

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2017

Hamvazószerdától Szentháromság vasárnapjáig

A Lélekváró füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

A vasárnapi elmélkedések az Érted vagyok c. folyóiratban is megjelennek

A mai nappal ismét elkezdjük az egyházi év új időszakát: a nagyböjtöt, mely fel akar készíteni húsvét ünnepére. Ebben lehetőséget kapunk arra, hogy a mulandó testi létünkkel szemben az örökkévalóságra hivatott lelkünkkel törődjünk. Emberi lelkünkhöz az Isten Szent Lelkének megerősítő támogatását kérjük halandó részünk háttérbe szorításához, Jézus szavai szerint: „gyűlöletéhez” (vö. Lk 14,26) és lelkünk megmentéséhez (vö. Mt 16,26).

Az ezt a célt szolgáló kereszthordozáshoz a mai evangéliumban három eszközzel tanít, melyeket példaadó módon szemlélhetünk életében.

1. Jézus jó cselekedeteivel segítette bajban levő embertársait. Kenyeret adott az éhezőknek, egészséget a betegeknek, bocsánatot a bűnösöknek, örömhírt hozott a szegényeknek és életet adott a halottaknak. Mindezt az Atya szeretetének megismertetésére tette. Önmagának nem akart elismerést, ezért gyorsan elhagyta jótettei helyszínét. Így cselekedett a Beteszda fürdői gyógyítás után (vö. Jn 5,13), vagy a vakon született látóvá tételénél (vö. Jn 9,12). – Minket is arra hív, hogy az Atyaistent dicsőítő jótettekkel kövessük Őt, és így elnyerjük a jó lelkiismeret mennyei jutalmát.

2. Jézus imaélete nagyon különbözött a képmutató farizeusokétól. Ő valóban az éjszaka vagy a hajnal rejtekében beszélt Atyjával. Kamrája a lelkében lakott, így szüntelenül imádkozott, vagyis állandó kapcsolatban állt Küldőjével. Imatapasztalatát megosztotta apostolaival, amikor őket is hívta az Olajfák hegyének rejtekén a reá váró szenvedésben megerősítő közös imára. Halálában pedig a kereszt magányában Atyjának ajánlotta életét. – Ilyen bensőséges, bizalommal teljes istenkapcsolatra akar elvezetni minket, és általunk tanítványainkat is.

3. Jézus böjtje nem vallási előírás teljesítése volt. Tudott nélkülözni és bővelkedni. Küldetésére készülve annyira betelt a Lélek ösztönzésére Atyjával, hogy megfeledezett az étkezés testi szükségletéről. Később is előfordult, hogy nem volt otthona, ahová fejét lehajthatta volna (vö. 9,58), és nem volt tápláléka. Ki is jelentette az evésre buzdító tanítványoknak: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött...” (Jn 4,34). A kalászt tépdeseő éhes apostolait megvédte a farizeusok megszólasától (vö. Mk 2,23-27). A Vele való közösség öröme felülírta a böjtölés szükségességét (vö. Mk 2,18-20). Az ilyen Atyának tetsző böjt égi jutalmat eredményez. – A nagyböjtben igyekezek annyira betelni az Isten Országáért fáradozás örömeivel, hogy a test követeléseit háttérbe tudja szorítani a Lélekkel élés boldogsága!

Várnai László (Balatonboglár)

Ez a pár mondat is azt mondja, hogy nem különb a tanítvány mesterénél. Jézus is megtagadta magát, felvette a mindennapi keresztet, amit a küldetése eléje hozott, és semmi más nem akart nyerni, mint a lelki egyensúlyát, békéjét. Mi sem érjük el könnyebben a békénket, egyensúlyunkat, csak a mindennapi kereszt (feladat, kihívás, amit a szeretet hordoz) felvételével, vállalásával, megoldásával.

Örök emberi törekvések: elnyerni, megnyerni, megkapni, megszerezni, elérni, feljutni, megvalósítani, többet, nagyobbat, szebbet!!! De nem mindegy, hogy mit, miből.

Nekem azt is sugallja ez a vers, hogy Istenünk annyira szeret, hogy nem tudunk Neki értékesebbet felajánlani önmagunknál.

Ámen.

Dombiné Zsuzsi (Bánya)

Van olyan helyzet, amikor érezzük, tapasztaljuk, hisszük Jézus jelenlétét az életünk forgatagában.

Öröm, biztonságérzés, béke, hála tölt be bennünket. Az otthon levés érzése, egy "nagy Úr vendégének" tudjuk magunkat.

Ez a *mindenoké* állapot.

S van az a bizonyos másik helyzet... Ilyenkor még Istent is letagadnánk az égből (a szívünkéből), ha mernénk. Titokban merjük is! Meginog minden. Nem bízunk még magunkban sem, nemhogy a párunkban, testvérben, közösségben. Elvették tőlünk a vőlegényt.

De jön a feltámadás!

A hitnek mélyebb gyökerei vannak bennünk. Az igazságra vagyunk teremtve, ezért nem maradunk a sötétség állapotában, mert nem az a valóság.

Istennel átitatott lélek a valóság. Úgy legyen!

Tölösi Magdi (Bánya)

2017. március 4. szombat

Lk 5, 27-32

„Ezután elment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt ülni a vámnál, és ezt mondta neki: Kövess engem! És elhagyott mindent, felkelt és követte őt. Lévi nagy vendégséget készített neki házában, és nagy sokaság volt ott, vámszedők és mások, akik velük ültek az asztalnál. A farizeusok és írástudóik zúgolódtak tanítványai ellen, és így szóltak: Miért a vámszedőkkel és bűnösökkel esztek és isztok? Jézus így válaszolt nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy igazakat hívjak, hanem bűnösöket megtérésre.”

Számomra ez az evangéliumi rész, teljesen egyértelmű, magáért beszél. Jézus ránéz Lévi-re, a vámszedő-re, és felszólítja, hogy kövesse őt. Volt valami ellenállhatatlan Jézus nézésében, hogy Lévi azonnal felállt és követte őt. Nyilván Jézus nyílt tekintete, jósága átsütött a tekintetén, és a Szentlélek is áradt belőle. Hallhatott is róla már Lévi, és most ott áll előtte, ránéz, és hívja őt. Nem tehetett mást, mint azonnal felállt. Otthagytta múltját, egész életét. Utoljára még egy vendégséget rendezett. Igaz meghívta barátait is, akik ugyanolyan bűnös életet éltek, mint ő. Talán azért, mert azt akarta, hogy ők is megismerjék Jézust. Hátha ők is otthagyják múltjukat...

Természetesen a farizeusoknak és írástudóiknak nem tetszik ez az egy-asztalnál ülés a bűnösökkel. Számon is kéri a tanítványokon Mesterük tettét, de erre nem a tanítványok válaszolnak, hanem Jézus. Nem az igazaknak van szükségük orvosra, hanem a bűnösöknek megtérésre.

Mennyire tartom magam igaznak?

Mennyire tartom magam bűnösnek?

Képes vagyok a megtérésre?

Ebben a Lélek-váró időben készüljünk a mindig aktuális megtérésre! Ámen

Debreczeni Zsuzsa (Budapest)

2017. március 5. – Nagyböjt 1. vasárnapja – Mt 4,1-11 – Pusztai megkísértés

Megszoktuk a történet szokásos magyarázatát: Jézus elutasítja az anyagiasságot, a nagyságot, a hatalmat, ellene mond minden jellegű kísértésnek. Tehát az Isten, a Lélek erejében ellene lehet állni minden csábításnak, csak kapaszkodjunk Belé kitartóan. Eddig a tanulság.

De ha „szűz” szemmel olvasnánk a történetet, már azon is meglepődnénk, hogy a Sátán csak úgy teszi-veszi Jézust, mint egy bábót. A szabad akarattal teremtett, Isten közelségét élvező és mégis fellázadó Lény, aki nagyobb akar lenni a Teremtőnél, s most túl szeretne járni az eszén. „Legyetek okosak, mint a kígyó!” A tanító történetben a paradicsomi hulló megtalálta Éváék gyenge pontját. Jézusnál itt azzal próbálkozik a Gonosz, hogy maga is a Bibliából idéz neki. Uramisten! Mennyi szörnyűség történt már a világban az Igére hivatkozva! De Jézus nem verhető át, akkor sem, most sem. Előtte hiába próbálunk sunnyogni.

Az bizonyos, hogy létezik valamilyen Diabolosz, a Szétdobáló, akinek a működése mostanság meglehetősen jól látszik. Ha egyenként kérdeznék meg az embereket, mindenki biztonságra, békére, kenyérré, nevetésre vágyna. S talán soha nem volt ennyi irigység, féltékenység, haszonlesés, könyöklés, harácsolás stb. mint manapság. Már a legkisebbek számítógépes játékaiban is akkor jutsz csak előre, a következő pályára, ha minél több szörnyikét, sárkányt (ellenfél harcost) stb. – legyőzöl. Aztán az isteneink is jócskán megszorodtak Jézus kora óta. Már nemcsak a mammon, az erő, a hatalom kísért, hanem a szépség, fiatalság, egészség, elfogadottság stb. istenei is.

Globalizált világunkban nyakunkba zúdul a világ összes baja, stresszelünk vagy közönyössé válunk, de a középutat, az együttérző, tettekész közösségi gondolkodást nehéz elsajátítanunk. Tűrő- és küzdőképességünk csökkent, néha ámulva hallgatjuk vagy olvassuk sokat megélt őseink sokszori élet-újrakezdését.

De a szobánkba betört Világnak kereshetnénk a jó oldalát is! Számptalan csodálatos életút, egyszerű életmódra való törekvés, osztozás, kiengesztelődés, vigasztalás, megbocsátás stb. híre is eljut hozzánk nap mint nap. Látunk ragyogó szemű embereket, akikből sugárzik a remény. Kutassunk ezek után, és merítsünk erőt ezekből is! Ne azt nézzük, hogy mit kapunk (mi az, ami nekünk „jár”), hanem hogy mit adhatunk, hogy szebb legyen körülöttünk a világ. S akkor a Szétdobálónak nem lesz ereje rajtunk!

Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs)

2017. március 6. hétfő

Mt 25, 31-46

Mindkét oldalon állók tanácstalanok, hogy miért is kerültek oda. A két oldal közötti különbség, hogy a jobb oldalon állók a szükségét szenvedők (éhezők, szomjazók, ruhátlanok, bánkódók) felé forduló életet éltek, míg a baloldaliak önmaguk felé forduló életet.

Hogyan lehet a szükségét szenvedő, azaz segítsége szoruló embertársainkban Jézust vissza- szeretnünk?

Hogyan válunk képessé erre? (Belső küzdelmeim morzsáiból....)

1. Belső meghatározottságra van szükségem.

- Csak továbbadni tudok, mert mindent (közvetlenül, vagy közvetve) Istentől kaptam gazdálkodásra.
- Isten szándéka szerint szabad és képes vagyok a továbbadásra. Ha nem érzem (vagy talán az ellenkezőjét érzem), akkor is! Lehet vigasztalva is vigasztalódn.
- A bennem lévő Isten bíz bennem, azért adta amit adott, hogy továbbadjam, és ezáltal adománya növekedjen, bennem és körülöttem.

2. Az élmény és tapasztalatgyűjtés is nagyon fontos.

- Gyűjtsem azokat az átéléseket, hogy Isten mindig segítségre készen áll (JELEN VAN), ha odaállok a „start vonalhoz” és erőt ad.
- Gyűjtsem az önmagamról megfélekedező adásaim élményszerű emlékeit, amelyeket gyengülésemtől felidézhetek. (Képes vagyok az önmagamról is adó valódi adásra.)
- Gyűjtsem a felém irányuló önzetlen adások által kiváltott belső élményeim is.

3. Törekedjek Isten kezében eszközzé válni, és a rászorulóban Jézust felfedezni, így képessé válok:

- Olyasmiből is adni, amiből nekem is kevés van, de a másinak is szüksége van rá.
- A biztonági tartalékomról is adni.
- Olyasvalakinek is adni, aki „nem érdemli meg” de szükségét szenved. Maga is okozója helyzetének, és nem képes megtenni mindent, hogy helyzete javuljon. Ez a tény nem zárja ki a (tovább) adást.
- Hogy tartósan képessé váljak a továbbadásra, szükségem van testvéreim segítségére, bátorítására, elismerésére. Ne vonjam meg ezeket testvéreimtől, hisz közben megtapasztalhatom önmagam erősödését, gazdagodását is.

Bóta Tibor (Budapest)

2017. március 7. kedd

Mt 6, 7-15

„Tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek.”

Máté evangéliumában a hegyi beszéd részeként hangzanak el Jézus szájából a talán legtöbbet mondott imádság szavai. A tömeget tanítja Jézus.

(Lukácsnál csak a tanítványok kérésére hangzik el ez a tanítás; talán bensőségebben, kicsit rövidebben. /Lk 11,2-4/)

Azt gondolom, nem a kérések felsorolása a lényeg. Igaz, a jól megfogalmazott kérések mögött Isten felé törekvésünk és szeretetben való növekedésünk vágyát fejezzük ki.

Számomra talán hangsúlyosabb az imádkozásunk hogyanja. Fontosabb, hogy belülről, szívünk mélyéről, az Atya felé kitáruló bizalommal szólítsuk meg Őt.

Jézus maga fogalmazza meg, hogy Isten nagyon jól tudja, mi mindent szeretnénk kérni Tőle. Azt meg nálunk is jobban tudja, hogy mire van szükségünk ahhoz, hogy a bennünk lévő létrán felfelé tudjunk haladni. És a mindig bennünk lévő Isten tartja a létrát, hogy minél jobban sikerüljön felfelé haladnunk rajta.

Arra, hogy kérjük az Atyát; hogy kifejezzük, hogy vágyunk a „kedvében” járni; hogy csakis az Ő szándéka irányadó számunkra, igazából nekünk van szükségünk.

Amikor ezeket ráhagyatkozó bizalommal megosztjuk Vele, vagy éppen csak együtt „vagyunk” Vele, Számára ez nagy öröm, nekünk pedig a legnagyobb erő-forrás.

Gondviselő Atyám! Szeretném, hogy a Rád-figyelésem egyre bensőségebb, a Te szándékodat kereső legyen! Végtelenül türelmes Atyám! Fogadd el gyengeségeimet, megingásaimat, amik után Veled mindig újrakezdhetek. Segíts, hogy újból és újból visszatérjek az útra, amelyen a Te szándékaid szerinti eszközöd lehetek! Amen.

Bóta Móni (Budapest)

2017. március 8. szerda

Lk 11, 29-32

Jézusunk ezen szentírási részben jelet ad a jelet kérőknek. Mindnyájunknak szüksége van a jelekre, hogy eligazodjunk ebben a világban. Lásd közlekedési táblák, időjárás jelentés...stb. Ahhoz, hogy a helyes utat válasszuk, jól kell értelmeznünk ezeket a jeleket. Jónás három napig volt a cethal gyomrában. S nem úgy, ahogy a romantikus festményeken látjuk, íróasztal mellett ülve, gyertyafénynél olvasgatva, hiszen valószínűleg akit a hal bekap, az meg is hal. Jézus is három napig volt a sírban - ez lehet az analógia -, de hiszen ezért jött.

Megszületett, meghalt, de harmadnapra feltámadott. Jónás jel volt, előjele a Megváltó kereszthalálának és feltámadásának, ami a mi hitünk alapja. S ez a hit kiegészülve a kikövetkeztetés bizonyosságával és a megtapasztalás élményének átélésével tesz minket Isten tudatos hirdetőjévé az örökkévalóság reményében.

Uram segíts abban, hogy mindig felismerjük a nekünk küldött jelekben küldetésünk teljesítésének hogyanját és adj erőt, bölcsességet, megfelelő módot arra, hogy téged mutassunk meg másoknak életünk példájával.

Amen!

Ferencz Emil (Budapest)

2017. március 9. csütörtök

Mt 7, 7-12

„*KérjeteK és kaptok!*” Milyen egyszerűen hangzik, és az ember hajlamos azt hinni, hogy nem is kell mást tennie. Csak kér, és kinyújtja kezét, hogy elvegye azt, ami kell neki. Olyan, mint a kisgyerek, aki ha meglát valami neki tetszőt, rögtön el akarja venni, mint az övét. Az ember gyakran ront be oda, mint elefánt a porcelánboltba, ahol ilyen egyszerűen megszerezhető az, ami pillanatnyi vágyait kielégítheti.

Eleinte még kér, aztán természetesen módon veszi el azt, ami neki kell. Mily kicsinyessé és erőszakossá tud válni az ember, ha természetessé válik számára, hogy megkap mindent, amit csak akar. Hamuvá válik a kezében minden, amihez csak ér, hiszen mindennek csak addig van értéke számára, míg meg nem szerzi, aztán, ha megvan, mint tucat holmit, valamelyik félreeső zugba veti.

Valóban ezt akarná Jézus, amikor azt mondja: kérjeteK és kaptok? Isten sokkal jobb szülő, mint az ember. Isten nem zsarolható, mint oly sok szülő, akik különféle ajándékokkal próbálják megvásárolni gyermekük szeretetét, és szinte, már kérés nélkül elhalmozzák mindenféleképpen.

Ugyan, mi ösztönöznék a gyermeket arra, hogy értékelje, amit kap, ha minden csakúgy az ölébe hullik? És nincs ez másképp a magát felnőttnek tartó embernél sem. Az ember ugyanúgy viszonyul Istenhez, mint a gyermek a szüleihez. Isten a gondviselője, Ő gondoskodik mindenről, amire gyermekének szüksége van. Neki csak kérnie kell.

De Jézus csak az után ajánlja fel hallgatói előtt, hogy: Kérjétek és kaptok!, miután már tanítása lényegét elmondta, és megtanította: mi az igazi kincs, mi az igazi érték.

Isten úgy szereti gyermekeit, hogy mindent, amije csak van, nekik akarja adni. Állhatatosan kérni, és kitaróan zörgetni nem azért kell, mert Isten süket volna, és elsöre ne hallaná meg, hogy mit szeretnénk, hanem, mert egyrészt, ez által igazoljuk kérésünk komolyságát, másrészt, lehetőségünk nyílik átgondolni kérésünket. Valóban azt szeretnénk megkapni, amit?

Minden eszköz, mely egyre közelebb visz bennünket Istenhez, formálja, csiszolja lelkünket, és közben meg tanulunk helyesen kérni, mert már más értékek számítanak. Nem kicsinyes vágyak irányítják gondolkodásunkat, hanem a bennünk élő Isten szeretete. Így kérésünk is az ebben való tökéletesedéshez igazodik, a többit pedig Isten, kérés nélkül megadja hozzá.

Adhat-e ily hatalmas kincset az ember a gyermekének? Jézus gonosznak nevezi az embert, mert annyi rosszat képes tenni embertársának, és, jónak is nevezi, mert képes az Isten szerinti jó cselekedetre a maga szintjén. És melyik szülő akar rosszat a maga gyerekének? Ha pedig az ember, aki annyi rosszra képes, tud jót cselekedni, mennyivel inkább képes a jóra az Isten, akiben a rossznak még az árnyéka sincs. Minden ember a maga kincséből merít, s miként szolgál vele másokat, a szerint fizetik.

„Azt tedd, amit szeretnél, hogy veled tegyenek!” Ki akar magának rosszat? Mégis sok embernek a maga kárán kell megtanulnia, hogy nem mindegy, melyik kincsből vesz. Rosszból csak rosszat, jóból csak jót lehet meríteni. Van választási lehetőség, van jobb annál, mint ami az embert a felszínen elkápráztatja. Isten kincsestára kimeríthetetlen, Jézus pedig megmutatta az irányt és az utat hozzá.

Tóth Csaba (Budapest)

2017. március 10. péntek

Mt 5, 20-26

A Hegyi Beszéd haragról szóló része ez. A régieknek szóló parancs így szólt: Ne ölj! Ez viszonylag könnyen megtartható a mi társadalmunkban. Szerencsére nincsenek fegyverek a kezünk ügyében. Viszont Jézus magasabbra teszi a mércét. Mert beszéddel is lehet ölni. És ki az, aki azt állítja, hogy még sohasem mondott csúnyákat embertársára? Haragunkban sok minden kicsúszik a szánkon. Az emberi természet ilyen. De tudnunk kell, hogy ez is gyilkosság. Szavaink mérgezik, pusztítják a körülöttünk élőket. A nyelv is fegyver, amivel maradandó sérüléseket lehet okozni, ami halálos lehet. De Isten nem hagy el minket, segítségünkre siet, nem akarja, hogy ebben a pokolban maradjunk. Mert ez számunkra is pokol. A szívünkbe van írva a törvény: akkor lesz teljes az életed, ha szereted a másik embert! Ha gyűlölet, harag, neheztelés van a szívünkben, akkor nem lehetünk boldogok. Isten ki akar szabadítani ebből a nyomorúságból, a saját magunk által előidézett pokolból, ezért adta nekünk a megbocsátás, a kibékülés lehetőségét. Mi mindnyájan keressük a kapcsolatot Istennel, de képesek vagyunk-e befogadni Őt? Van valami akadály ennek? Van valaki, akivel még nem rendeztük a kapcsolatunkat? Akire haragszunk, vagy aki haragszik ránk? Mert így nem lehet Istenhez közeledni! Ő a Szeretet, aki felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. Ő megbocsát nekünk, „miképpen mi is megbocsátunk” másoknak. Szükségünk van a Lélekre, hogy képesek legyünk erre. Jöjj el Szentlélek Isten! Segíts minket kibékülni és békességben élni másokkal!

Biró Géza és Lívía (Budapest)

2017. március 11. szombat

Mt 5, 43-48

Ez a rész az ellenségszeretetről szól. Jézus itt a tökéletes szeretetről beszél, arról, hogy még ha valakivel nem is vagyok jóban, sőt éppen nem is kedvelem, akkor is az Atya parancsára szeressem, tegyek vele jót, imádkozzam érte. Mert, mit ér, ha csak a barátaimmal teszek jót? Azért jár jutalom, ha azokat is szeretem, azoknak is adok, akik engem rágalmaznak, gyűlölnek, rólam minden rosszat gondolnak, elmondanak.

Nem képmutatás ez? Hogyan tudom mégis elfogadni ezt a fajta hozzáállást, a nekem nem jót akaróval megtenni? Csakis úgy, hogy Jézust látom benne. Mit mondott más helyen Jézus? Ha valaki rászorulónak nem nyújtjátok azt, amit elvárna – azt velem nem teszitek.

Világos, hogy ez nem könnyű feladat. Sokat kell imádkozni ahhoz, hogy ezt megértsem, hogy belém ívódjon ez a felismerés, hogy csak Jézus szemüvegén keresztül láthatom a világot.

Mit gondolnak a földjükről elvándorló emberek ma? Hogy ők is azt az életszínvonalat akarják elérni, amit a nyugati világ. Ezért teszik meg a számunkra érthetetlen hosszú és sokszor reménytelennek látszó utat, vállalva még a halált is. Micsoda bátorság ez? Lehet, hogy közben a nyugati világ elleni dühük fellángol, mert látják az elutasítást. Ami néhol a terrorizmusban manifesztálódik. Nehéz így őket szeretni, nehéz Jézus szemüvegén keresztül látni őket.

Hogyan tudok én ehhez ma hozzáállni?

Segíts Istenem, hogy megtaláljam a megfelelő viszonyulást, ami a Te akaratod ebben a helyzetben. Segítsd az emberek gondolkodását átalakulni, hogy ne a gyűlölet uralkodjon. Segítsd megérteni, hogy mit kérsz tőlünk. Ámen.

Dénes Zoltán és Dénesné Zsuzsa

2017. március 12. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mt 17,1-9 – Tábor-hegyi jelenés

Az 588 méter magas Tábor-hegy, amely a Jordán völgyéhez viszonyítva a tekintélyes 774 méterre magasodott, már az Ószövetségben is szent helynek számított, ahonnan Sisera seregeinek legyőzésére indultak a zsidók. Jézus ezt a helyszínt választotta arra, hogy saját maga töltekezzen, s egyben három tanítványának életre szóló élményt, örömet szerezzen.

Az Ószövetséget olvasva mindig meghatott, hogy Jahvéról beszélve szinte rendszeresen hozzáfűzik, hogy „Ő, aki kihozott Egyiptomból, táplált a pusztában, kettéválasztotta a tengert ...stb”. Azért üt szíven ez a gyakori szófordulat, mert gyanakszom, hogy Istenre gondolva mi inkább panaszkodunk, kérünk, vádaskodunk, értetlenkedünk, a hiányainkat emlegetjük, s nem azért adunk hálát, hogy már hányszor bizonyította, hogy fontosak vagyunk neki személy szerint is. Mivel az emberi kapcsolatokban is akkor van halló fülünk a másikra, ha feléje fordulva, rá figyelve kezdjük a beszélgetést, nagy az esélye annak, hogy a hála alaphangulatába helyezkedő ember tisztábban hallja Istenünk üzenetét.

Nem tudjuk, miért ezt a három tanítványt vitte Jézus magával. Sok magyarázat lehetséges:

- őket kedvelte legjobban,
- ők tűntek a legmegbízhatóbbaknak,
- nekik kellett valamiért leginkább az erősítés,
- rájuk várt a legnehezebb küldetés stb.

Mi vajon tudjuk-e, hogy a körülöttünk élőknek éppen mire van szükségük? Kinek éppen mire? S van-e bölcsességünk, erőnk úgy adni azt, hogy el is tudják fogadni?

Péterék ismeretlen, zavarba ejtő, bár csodálatos helyzetbe csöppentek. Érdekes, hogy Péter maguknak nem akar sátrat építeni. Ő – bár együtt vándorolt barátként Jézussal – még jól érezte, hogy nem egy „súlycsoportba” tartoznak. Mi kicsit átestünk a ló túloldalára. Nem gondolom, hogy sokan fogadnánk arcra borulva Jézust, ha megjelenne közöttünk. Kicsit „bratyizásra” sikeredett a kapcsolatunk mostanában, ennek minden előnyével és hátrányával.

Mi hogyan reagálunk az ismeretlen, félelmetesnek tűnő helyzetekre? Például most a bevándorlás kapcsán. Van erőnk odamenni, megismerni az emberek élettörténetét? Kimutatni együttérzésünket? Vagy csak egy „migrációs massa” marad számunkra, amellyel szemben valóban megrekedünk a félelem és bizonytalanság állapotában.

Jézus sokat nyújt, felkészít, de számon is kér. Ha többet kapsz, többet is vár el tőled. Langyoskásan nem lehet Krisztus-követőnek lenni!

A Tábor-hegyen Péterék átélték a fausti „Állj meg, pillanat!” érzését. De az lenne jó, ha igaz lenne Teréz anya szava: „Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte!” Vannak ragyogó szemű emberek, akiknek jó a közelében lenni, mert energiával, reménnyel töltenek fel.

A látottakról nem volt szabad beszélni a tanítványoknak, de átélték, hogy az Isten-közelség sem most, sem odaát nem félelmetes, hanem felemelő, szívet-lelket szétrepesztő öröm!

Add, Uram, hogy minél gyakrabban legyen bennünk is megtapasztalhatóvá a Te szerető lényed!

Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs)

„Alattad a föld, fölötted az ég,
benned a létra.” – mondja Weöres Sándor.

Az irgalom fölöttünk van, a bocsánat és a megbocsátás is fölöttünk van, mert mindezek a feljebb való életünk, énünk sajátja, ugyanakkor az Istentől jön, az angyali és az isteni téréből. Merjünk feljebb mászni a létrára és elvenni az ajándékokat, amiket kapunk.

Ítélet és felmentés.

Az első ítélet általában egy lesújtó, egy lefelé húzó erő. A felmentés pedig egy nagy sóhaj, hogy „jaj de jó”, vagy „sikerült”, vagy „köszönöm.” Legyünk felmentők, akik mosolygó, derűs lélekkel elnézzük embertársaink hibáit, mert ez felemel, és örömünk teljesebb lesz.

Két „Boldog mondást”, idéznék még Gyökössy Endrétől a végére.

- „Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.”
- „Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg magukat.”

Topál Ildikó, Budapest

Hitelesség

Jézusnál a tanítás és az élet a legteljesebb szinkronban van. Az Ő tanításába nem köthettek bele életvitel miatt. Sajnos nálunk ez már nincs így, miként a zsidó hittudósok esetében sem volt így. Jézus előbb tudatosítja hallgatóiban a kettősséget tanítás és életvitel között. Azután nyomban állást foglal a tanítás megtartása és a lemaradt életvitel nem-utánzása mellett. „Mondják, de nem teszik”. S noha helytelen, mégsem mondja Jézus, hogy ne hallgassatok rájuk. Ellenkezőleg. Aki az igazságot mondja, annak tanítását akkor is meg kell tartanunk, ha élete csúfot űz ebből. Óriási a kísértés mindannyiunk számára, hogy az eszményt rendszerint másokon akarjuk bevasalni. Könnyen észrevesszük másokban a farizeusi lelkiületet és felháborodunk az ilyen magatartáson. De észrevesszük-e a bennünk élő farizeust?

Kétszeresen tanulság ez nekünk! Egyfelől biztatás azok felé, akik a helyes tanítást azért nem hirdetik, mert életvitelük még nem az igazi. (Pedig csak be kellene ismernie élete ettől való lemaradását, s elszégyellve magát igyekezne behozni a lemaradást). Másfelől azok felé biztatás, akik ahelyett, hogy lépnének a meglátott igazság felé, folyton csak botránkoznak az igazságot hirdető életvitelén.

Könnyű másokat emlékeztetni, hogy mi a helyes, viszont sokkal nehezebb hiteles keresztény életet tanúsítani. Minden az alázat kérdése. Csak az alázatos ember tud Istennel kapcsolatot teremteni és hagyni, hogy Isten csodákat tegyen az életében.

Öntudat, önmagam elfogadása, önmegvalósítás, önértelmezés – ezek a divatos szavak nem az alázat ellentétei, sőt, csupa olyan fogalom, amelyet csak az alázatosak használhatnak helyesen, tudniillik anélkül, hogy magunk lennénk a központ.

A Jézus által hirdetett Istenhez-igazodásunk kétszeres nehézséget jelent, de ugyanakkor háromszoros örömet. Az egyik nehézség saját rosszra hajló vágyaink legyőzése. A másik nehézség: szembehelyezkedés a közfelfogással, eltérés a „marhacsapástól”. A háromszoros öröm pedig: Első, a siker öröme, hogy uralomra juttattuk életünkben a Lélek erejét, hogy mertünk a tömegszínvonal fölé emelkedni. A másik öröm, hogy ebben a tisztultabb formában egymásra találhatunk egymást szerető emberek, megtapasztalhatjuk a „százannyi” testvér örömét. És a harmadik, legnagyobb öröm: az Isten kedvében járás öröme. Az a lelkiismereti béke, hogy jobban szeret az Isten, mert viszonszeretem Őt. Hogy a társadalmi kicsiség nagyon jól kamatozik, mert az Isten tölti csordultig a szívem.

Istenem! Úgy akarok önmagam lenni, hogy közben egy percig se szűnjek meg a Tiéd lenni! Kérlek, segíts, hogy felismerve képességeimet és a mai nap feladatát, összes bűneim és érdemtelenységem ellenére a Beléd vetett bizalommal és öntudattal, derűs örömmel tudjam tenni a dolgomat – a többit Rád bízva, aki a növekedést adod. Ámen.

Rihmer Károly (Budapest)

Egótlanoké a szeretet világa

A Zebedeus fiúk anyja jó előre gondolkodva egyengeti fiai karrierjét Jézus eljövendő királyságában.

Ígérje meg Jézus, hogy fiai a legjobb pozíciókat kapják meg. A többi apostol méltatlankodik, nem a kérésé abszurditásán, hanem mert Zebedeusék megelőzték őket a helyezkedésben.

Jézus válasza: *“nem tudjátok, mit kértek”*, de még hozzátehetné volna, – *“nem tudjátok, mit beszéltek”*, a *“ti gondolataitok, nem az én gondolataim”* – hát még mindig nem értetek semmit.

Isten Országában nincs jobb felől és bal felől, nincs jobboldal és baloldal, nincsenek székek és senki sem ültet senkit sehova. Nincs protekció és kapcsolati előny. Azt gondoljátok, hogy ott is folytatódik az emberi egó játéka: *“én okosabb vagyok, szebb vagyok, jobb vagyok, nagyobb vagyok”* játéka. Nem, Isten Orzága teljesen más. Ott minden fordítva van. Ott az utolsók az elsők, a kicsik a nagyok, a kiszolgáltatottaknak szolgálnak föl.

Ezért hát alakítsátok át gondolkodásotokat, tudatokat, fordítsátok meg az egészet, akkor lesz a helyén minden. Mert Isten Orzága nem egy hely, hanem tudatállapot. Magunkat kell belülről olyanná formálni, hogy eljussunk a szeretet tudatszintjére.

Emberi énünk kettős: evilági egó, és isteni Én. Egyiknek kisebbednie kell, hogy a másik növekedhessen. *“Isten orzága bennetek van”*.

A földi egós gondolkodást nem lehet exportálni föntre, hanem a fenti isteni tudatunkat kell lehozni ide. *“Amint fenn, úgy lenn.”* Akkor jön el az Isten Orzága.

Helyezkedni akarok-e itt is és fönt is?
 Felelősek vagyunk gondolatainkért, tudati fejlődésünkért?
 Egónk visszahúzódik-e, hogy isteni Énünk növekedhessen?
 Egótlanoké a szeretet világa itt és ott is.

Márczi Ancsa (Budapest)

A dúsgazdag és a szegény Lázár

Első pillantásra azt gondolnánk, hogy a halál utáni életről tanít Jézus. Ám ha jól akarjuk érteni, akkor az előző részeket is ismernünk kell. Ott az okos intézőről és a kapzsi farizeusokról volt szó. Őket akarja Jézus szembesíteni hibás magatartásukkal, ami „Isten előtt utálatos” (Lk 16, 15.) Önmagukkal vannak eltelve, és nem veszik észre a segítségre szorulókat. A dúsgazdag öntelt, önző, becsvágyó, nincs tekintettel a környezetére, megveti, lenézi őket. A koldus Lázár csak Isten segítségével bízhat. Ezt jelenti a neve is: „Lázár” = „Isten segít”.

A gazdag ember sosem elégedett, a másokra mutogat, kiválasztottsága elbizakodottá teszi. Jézus még csak arra sem méltatja a példabeszédbeli gazdagot, hogy nevet adjon neki. Jézus szerint még akkor sem változna meg, ha a halálból visszajött valaki figyelmeztetné őt helytelen magatartására.

A dúsgazdag önző módon önmagára „pazarolja” vagyonát. Ezért áthághatatlan mélység tátong közte és a boldogság állapota között.

Jézusom! Kiválasztottaid vagyunk. Tanításod által kincseket bízál ránk. Segíts, hogy a kiválasztottság tudata ne tegyen gögőssé minket, és a kincseinkkel jól sáfárkodjunk. Lássuk meg a hétköznapi rászorulókat. Higgyünk abban, hogy egy kedves szó egy mosoly is gazdaggá, elégedetté tud tenni. Nem kell nagy álmokat kergetni. A saját Lázáromat kell észrevennem, és Isten szeretetében megerősíteni. Add, Uram, hogy nyitott szemmel és szívvel járjak utadon!

Tégy jót, Néki teszel minden jót, az bármi semmiség,
 Mert mint ismeretlen ember más-más arccal lép eléd.
 Vedd már észre, hogy köztünk jár-ke az Úr!
 Aggok otthonában, kórházban s a zsúfolt menhelyen,
 Ott, hol elhagyatva élnek, mert nem segít senki sem,
 Vedd már észre, hogy köztünk jár-ke az Úr!

Ő az, kit mindenki gúnyol, bár nem nyomja semmi bűn,
Vagy kit senki meg nem ért, s kit minden ember elkerül.
Vedd már észre, hogy köztünk jár-kezel az Úr!
(gitáros ének)

Szuly Lászlóné (Dunaalmás)

2017. március 17. péntek

Mt 21, 33-43; 45-46

Példabeszéd a gyilkos szőlőművesekről

Az evangéliumi rész tartalma:

Máté evangélista Jézus szájába adja a példabeszédet. Egy gazda szőlőt telepített. Amikor megépítette a prészázát is, akkor az egészet kiadta bérbe. Amikor eljött a szüret ideje elküldte embereit a termés őt illető hányadának begyűjtéséért. A bérlő emberei a szőlőművesek, a küldötteket megverik, megkövezik, valakit közülük meg is ölnek. Ezt követően a gazda a fiát küldte annak reményében, hogy őt meg fogják becsülni. A gonosz szőlőművesek az örökség megszerzésének reményében megölik az örökös is.

A példabeszéd végére kiderül, hogy a szőlős gazda maga az Atya, a küldöttek a próféták, a gazda fia pedig maga Jézus, a példabeszédet mondó, aki ily módon is előjelzi halálának körülményeit.

A hallgatóság megérti, hogy róluk beszélt Jézus.

Az Atya szemszögéből vizsgálva a történetet:

A példabeszédben is, mint mindig, az Atya bizonyítja feltétel nélküli szeretetét. Az emberiség története során folyamatosan küldi hozzánk tolmácsait annak reményében, hogy elfogadjuk a közvetítést; számunkra a legjobbat – szeressétek egymást, mégpedig válogatás nélkül, a rosszakaróinkat és ellenségeinket egyaránt.

Mit teszünk a parancs megvalósítása érdekében? Haragszom-e valakire? Haragszik-e rám valaki? Mit kell tennem a kiengesztelés érdekében? Aktuálisan mit teszünk a parancs tovább adása érdekében?

Az Atya mit fog tenni a gonosz szőlőművesekkel? Meg fogja találni számunkra a megmenekülés lehetőségét?

A bérlő és a szőlőművesek szemszögéből:

Tudatosítanunk kell, hogy a megállapodások betartása csak a tisztességes viselkedés feltétele. Ennél nekünk mindig többet kell teljesítenünk, hogy elmondhassuk tettünk valamit. A példabeszédben még a „kötelező” sem teljesül, az eljárás tisztességtelen.

A mindennapjainkban jellemző, hogy teljesítjük a tisztességes szintet? Mennyire általános, hogy vállaljuk a többletet is? Rutinná vált már a többlet felismerése és megtétele? Vállalunk-e olyan megbízásokat, aminek keretében a jézusi normákat meg kell sértenünk?

Kaszap István (Pécel)

2017. március 18. szombat

Lk 15, 1-3; 11-32

Az apa és az ő két fia

Az apának két fia van. Nincs harmadik. Ez akár azt is jelentheti, hogy az Atya minden gyermeke e két fiú vonásait hordozza magán. Tékozlók ők mind a ketten, de különböző képen. A fiatal látványosan, az idősebb öntelten, rutinnal cselekvően, megkeményedett szívvel az atya közelében.

Melyik vonás jellemző rám?
Hogyan és mit tékozlók?

Aki éhen akar pusztulni, hamarabb hallja meg az Atya hangját. Az atyai ház nyújtotta melegség, atyja korábban megtapasztalt jóságának élménye rádöbben, hogy haza kellene mennie.

Az önmagával elégedett, hűséges, törvénytisztelő, tiszta életet élő – vallásos – aki az igazság és nem a szeretet bajnoka, könnyen eltompult, süketé váló és nem hallja meg a hívó szót.

Minden nap meghallom a hívó szót?

Nekem a jóban vagy a rosszban könnyebb hazafelé indulnom?

S az apa, aki mindent megtesz gyermekeiért, de teljesen másként, mint ahogy mi.

Fiatal gyermekének kiadja a jussát. Nem tartja vissza, nem aggodalmaskodik, hogy elherdálja. S amikor haza kullog, elébe siet. Külsőségekkel is kifejezi, hogy megbocsát és szereti. (Gyűrű, ruha, saru.) Nemcsak fiával, hanem az egész közösséggel (lakoma) örvendenek hazatérésének. Az idősebb fiához is kimegy, invitálja a lakomára, s kifejezi, hogy nem tesz különbséget gyermekei között. Öröme szólítja fel testvére hazatérése kapcsán.

Örültem-e már más megtérésének?

Rácsodálkozom-e Isten megbocsátó irgalmára?

Milyen a bűnbánatom?

Átalakít-e?

Benéné F. Éva (Budapest)

2017. március 19. – Nagyböjt 3. vasárnapja – Jn 4,5-42 – Beszélgetés a samáriai asszonnyal

Jézus elhagyja Júdeát, ahol ismét értetlenséggel találkozott, és visszatér Galileába, saját megszokott környezetébe. A lenézett, megvetett Samárián megy keresztül, nem kerüli meg zsidó szokás szerint. Már ez is mutatja, hogy mentes az előítéletektől, a történet folytatása pedig fényesen bizonyítja ezt: Szóba áll egy asszonnyal, kér is tőle valamit. (A tanítványok meg is ütköznek rajta.) Ráadásul ez egy megvetett, kiközösített nő volt, aki azért jött a déli hőségben vízért, hogy ne kelljen senkivel találkoznia. Biztosan meg is ijedt, hogy ott talált egy idegen férfit. Annál jobban csodálkozott, hogy az megszólítja, és segítséget kér tőle. Jézus élő vizet, lelki gyógyulást kínál neki, ezért tereli a szót az asszony problémáinak gyökerére. Tapintatos, nem olvassa fejére az életmódját. Mint a házasságtörő asszony esetében, a bűnt nevének nevezi, de a bűnöst nem ítéli el. És a bűnös ettől az ítéletmentes elfogadástól gyógyul meg. Az asszony is ott hagyja a korsóját, és elszalad a városba, már nem fél, nem rejtőzik, sőt beszélni mer a bűnéről is („Mindent elmondott, amit tettem”).

Jézus ott marad pár napig, és a város lakóinak is azt tanítja, amit az asszonynak is elmondott már: Az Atyához sok út vezet. Nem az imádás módja, hanem az imádó lelkülete számít. Ez pedig a lenézett samáriaiaknak gyógyította a lelkét.

Mire tanít bennünket ez a szakasz?

- Az előítéletek rombolnak, eltávolítanak, az elfogadó szeretet gyógyít.
- Ha a szeretet azt kívánja, át kell hágni a megszokottat. Ez meglepi az embereket, és rákérdeznek.
- A leghétköznapibb helyzeteket is fel lehet használni az apostolkodásra.
- A bűnt nevének kell nevezni, de a bűnös elítélése nélkül.
- Ott kell maradnunk, beszélünk, ahol halló fülekre találunk.
- Akkor tudjuk Jézushoz hívni a gyógyításra szorulókat, ha hitelesen tudunk beszélni róla.
- Az Atyának az imádók lelkülete számít, nem a rítus (ökumené!).

Stölkler Nándorné Magdi (Pécs)

2017. március 20. hétfő

Lk 2, 41-51a

A tizenkét éves Jézus a templomban

Bizalom és belefeledkezés: Vidéken nagycsaládban lehet átélni, hogy a gyerekek nem csak a szülő felelősségi körébe tartoznak, hanem a rokonok épp' úgy vigyáznak a gyerekekre, természetes közegük az. Mária és József megbízott a rokonokban és a gyermek Jézusban. Nem aggódtak. Csak így történhetett meg, hogy egy egész napig nem vették észre hiányát.

Ugyanakkor a gyermek Jézusnak annyira természetes közege a templom a tanítók, hogy nem esett pánikba, nem kereste szüleit, hanem teljesen belefeledkezett a tanítások hallgatásába, kérdéseket tett fel, s kérdésekre válaszolt kiemelkedő bölcsességgel.

Vajon mi tudunk-e így Mennyei Atyánk lábához ülni, s belefeledkezve hallgatni őt, lett légyen szó Biblia olvasásról, lelki olvasmányról, szentírással kapcsolatos elmélkedésről? A közösség, a templom ugyanilyen

természetes közegünk-e? Ilyen kíváncsisággal tesszük-e föl kérdéseinket, s keressük rá a válaszokat? Tesszünk-e azért, hogy növekedjünk bölcsességben?

Nagybán Edit

2017. március 21. kedd

Mt 18, 21-35

A gonosz szolga

A megbocsátó Istentől kapunk lehetőséget és időt, türelemmel vár, mialatt mi csetlünk-botlunk. A kérdés az, hogy mi mit teszünk? Ugyanígy járunk el másokkal szemben, mint a jó apa gyermekével? Vagy ha sérelem ér, büntetünk, kapcsolatot szakítunk meg? Hisz a gyerekek is, ahhoz, hogy tovább tudjon lépni, hogy fejlődni tudjon, szüksége van a megbocsátásra. Adunk-e lehetőséget másoknak az újrakezdésre, a tisztalappal indulásra, vagy véglegesen haragunkkal megtartjuk őket hibájukban helyrehozhatatlanul, úgy vélve, mi soha nem hibázunk, tökéletesnek, Istennek képzelve magunkat, ítélkezünk és büntetünk ?

Vagy inkább Isten végtelen türelmét megtapasztalva megbocsátásunkkal felemelünk, békességet teremtünk, bizalmunkkal ajándékozunk meg másokat, akik aztán ugyanígy tesznek...Építjük-e gyógyító, feloldó megbocsátásunkkal Isten Országát?

Érdemes egyszer megszámolni, a Bibliában hány történetben tanulhatunk a megbocsátásról? Már Jézus születése is nemes megbocsátással kezdődik József részéről, s csak így, ezzel a nagylelkűséggel fogadhatta el jegyesét, Máriát gyermekével.

Nagybán Edit

2017. március 22. szerda

Mt 5, 17-19

Jézus, az Atya küldötteként az Ország megvalósulásáért jött. Hirdetve, tanítva, életével példát adva tanítványokat gyűjt, hogy ők vigyék tovább az Ország Ügyét. Tanításának kiemelt eleme az ószövetségi törvény kiigazítása az szeretet irányába és tökéletesítése a hegyi beszédben foglaltak szerint. Ez a törvény, erkölcsi törvény. „Az erkölcsi törvény az isteni Bölcsesség műve. Előírja az ember számára az utakat, magatartási normákat, amelyek a megígért boldogságra vezetnek, és tiltják azokat az utakat, amelyek eltávolítanak Istentől”./ A katolikus egyház katekizmusa kompendiuma./ Jézus új utat mutat azzal, hogy kijelenti: „ Én vagyok az út, az igazság, és az élet, senki sem jut az Atyához csak én általam. /Jn. 14. 6./ Az evangéliumi főparancs összefoglalása az Isten és aa felebarát szeretetének. /Mt. 22. 37-40. /Isten szeretetét közvetítő szeretettel kell a felebarátunk felé fordulnunk, hogy Isten szeretetében maradhassunk és a másik embernek is jót tehesünk. Arany szabály: Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek ti is tegyétek velük. Ez a törvény és a próféták.

Rohonczi Gábor

2017. március 23. csütörtök

Lk 11, 14-23

Jézus gyógyítása, a farizeusok köztöködése

A történet elején Jézus meggyógyít egy némat. A szövegből nem derül ki, hogy mióta volt néma, és hogy lelki zavar, (megrázkódtatás, bűntudat) vagy betegség (pl. születési) okozta-e a némaságot. Lukács szerint néma ördöge volt és ezt űzte ki Jézus. Amikor a néma megszólalt, a nép csodálkozott, ám „némelyek” – valószínűleg a farizeusok –, belekötöttek Jézusba azt állítva, hogy az ördögi szellemek fejedelmének, Belzebúbnak a segítségével tette ezt Jézus, és mennyből való jelt követeltek tőle. Jézust azonban csak a szeretet vezérelte a gyógyításainál és nem a szereplési vágy, így mint a pusztában történt egyik kísértésekor, most sem vált mutatványossá, de rámutatott a vád képtelenségére és visszafordította a vádat.

Sokat gondolkodtam azon, hogy ez a történet mit mond nekem? Az elmúlt években több váratlan haláleset erősen érintett. Feltettem magamnak a kérdést, hogy miért nem hallgatott meg Isten, hiába imádkoztam, illetve imádkoztunk értük? Nehéz volt azt mondani, hogy legyen meg a te akaratod. Ez nem égi jel követelése volt? A gyógyulásomat, ill. testvérem gyógyulását pedig természetesnek vettem. Elég hálás voltam, vagyok érte??

A történet egy kemény tanítással ér véget: „*Aki nem gyűjt velem, széjjelszór!*” Én hányszor vagyok a széjjelszórás állapotában?

Vigh Sándor (Káposztási köz.)

2017. március 24. péntek

Mk 12, 28b-34

Mi a legfőbb parancs?

Egy írástudó hallgatta Jézust. Nagyon meg tetszett neki, hogy milyen bölcsen megfelelt a szadduceusoknak. Gyurka bácsinak is ez tetszett meg, amikor elemezte Jézust, hogy nagy rend volt Jézus fejében. Ezt én is észrevettem. Jézus beszédeiben és összefüggéseiben az egyik mondása beleillik egy másik evangéliumi részbe, és nincs benne ellentmondás. Szavai egyes részei összefüggésben vannak más részekkel. Nála nem találtam ellentmondást.

Az írástudó megkérdezi Jézust: *Melyik az összes parancsolatok közül az első?* Jézus válaszol; *Szeresd az Isten Teljes szívedből, Teljes lelkedből, Teljes elmédből és minden erődből.*

Istent csak így érdemes szeretni. Nem előzheti meg senki; család, feleség, férj, gyerek, szülők stb. Ha mégis, akkor ők kerülnek az első helyre. Ez akkor van, ha megkötözöttek vagyunk. Azaz nem vagyunk szabadok. A Szentlélek csak ott tud fújni, ahol szabadság van. Bármennyire is szeretne fújni, mi magunk vagyunk saját magunknak az ellensége. Csak az a szabad és boldog ember, aki megkötözöttségek nélkül tud élni. Tudom, ez nagyon jó állapot. Így kerülhet az Isten / Jézus az első helyre.

A madárnak is két szárnya van; a parancsnak is van párja: szeretnem kell felebarátomat, mint önmagamat. De sok keresztény elbukik ezen a parancsolaton. Valahogy magunkat mindig jobban szeretjük, mint felebarátunkat. Felebarátunkat, úgy szeretni, mint önmagunkat nem lehetetlen, de nem könnyű. Az Isten esőt ad az igazaknak és a hamisaknak is, de nem örül a hamisak hamiságának, de örül az igazak igazságának. Vagyis szeretnünk kell egymást, és ez nem más, mint jót kell akarni a másoknak. Ez pedig nem olyan nehéz.

Kundra István (Budapest)

2017. március 25. szombat

Lk 1, 26-38

Gyümölcsoltó Boldogasszony

„Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint.”

Az ember életében különleges pillanat, amikor elköteleződik egy ügy mellett. Meglát egy számára fontos igazságot és ráteszi az életét. Még inkább sorsfordító, ha valaki meghallja az Isten szavát, elfogadja hívását, igent mond, és Istennek tetszően próbál élni a továbbiakban.

Mária a kedves, dolgos, imádságos életet élő leány, Istennek különlegesen kedves gyermeke, megszólíttatik az Istentől. Elhívást kap egy nem akármilyen feladatra. Ő lehet a világba lépő Isten Fiának édesanyja. Mária igent mond, hiszen bizonyára addig is Istennek szentelt életet élt. Számomra abban rejlik az ő nagysága, hogy mondhatott volna nemet is, hiszen ő is szabad akaratlan lett megteremtve, de ő igent mond és vállal egy olyan sorsot, amiről valószínűleg fogalma sincs, de bízik Istenben, hogy nem kíván tőle olyasmit, amihez ne adna elég erőt is. A bájos csecsemőből öntudatos kamasz lesz, majd családjától eltávolodva vándortanító, akinek már az élete is veszélyben van. A végső állomás pedig a kereszt. A boldog kismamából egy megtört asszony lesz, míg idáig eljut, de a bizalma, hűsége, Istenbe vetett hite nem törik meg. Jézusával együtt nő fel a feladathoz, hiszen soha nem akar beleavatkozni fia életébe. Nem akarja eltéríteni, megóvni, bár bizonyára félti, de belátja, hogy nem élhet másként, az utat végig kell járnia. Az édesanya nehéz szívvel, de mindig mellette van.

Mária igenje az a sorsfordító pillanat, amikor az Isten belép a maga teremtette világba, hogy végtelen szeretetének kiadásával új esélyt adjon az emberiségnek. Mária igenjével nyílik meg a lehetőség minden ember számára, hogy immár Jézuson keresztül egy tisztább képet kapjon az Istenről, hogy az általa bejárt út minta legyen mindannyiunk számára.

A Mennyei Atya állandóan sugározza felénk szeretetét, folyamatosan hív, hogy az ő útjára lépünk. Kizárólag rajtunk fordul, hogy mit válaszolunk, hogy tudunk-e igent mondani, elköteleződni mellette a kereszt árnyékában is,

Apáti Zsuzsa

2017. március 26. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 9,1-41 – A vakon született meggyógyítása

A vakon született ember gyógyítása során Jézus messze túllép az ószövetségi elképzeléseken. A szinte bírósági tárgyalás lefolytatásakor a korabeli vallási elit nem képes felfogni sem a bűnt követő betegségbüntetés gondolatának, sem a szombati tevékenységi tilalomnak a megszegését. Maradjon beteg, ha bűnös, szombaton meg főképpen! Nem csoda, ha kiérdemelték a „keményszívű” jelzőt!

Nem tudok nem gondolni átvitt értelmű vakságunkra. Vajon itt és most ki az oka annak, ha nem jól látjuk a valóságot, a világot? Mi magunk, a szüleink, a társadalom? Mindhárom? És hogyan tud Isten ma világos látásra segíteni bennünket? Könnyen kijelentjük a farizeusokról, hogy megkövesedett, hagyományokhoz, pozíciókhoz ragaszkodó emberek voltak. A következő generációt kérdezve, például nem tartanak-e minket is begyöpösödöttnek, az evangelizálás új jeleit fel nem ismerőnek? A belső Hangra hallgató fülekre talán sosem volt nagyobb szükség, mint napjainkban!

Nagyon örülök, hogy nem maradt ki a leírásból a „köpéssel sarat csinált”, mint „gusztustalan” mozzanat, mert hiszem, hogy a teremtett világban nincs csúnya dolog, csak helyén kezelt szépség. Jézus gyógyításai egyébként is olyan csodálatosan egyszerűek, hókusz-pókusz nélküliek, hogy öröm olvasni. Testet-lelket érintés! Nem durván, de érezhetően! Valahol ez a kulcsa minden találkozásunknak. A jól alkalmazott, gyógyító testi érintést is gyakorolgatnunk kell, de a lelkit még inkább. Meddig mehetek el? Mit hozhatok szóba? Mikor kell hallgatnom? Mikor kell „tetemre hívnom”? Egyáltalán, keresem-e a gyógyító beszélgetések lehetőségét családban, közösségben, baráti körben?

Ennek a gyógyítási történetnek fontos üzenete, hogy a vak megtette azt, amit Jézus kért tőle: elment, és megmosdott Siloé tavában. Mondhatta volna azt is: „Hagyjál már, mosdottam én már eleget, ott is, máshol is! Gyógyulást várok, nem tanácsokat!” Hogy a Jézus személyébe vetett bizalom sarkallta mozdulásra, vagy a „minden mindegy” érzése, nem tudhatjuk. De mozdult! Nekünk könnyebb helyzetünk van. Mi már tudjuk, hogy bízhatunk Jézusban, tettekre sarkalló noszogatásaiban. Jaj, csak ne akarjuk mi is kimagyarázni, hogy nem időszerűek az ötletei! Jók, de nem itt, nem most és nem nekem.

A gyógyult vak farizeusoknak adott válaszai, s helyenként kérdésként megfogalmazott vádbeszédei olyan mérvű bölcsességről tanúskodnak, amiről óhatatlanul eszünkbe kell jutnia Jézus ígéretének: „A Szentlélek azon órában megtanít titeket, hogy mit kell mondanotok” (Lk 12,12).

Vajon nekem van-e erőm odafigyelve kívánni, míg saját okfejtéseim helyett a minden körülményt bekalkuláló Lélek szólal meg belőlem? Állandó sóhajtasunk lehetne: Uram, add, hogy lássak!

Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs)

2017. március 27. hétfő

Jn 4, 43-54

„Jézus így szólt hozzá: Menj a fiad él. Hitt az ember annak a szónak, amelyet Jézus mondott neki és elindult.” /Jn.4,50/

Reménnyel teli hitel fordult Jézushoz a fia gyógyulásáért a főember.

Két gondolat HANG tanításából:

1. „Az igazi érett hitet éppen az jellemzi, hogy megelégszik azzal, ha kér. Igen, mert tudja, hogy kérésével problémáját átruházta Rám, /Jézusra/ s így e probléma már jó kezekben van. Csak az a kérés érdemli meg, hogy hitből jövének legen nevezhető, mely mögött feltétlen bizalom áll. Aki valóban bíz abban, hogy nemcsak meghallgatom //Jézus/. De mérlegelem is a kérést, az akkor is nyugalmat hordoz szívében, ha nem tapasztalja kérése teljesítését.”

2. „Mivel a hit nem más, mint belső látás képesség, ezért e képességedet is, mint más képességet, gyakorlás által tudod növelni, tisztítani magadban.”

1. Mennyit várok veled, ha jó hírt tudok közölni?
2. Milyen biztatásokat fogadok el? Kitől? Miért?
3. Mi táplálja a hitemet?

Mlecsenkov Angel (Halásztelek)

2017. március 28. kedd

Jn 5, 1-16

Jézus egy 38 éve beteg embert gyógyít meg. Hogy miért éppen őt? Emberi természetünket kevésbé érinti meg a szenvedő, nélkülöző közösségek vagy nemzetek látványa. Lásd az éhezők, vagy a háború, vagy a katasztrófa sújtotta tömegekről érkező napi hírek, képek. Sokkal gyorsabban mozdul a szívünk, ha ismerjük a szenvedőt. A megismerés által lesz személyessé a kapcsolat. Jézusnak valakik bemutatják a beteg férfit, és ekkor elindul a személyessé válás felé a kapcsolat. A megszólítás, beszélgetés után már nem is tehet mást, mint hogy gyógyít. Nem mérlegel az ész, hogy szombat van, hogy „megérdemli”-e, hogy kerülni kellene a feltűnést. Azt hiszem így vagyunk mindnyájan. Például: könnyű azt mondani a hajléktalannak vagy a migránsnak-„hagyjon engem békén”- amíg el nem beszél honnan és hogyan jutott idáig, mi történt a gyermekével, családjával. Talán éppen ezért kerüljük a személyes kapcsolatokat a megérintettséget. Könnyebb egy közösség (vallási vagy társadalmi) szabályrendszere mögé bújni és személytelenül segíteni, avagy éppen nem segíteni, mint vállalni a megérintettségéből és a személyességből fakadó kényszerítő erő atettekre.

A történet második fele Figyelmeztetés számunkra. Ne várj hálát! A történet beteg emberének kellemetlenségei származtak abból, hogy követte gyógyítójának felszólítását. Az pedig, hogy a bűneire figyelmezteti őt Jézus végleg eldöntötte benne a kérdést. Inkább megy a frissen gyógyult lábain a zsidók vezetőihez és jelenti föl Jézust, mint hogy lelkiismeret vizsgálatot tartson és beismerje bűnösségét önmaga előtt. Még a gondolatot is el kell vetnem, hogy a világ, vagy akár az általam segített ember majd hálás lesz nekem. A szegények, rászoruló felé való fordulásomnak nem lehet más mozgató rugója, mint az Isten engem szeretése és erre a szeretetre válaszoló lelkiismeretem hangja.

Dévai Zoltán

2017. március 29. szerda

Jn 5, 17-30

Jézus a jeruzsálemi Betezda fürdőnél meggyógyítja a 38 éve beteg embert. Ez szombaton történik.

Ezzel, bár már többször bebizonyította, hogy ura a szombatnak is, (és a szombat van az emberért, nem pedig fordítva) ismét magára vonja a zsidók haragját. Válasza tanúságtevő:

„Az én Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom”

„Ezért a zsidók még inkább életére törtek, mivel nemcsak megszegte a szombatot, hanem az Istent is Atyjának mondta, és egyenlővé tette magát az Istennel.”

A következő szakasz nem könnyen érthető része az Atya és a Fiú egységéről szól, az Atya vezető szerepéről, a Fiú Atyjára figyeléséről.

„Én nem tehetek magamtól semmit, ...mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött engem”.

Elhangzik az az erősen hangsúlyos mondat is, amit Jézus a „bizony, bizony”-nyal vezet be: *„Bizony, bizony mondom nektek, aki az én igéimet hallgatja, és hisz annak, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem ítéletre jut, hanem átment a halálból az életre.”* (v. ö. Jn 3, 16)

Kérdéseim és gondolataim kergetik egymást. Végül tisztul bennem egy látásmód: Isten azzal teszi emberré a teremtményt, hogy a saját képével és a saját lelkének leheletével ajándékozza meg. Ezzel beemeli az állatvilágból a saját szellemi dimenziójába. Az istengyermekség állapotában beszélgető viszonyban, az Ő boldogságának részeseként él a Paradicsomban.

A kísértésben elbukván kikerül a paradicsomi állapotból. Arca verejtékével keresi kenyerét, és megismeri a földhöz ragadtság dimenzióját. Szellemi létét nem veszíti el, de értelme elveszíti az istenlátás tisztaságát, „akarata pedig rosszra hajló lesz”.

Azóta az emberiség a két dimenzió birtokában mégis inkább a földhözragadtság állapotában él. A földi dolgokban elmerülve önző, hatalomra vágyó, vagyon gyűjtő, irigy, erőszakos és ezeknek minden negatív kisugárzásától, bűnös állapotban él. Bár a különböző vallások tisztulási szertartásai, egyéni és társadalmi bűnbánata egy időre megnyitja a „felső” dimenzió kapuját, de a visszasüllyedés elég hamar megtörténik.

Miért mondja Isten, már a paradicsomi kígyónak az ellenkezést közte és az asszony ivadéka között, aki majd eltapossa a fejét?

Mert Isten annyira szereti az embert, hogy nem akarja elveszíteni, és elhatározásában él, hogy, maga fogja Fia emberré levésével megszabadítani az embert földi dimenziójának kötöttségéből.

A halálból az életre átmenés már e földi életben, számomra maga a Megváltás. Aki Jézus igéit hallgatja és hisz annak, Aki Őt küldte, a megváltottság állapotában él, Isten abba a szellemi dimenzióba emeli, amely megment a földhözragadtság halálba vivő állapotától.

Az ember a saját akaratából képtelen erre. Jézus azért jött, és velünk is maradt, hogy segítségében bízva, képesek legyünk az Ő útján járni, az Ő igáját nyakunkba venni, a göröngyös, keskeny úton haladni. Az isteni dimenzióban megmaradni az áldozatos szeretet munkálásával lehetséges, és érdemes, mert így Isten félelem nélküli boldog örömeinek részesei lehetünk.

Kérdések:

Melyik dimenzióban élek?

Töreksem-e az isteni dimenzióra Jézus életpéldáját követve?

Hiszem-e mindazt, amit Jézus tanított?

Rá tudok-e hagyatkozni Isten segítő kegyelmére?

Így szól az Úr:

*„A kegyelem idején meghallgatlak téged,
és a szabadulás napján megsegítelek, megőrizlek.” (Iz 49, 8.)*

Trásy Éva (Budapest)

2017. március 30. csütörtök

Jn 5, 31-47

Vezető és közbenjáró. Úgy látszik, földi életünkben mindkettőre szükség van. Nem hiába Jézus a Jó Pásztor, s nem hiába hagyja Péterre – s vele együtt apostolaira – a pásztorkodást. Megőrizni a helyes úton, igazi legelőre, tiszta forráshoz terelni, - ez a pásztor feladata. A pásztor szava mérvadó, a vezetettek legtöbbször egy az egyben megfogadják a szavát, - mennyire fontos, hogy a pásztor mértéke Krisztus legyen! A pásztor olyan, mint a Jézus- korabeli násznagy a lagziban. Ő a megmondó, hogy mi kerüljön az asztalra. Mindenkinek az igazán jót akarja.

Az is fontos, hogy a pásztor a nyájért van. Az ő oldalukon áll, akkor is, ha eltévednek. Utánuk megy, nem hagyja szétszéledni őket. Isten előtt is könyörög értük, s amíg közbenjár, megtérésre is készíteti őket. Nem könnyű feladat tehát: úgy összesimulni az Örök Pásztorral, hogy közben a rábízottak érdekében könyörögjön. A nehézséget az oldja fel, hogy tudja: ő is és a nyáj is Istené, és Isten ugyancsak az emberek oldalán áll: Velünk az Isten!

János evangéliumában Jézus stílusa nagyon filozofikus. Majd' azt mondanám: ez nem Jézus stílusa. De a mondanivaló teljesen az Övé. A Keresztelő égő és világító fény, de egyben a legnagyobb az asszonyok szülöttei között. Nem hiányzik az Atya tanúsága Jézus megkeresztelkedésekor sem, itt is Atya tesz tanúságot a Fiú mellett. Mózes, aki Róla írt, vádpont lesz a kételkedők vagy hitetlenek ellen, és ez a Mózes beszélget a Táborhegyen a megdicsőült Jézussal, méghozzá közeli haláláról. De ugyanígy mentsége lett volna az elkárhozott gazdagnak, meg családtagjainak, ha Mózesre és a prófétákra hallgattak volna. A szinoptikus evangéliumok stílusa eltér János stílusától, csak Jézus ugyanaz. Meg az Evangélium ugyanaz.

Az írások, mint Isten üzenetei, képesek megtartani Isten szeretetében, így lesznek az Élet forrásává. Jézus, az Ige – azonos az Írásokkal. Aki Hozzá jön, elnyeri az örök életet. Ő a Jó Pásztor, életét adja övéért és övéinek. Itt kapcsolódik egybe Mózes közbenjáró igyekezete Jézus megváltói tetteivel.

Podmaniczky Imre

2017. március 31. péntek

Jn 7, 1-2; 10, 25-30

Üldözőkről és üldözöttről szól a mai olvasmány és evangélium. Rögtön felmerül bennem a kérdés: Vajon melyik vagyok én? Próbálom magam beleképzelni... Nem, az igazi üldözők közé semmiképp sem tartozom! (Bár... előfordul időnként, hogy szavaimmal bántok valakit, vagy hibáit másnak is elmondom, ezzel rossz híret keltve, meggondolatlanul. S így terjed a gonoszság...) De az igaz hitéért és jó tetteiért üldözöttnek sem mondhatom magam önelégülten. Töreksem ugyan az igaz istenismeretre, és cselekedeteimben Jézus tanítása szerint élni, de hol vagyok én még attól, hogy igaznak mondjam magam? Valahol a kettő között, hol egyik, hol másik oldal felé billenve kicsit, (talán nem a langyosnak is mondott középúton), inkább egyre erősebben törekedve a Cél felé.

Nem állíthatom, hogy kimondottan kívánám a hitemért, szóban és cselekedeteimmel tett tanúbizonyságomért az üldözötté válást. Egyszer-egyszer ugyan előfordult már ilyen tanúságtétel is... De milyen sokszor elmulasztottam? (Ezzel esetleg azt is, hogy valaki épp' rajtam keresztül közelebb juthasson az Üdvözítőhöz.) Komoly üldözés ma még nincs is! Nem tudhatom, hogy bekövetkezik-e még az én életemben. De ha igen...?! Vajon kész leszek-e addigra, hogy vállaljam azt is? Vajon ma...?

Kérünk Urunk, Jézus, erősíts abban, hogy a Te példádát igazán megismerve készek legyünk vállalni a mai napra számunkra rendelt tanúságtételt, s ha egyszer eljön az idő, mi is tudjuk vállalni beléd vetett hitünkért a szenvedést és a halált! Az üldözött és megölt iraki, szír, afgán, nigériai és a többi keresztény vértanú életpéldája erősítse hitünket! „Ha a mag el nem hal...” Életáldozatukból fakadjon új és gyümölcsöt termő hatalmas fa a Te Országodban!

Harmat József

2017. április 1. szombat

Jn 7, 40-53

A mai olvasmány (Jer 11,18-20) a Krisztus előtt mintegy 600 évvel élt próféta jalkiáltása: beszédeiért, saját városa korholásáért már a rokonai is életére törnének. Tipikusan ez a sorsa a prófétának, aki kényelmetlen szövegekkel piszkál, azt el akarnák hallgattatni. Ráadásul minden üzenetét Isten szavának kiáltja ki. És miféle Istent képvisel Jeremiás, aki maga „szelíd bárányként” áll a készülő erőszak elébe? Bizony odadörgi elleneinek, hogy a hatalmas és igazságos Isten majd elbánik velük, öli-pusztítja majd a prófétát gyűlölőket. Pedig „az a véres isten nincs” valljuk mi is a költővel, aki már megismerte Jézus üzenetét Isten milyenségéről.

Szegény Jeremiás honnan tudhatta volna? Ha magától nem jött rá, bizony olyan korábbi prófétáktól, akik a valódi és nem önkivetített Istent képviselték, pl. a 300 évvel Jeremiás előtt élt Zarathusztrától. Ő még az akkori párthus uralkodót is meggyőzte: Isten a Szeretet. A próféta sorsot persze ő is elszenvedte, de a kovász működött és majd évezredre rá érzékeny lelkű bölcsek még várják és nagy hittel föl is keresik Isten még csecsemőkorú küldöttét !

Az evangéliumban (Jn 7,40-53) Jézus ellen is szervezkednek. Pedig tanítása, bátor kiállása és tettei alapján sokan a várt Messiásra, Isten küldöttére vélnek benne ráismerni. De a vallás hivatalos, vagy csak elvakult képviselőinek kellemetlen ez a nem őket segítő tanító. Különbben sem illik bele abba a képbe, amit a régi írások, történetek, legendák gondos válogatásával ők maguk és elődeik Istenről és küldöttjéről fölépítettek. Leszállhatott volna Jézus látványosan, angyalokkal is az égből, ha nem a zsidó népet királyi trónusra ültető és ellenségeit elpusztító programmal jön, el kell hallgattatni...

Nos hát hogyan állunk mi ehhez, van-e fülünk Isten üzenetére? Főleg, ha az életünk, kényelmünk, hatalmunk feladását kíváná. Kimentjük-e magunkat vallásunk, hivatalos és szent meg nem szent törvényeink és irataink alapján? Pedig a köztünk-bennünk élő Isten tud üzeni képtelen helyen, helyzetben, lehetetlennek tűnő emberek által... és üzen is !

Talán ha sikerülne tényleg számítani a tudatunkból a dörgedelmes odacsapó, igazságos Isten képzetét és látnánk Őt olyannak, amilyennek Jézus is látta és vallotta !

György Zoltán (Ajka-rendek)

2017. április 2. – Nagyböjt 5. vasárnapja – Jn 11,1-45 – Van jóságos Atyánk!

Ahhoz, hogy szó szerint vegyem Lázás feltámasztásáról szóló tudósítást, sajnos már eléggé „fertőzött” a gondolkodásom, viszont a teológiai tudásom nem olyan alapos, hogy a fenntartásaimat, kérdőjeleimet meg tudnám magyarázni... Ezért csak szimbolikus módon tudom értelmezni a mai evangéliumi szakaszt.

Mindenképpen ellentétekről van szó: élet-halál, fény-sötét, mozdulatlanság-mozdulat... Mivel Jézus egy másik helyen azt mondja, hogy „*Ne féljetek azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljetek, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani...*” (Mt 10,28) – számomra ez a történet a lélek haláláról, sötétségéről, mozdulatlanságáról szól.

Talán Te is átélted már, hogy úgy érezted, beteg a lelked. Talán megfogalmazni sem tudad, hogy mi a baj, csak érezted, hogy valami nincs rendben. Fogytán a lelkesedés, nehezebb a gondolkodás, fásultan szólnak az imák, szürkének és fakónak tűnik a világ... Persze ha elég erősek vagyunk, vagy van mellettük egy társ vagy néhány jó barát, akkor talán meg tudunk küzdeni a problémával, de előfordulhat, hogy összecsapnak felettünk a hullámok. Elborít a sötétség, a tehetetlenség...

Miben bízhatok ilyenkor?

Lázár története alapján három dologban biztosan:

Jó Atyám tudja, hogy mi van velem, tudja, hogy hova jutottam, tudja, hogy miért, hiszen egy pillanatra sem téveszt szem elől...

Biztosan a segítségemre siet, hiszen a végtelen szeretet nem tehet mást, mint megindul segíteni, ha tudja, hogy szükség van rá...

Ő az, aki tudja, hogyan lehet meggyógyítani, feltámasztani a lelket, hogyan lehet eloszlatni a sötétséget...

Viszont tudnunk kell, hogy nekünk aktívan részt kell vennünk ebben a folyamatban! Ahogy Jézus nem rángatta ki Lázárt a sírból, ugyanúgy minket sem rángat ki akaratumk ellenére a saját vermünkéből. Ő hív, nyújtja a kezét, de nekem kell megragadnom, nekem kell a lépéseket megtennem!

Számomra a mai evangéliumi szakasz örömhíre ez: Van jóságos Atyám, aki annyira szeret, hogy mindig a nyomomban van, nélküle nem történhet velem semmi, és mindent megtesz értem! Legyen nyitott a fülünk, a szívünk, hogy meghalljuk, megérezzük az ő körülölelő jelenlétét! Akkor is – sőt akkor különösen –, amikor úgy tűnik, hogy körülvesz a sötétség...

Schaul Árpád (Sopron)

2017. április 3. hétfő

Jn 8, 1-11

A mai olvasmány (Dán 13,1-64) története Babilonban játszódik. A hivatalos rend és hatalom képviselői visszaélve helyzetükkel gaztetre készülnek. A kiszemelt asszony állhatatos, megmenekül, ezért bosszúból hamisan megvádolják. A törvény szerint az asszonyt ki kell végezni. A nép gond nélkül irányítható az asszony ellen, tipikus csöcselék viselkedésű. De a bátor és éleseszű ifjú, Dániel megálljt kiállt és eléri az eset kivizsgálását. Lelepleződnek a gonoszok és az előbbi tömeg most már az ő vérüket kívánja. Ez a hivatalos törvény is! Áldották Istent jóságáért, hogy az ártatlan megszabadult, és igazságosságáért, hogy a gonoszok megölettek.

Az evangéliumban Jn 8,1-11 Jézus elé vonszolnak a zsidó törvény és vallás képviselői egy állításuk szerint házasságtörésen tetten ért asszonyt. Jézus egyáltalán nem firtatja, vizsgálja az asszony bűnösségét, vagy ártatlanságát. Két nagyon fontos hozzászólása van azonban a helyzethez:

- az ott álló hatalom képviselői és összegyűlt nép sem jobb a deákné vásznánál, vagyis rosszat, bűnt elkövető emberek. Láthatlan állítja az ott összesereglett akár több tucatnyi emberről: egy sem hibátlan. Ezért nincs erkölcsi alapjuk még a törvény szerint jogos ítéletre sem (ami itt bizony = bosszúállás)

- az asszonyt így küldi el: menj, de többé ne vétkezzél! Vagyis Ő, mint Isten küldötte nem hajlandó igazságot tenni, hanem csak terel, hogy jóvá/jobbá váljunk.

Dániel elégedett és hálás, hogy a gonoszok vére folyik — Jézus Istene pedig örül, ha jobbá leszünk és senki vérét nem kívánja. Isten nem igazságos, hanem szeret!

Elgondolkoztam rajta, hogy büszkék vagyunk az eltörölt halálbüntetésre. A súlyos vagy kevésbé súlyos bűnt elkövetőket jól dutyiba zárjuk, ahol elvesztik egy időre a nagy kincset, a teljes szabadságot. Nevelésüket a többi odazárt sokszor durva lelkű elítéltre és néha még durvább lelkű foglásokra bízunk. Nem hiszem, hogy ettől sokan megjavulnak, akiknek pedig kárt okoztak, őket nagyon sajnáljuk, így jártak... vagy volt biztosításuk? Messze vagyunk még nagyon a jézusi álomtól, még mindig csak bosszút állunk (az éppen aktuális törvényi keretek szerint).

Egyéni életünkben hogy gondolkodunk erről? Igaz meggyőződéssel tudjuk mondani, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek?” Ennek nincs köze az aktuális törvényekhez, főleg, ha azok rendelkezése csak kisebb-nagyobb bosszúállás! Mitől javul meg a házunkat kipakoló színes bőrű, vagy az autónkat részegen összetörő „tettes” — Jézusnak ugyanis ez volt a fontos... és nekünk?

György Zoltán (Ajka-rendek)

2017. április 4. kedd

Jn 8, 21-30

„Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert én mindig azt teszem, ami tetszésére van. E szavaira sokan hittek benne.”

Ha érteni akarjuk ezt a szakaszt, és jól akarjuk érteni, tisztázni kellene, hogy kinek mondja Jézus ezeket a szavakat. Ezeket az igen kemény szavakat: „E világból valók vagytok, bűnötökben haltok meg.” Vagyis ne szépítsük, ez azt jelenti: el fogtok kárhozni. Kemény beszéd.

A tegnapi szakaszban a farizeusok „cikizték” Jézust. A fejezet korábbi részében ugyancsak a farizeusok azok, akik a házasságtörő asszony ügyében állásfoglalást kérnek tőle, hogy törbe csalhassák. Hiszen akárhogy válaszol, felhasználható ellene. Az más kérdés, hogy Jézus zseniálisan oldja meg a helyzetet, példát adva az irgalmas szeretetnek. A mai szakasz címe: A hitetlenek figyelmeztetése. Nem tudjuk, hogy megint a farizeusok-e a tanítás címzettjei, vagy más hitetlen zsidók. Mindenesetre a szöveg utolsó mondata („e szavaira sokan hittek benne”) arra utal, hogy nem a farizeusok, vagy nem csak ők képezik itt és most a hallgatóságot. Mindenesetre értetlenkednek (Csak nem akar öngyilkos lenni?) és hitetlenkednek (De hát ki vagy te?). A farizeusokról azt szoktuk mondani, hogy Jézus nem sok reményt fűzött a megtérítésükhöz. Általában rosszindulattal, ellenségesen fordulnak Jézushoz. Csupán kettőt ismerünk közülük név szerint, akikben valamit megmozgatott Jézus tanítása: Nikodémust és Gamálielt. De őket csak üdítő kivételnek tekinthetjük.

Számomra az a nagy kérdés, hogy Jézus tanítását csak az eleve kiválasztottak képesek befogadni (akik felülről valók, mint Ő), illetve vannak-e olyanok, akik – mivel evilágból valók – nem képesek eljutni az üdvösségre. Gondoljunk a Jn 6.41-re: „Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza.” Eszerint van, akit vonz az Atya, és van, akit nem. Előbbiek a szerencsések. Utóbbiak, ha megfeszülnek, sem juthatnak el Jézushoz.

Ezt az eretnek gondolatot szerencsére a mai szöveg cáfolja. Ezen értetlen és hitetlen tömegeből, akik között farizeusok is lehettek, a tanítás végére azt látjuk, hogy sokan hisznek Jézusnak, Jézusban. Figyeljünk fel rá, hogy hogyan éri el ezt Jézus? Meg tudja győzni hallgatóságát, hogy azt hirdeti, amit az Atyától tanult, és azt teszi, ami az Atyának tetszésére van. És ezt kell ismerniük hallgatóinak, nem is cáfolja senki. Vagyis Jézus szavai és tettei tökéletes szinkronban vannak, és ez meggyőző a hallgatói számára. Barátaim, itt a recept! Nekünk is ezt kell tennünk, így leszünk harmóniában önmagunkkal, és így leszünk hitelesek az emberek előtt. Ez az egyetlen esélyünk, hogy tanúságot tegyünk Jézusról. Már pedig ez a feladatunk.

Gyulai Zolt (Budapest)

2017. április 5. szerda

Jn 8, 31-42 (Dániel könyve 3,14-20)

Az Ószöv-i rész és János evangéliuma is azt a kérdést boncolgatja, hogy kinek kell engedelmeskedni, a királynak vagy Istennek?

Szolgák vagy szabadok akarnak-e lenni?

A királynak /e világ urának/ való engedelmisség a siker, gazdagság, gondtalan élet hamis ígéretével jár. Az aranyoszor imádata és a mammon szeretete, elrabolja az ember szabadságát.

Aki pedig a bűn és a pénz rabja, az szolgálva teszi magát, általuk nem lehet szabad.

A gőg, a hatalomvágy, az erőszak Isten előtt utálatos dolgok, amiktől szeretné megszabadítani az embert. Még a hatalmasok is kapnak erre egy esélyt, /Nabukadnezár király/.

Jézus többféleképpen is mondja: „*Nem lehet két úrnak szolgálni*”.

„*Bizony, bizony mondom nektek, mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek*”.

Aki elutasítja a bűnt, és Istent szolgálja, az megismeri az igazságot.

Az igazság Jézus tanításának megismerésében és elfogadásában tapasztalható meg.

A benne való kitartás felszabadít a jóra.

Akinek pedig Isten az Atyja, az szereti a küldöttjét, Jézust is.

Aki pedig szereti Jézust, megtartja parancsait.

Az igaz úton való járás hozhat ugyan szenvedést, megpróbáltatásokat, de a Lélek szabadságát adja cserébe, mely boldogságot ad az embernek. Ezért képes a szenvedések közepette is dicsőíteni az Istent.

1. Ki az én zsarnokom, aki, vagy ami fogva tart?
2. Tudom-e, hogy szabadságot kaptam Istentől, dönteni a jó vagy a rossz mellett?
3. Érzem-e szabad akaratom felelősségét?
4. Vállaltam-e már szenvedést a hitem miatt?
5. Mennyire szeretem az én Istenemet, tűzbe mennék érte, vagy legalább megtartom a parancsolatait?

Széplakiné Erzsébet (Pécel)

2017. április 6. csütörtök

Jn 8, 51-59 (Ter kve 17,3-9 és Jn 8,51-59)

A fenti, Ó- és Újszövetségi perikópák összevetése háromféle szempont szerinti elemzést sugall: tudománytörténeti, szellemtörténeti és üdvtörténeti szempontokat. Az első kettő inkább művelődéstörténeti ismereteket közvetít, a harmadik pragmatikus, gyakorlati megfontolásokat tár elénk, ami által akár „lélekváró elmélkedésnek” is tekinthető.

A tudománytörténeti és szellemtörténeti szemléletmód kialakításához segítségül hívjuk Thomas Mann gondolatait, aki így kezdi monumentális regényét, a József és testvéreit:

„Mélységes mély a múltnak kútja. Ne mondjuk inkább feneketlennek?”

Feneketlennek még akkor is, és talán éppen akkor, ha kizárólag és egyedül az ember az, akinek a múltjáról kérdés és szó esik: ez a rejtélyes lény, aki a magunk természeti-gyönyörűsége és természetfeletti nyomorúságos létének tartálya, s akinek titka érthető módon minden kérdésünk és szavunk alfája és ómegája. Mert minél mélyebben fürkésznünk, minél messzebbre hatolunk és tapogatózunk a múlt alvilágába, az embernek, az ő történetének, művelődésének kezdeti alapjai tökéletesen megmérhetetlennek bizonyulnak, s mérőnünk elöl, bármily kalandos távolságokba gombolyítjuk alá zsinagédját, mindig újra és tovább húzódnak vissza a feneketlenségbe.”

A földtörténet szakembereit bizonyos leletek arra indítják, hogy az emberi nem korát ötszázezer évre becsülik. S ez még szűken van számítva, tekintettel a mai tudomány tanítására, miszerint az ember állati voltában a legrégebb emlőállatként élte e földön életét, másrészt pedig milyen beláthatatlan időtávolságok voltak szükségesek ahhoz, hogy a félig fölegyenesedett, álomjáró és csak valami értelem előtti derengésben élő, összenőtt ujjú erszényesállat-típusból a nyíl és íj feltalálója, a tűz igába fogója, a meteorvas kovácsa, a gabona, háziállatok és a szőlő kitenyészítője váljék - egyszóval az a furfangos, ügyes és minden lényeges tekintetben modern lény, ahogy az ember már a történelem hajnalhasadásakor elénk lép.

Ehhez a több mint ötszázezer évhez képest szinte elenyésző az a két-háromezer év, amennyivel a Biblia leírása szerint Ábrahám megelőzhetette Jézust.

Jákob fia, József bizonyos történeti elméletek szerint az egyiptomi középbirodalom idején élt, az i.e. 20-19. század időszakában, kb. i.e. 1915-1805 között. Ebben az időszakban a 12. dinasztia-beli fáraók uralkodtak, és József valahányadik Amenemhat vagy Szeszósztrisz fáraó uralkodása alatt élt, és 30 éves kora körül, miután testvérei eladták, ezek udvarában tevékenykedett. Ám születésekor egy dél-babilóniai városban, Uruban, vagy más néven a „Káldeus Urban” pillantotta meg a napvilágot. Onnan indult el ugyanis a régebbi időkben egy tűnődő és belsőleg nyugtalankodó férfiú az ő asszonyával, akit gyöngédségből szívesen nevezett "nővéré"-nek, s más hozzátartozóival, hogy úgy tegyen, mint a hold, Ur istensége, és vándorútra keljen, mert ezt érezte a leghelyesebbnek, és békétlen, kétellyel telt, sőt megkínzott állapotával legösszehangzóbbnak.

Ez az ősi lehetett Ábrahám, a holdvándor, akinek kivonulására hatással volt az ama vidéken éppen uralkodó Nimród, a föld hatalmása. Nimródot Noé legrosszabb fia, Hám utódai közül Kús nemzette. De az urbéli férfiú,

Ábrahám kivonta magát Nimród hatalma alól, és szétszóródásba indulva, hozzátartozóival együtt bizonytalan vándorlásra adta fejét.

Háránba ért ekkor, észak holdvárosába, az út városába, Naharájim országába, hol több év hosszat tartózkodott, és lelkeket gyűjtött, hogy övéi szűkebb közösségébe fölvegye őket. Később tovább vándorolt az emoreusok földjére.

A hagyomány úgy tudja, hogy Ábrahám istene, az Isten, akinek lényegét kereste szelleme, a legmagasabb a többiek között, akit egyedül akart szolgálni, büszkeségből és szeretetből. Az örökkévalóság istene, akinek nevet keresett, s nem talált megfelelőt, ezért többes számmal ajándékozta meg, és Elóhimnak, istenségnek próbálta elnevezni. Elóhim éppoly messze ható, mint pontosan meghatározott ígéreteket tett Ábrahámnak. Nemcsak olyan értelemben, hogy ő, az urbeli férfiú és majdani ivadéka nagy néppé lesznek, számosan, mint a föld pora s a csillagok, és áldássá lesznek minden népek között, hanem arra vonatkozólag is, hogy az ország, amelyben most idegenként lakozik, s ahová Elóhim Káldeából vezette, neki és magjának örök tulajdonul adatik minden részében - s itt az istenek Istene név szerint felsorolta a tartomány nemzetségeit és jelenlegi birtokosait, kiknek "kapui" az urbeli magjáé lesznek, azaz: akiket Isten az urbeli férfiúnak és magjának érdekében alávetetésre és szolgaságra szánt.

József a holdvándort nemegyszer dédapjának tartotta, amit azonban teljes határozottsággal ki lehet zárni a lehetőségek köréből. Ő maga pontosan tudta, hogy a rokonság távolibb. Természetesen nem annyira távoli, hogy az a földhatalmasa, akit az urbeli maga mögött hagyott, csakugyan Nimród lett volna, az első király e földön, aki Sineár Béljét nemzette. A táblák szerint inkább Hammurábi, a törvényhozó lehetett ez, ama hold- és napvárok megújítója, és ha az ifjú József az ősidőbeli Nimróddal azonosította őt, ez nem egyéb gondolatjátéknál.

Ugyanígy állt a dolog az urbelinek alkalomadtán való összecserélése körül atyjának nagyatyjával, akit hasonlóan vagy ugyanúgy hívtak, mint amazt. A gyermek József és a szellemi-testi ősvándorlása között, az időszámítás rendjét követve, amely az ő korában és kultúrkörében egyáltalában nem hiányzott, legalábbis húsz nemzedék volt, hatszáz babilóni körforgásév, oly távolság, mint amennyire mi vagyunk a gótikus középkortól, olyan távolság, és mégsem olyan.

Mert noha a csillagászati időszámítást változatlanul innen és ekkortól vettük át, azaz az urbeli férfiú életét jóval megelőző napokból, és ugyanúgy fogjuk késő unokáinknak is átadni, mégis a földi idő jelentősége, súlya és telítettsége nem mindig és mindenütt egy és ugyanaz. Az idő mértéke egyenetlen. Hatszáz esztendő akkor és amaz ég alatt nem ugyanaz, mint ami a mi napnyugati történelmünkben. Csöndesebb, némább, egyformább idősíkok voltak azok; az idő kevésbé tevékeny, szüntelen munkájának dolgokat és világot változtató hatása csekélyebb és szelídebb volt - jóllehet természetesen e húsz emberöltő alatt nagy fontosságú változtatásokat és átalakulásokat idézett elő, még természeti átalakulásokat is, a földfelület megváltozását József szűkebb körében, amint tudjuk, és amint ő is tudta. Mert hol volt már az ő idejében Gomora és a háráni Lótnak - aki az urbeli szűkebb rokonságába vétetett föl - lakóhelye: Szodoma, a két parázna város? Ólmos lúgtó terjengett ott, ahol fajtalanságuk virágzott, mert a vidék szurkos-kénes tüztengerré változott, borzalmassá és mindent megsemmisítővé.

Így hát a futó idő nagyon is látható átalakulásokat hagyott maga mögött. Volt áldásnak ideje és átoknak ideje, bőség és szárazság, háború, változó uralom és új istenek jötte. És egészében az idő mégis állandóbb jellegű volt, mint a miénk. József életformája, gondolkodásmódja és szokásai sokkal kevésbé különböztek az őskétől, mint a mieink a keresztes vitézekétől. Az emlékezés, mely szájhagyomány útján szállt nemzedékről nemzedékre, közvetlenebb és bizalmas-akadálytalanabb volt, az idő egységesebb és ezért kurtább átnézetű; röviden, az ifjú Józseftől nem lehetett zokon venni, ha az időt álmodozón összevonta, és legalább néhanapján, kevésbé szabados szellemi állapotban, például éjszaka, holdfénynél, az urbeli férfiút atyja nagyatyjának tartotta. Ám ez a nagyapa akár több nemzedékkel előbbi ősv is lehetett.

József sok babilóni verseket tudott betéve, amelyeket tanítójától, a vén Eliézertől, atyja fölszabadított szolgájától tanult, aki nem tévesztendő össze (mint ahogy néha József tette, s maga az öreg is szívesen vállalta) egy korábbi Eliézerrel, az urbeli vándor legidősebb szolgájával, ki egykor megkérte a kútnál Betuél lányának kezét Izsák számára, ki tudja, hány nemzedékkel korábban. Nos, mi ismerjük ezeket a verseket és mondákat; megvannak a táblára vésett szövegek, amelyeket Assurbanipálnak, a mindenség királyának ninivei palotájában találtak, s amelyek közül egynéhány szürkésárga agyagra írt kecses ékírással szolgált „forrástudósítást” a nagy vízözönről, mellyel az Úr romlottósága miatt kiirtotta az első emberiséget. A "forrás" szó itt, legalábbis eredeti és szemléletes jelentésében, nincs egészen a helyén; mert azok a megromlott táblácskák csak másolatok, melyeket Assurbanipál csak mintegy hatszáz évvel időszámításunk kezdete előtt készíttetett rabszolgákkal, és pedig oly eredeti után, mely jó ezer évvel régiebb volt, tehát a törvényhozó és holdvándor korából származott. Assurbanipál írnokei körülbelül oly könnyen vagy nehezen érthették és olvashatták, mint mi egy Nagy Károly korából származó kéziratot. A teljesen elavult és kifejtetlen írásjelekkel készített hieratikus írásművet már akkor nehéz lehetett kibetűzni, és hogy a másolásnál egészen híven adták-e vissza minden jelentését, az kétséges.

Ám ez az „eredeti” sem volt tulajdonképpen eredeti, nem volt az eredeti, ha jól megnézzük. Ez már maga is másolata volt egy isten tudja, milyen régi időből való emlékeknek. Tehát most már, bárha még mindig nem

tudjuk, hol, mint csakugyan eredetinel megállhatnánk, ha ez viszont megint nem volna ellátva a másolók glosszáival és pótlásaival, amelyeknek egy ismét ősrégi időkre nyúló szöveg jobb megértésére kellett volna szolgálniuk, valószínűleg azonban, éppen ellenkezőleg, az ősi bölcsesség modern agyoncsavarására szolgáltak - és így folytathatnánk... De ezzel csak érzékeltetni kívántuk, mit jelent a történelemben a kút mélye.

Üdvtörténeti szemléletmód

Miután visszaértünk a „kút mélyére”, megszakítjuk a tudományos fejtegetéseknek nem is annyira „biztosnak mondható” sorozatát, mint inkább a „kételyek halmazának” feltárását, hogy végül biztos, igaz és az életvezetésünk szempontjából hasznos ismeretekre juthassunk.

Azt már más neves bibliakutatóktól is hallottuk, hogy nem olyan egyszerű a képlet, miszerint a 99 éves Ábrám (!) és hasonlókorú, 90 esztendőes felesége, Sárái (!) Isten kegyelméből fiút szültek, Izsákot, majd Izsák ismét két fiát nemzett, Ézsaut és Jákobot, s ez utóbbinak 12 fia Izrael 12 törzsét indította útjára az Üdvtörténetben. Sok Ábrahám, sok Izsák, sok Jákob lehetett egymástól több nemzedéknyi távolságra, akár több évszázad is befért a történelmi időbe.

Azt viszont bizonyosra vehetjük, hogy Ábrámot megszólította az Isten és szövetséget kötött vele: „Járj előttem és légy tökéletes! Szövetséget hozok létre köztem és közted, s szerfölött megsokasítalak. Te népek sokaságának atyja leszel! Ezért ne hívjanak többé Ábrámnak, hanem Ábrahám legyen a neved, mivel népek atyává teszek! Feleségedet pedig ne hívd tovább Sárainak, hanem Sára legyen a neve. Megáldom őt és általa fiút adok neked, s te majd az Izsák neved adod neki. Szövetségemet örök szövetséggé teszem vele, én pedig az ő és őutána leszármazottainak Istene leszek!”

A szövetségkötés tartalma egy felszólítás: „Járj előttem és légy tökéletes” és egy ígéret: „népek sokaságának atyja leszel”. A felszólítás az ember dolga, az ígéret az Istené. Az ember dolga az, hogy tökéletes legyen.

Itt kapcsolódik a János evangéliumból idézett szakasz: „Bizony mondom nektek, aki tanításomat megtartja, halált nem lát sohasem”. A „tökéletesség” parancsának teljesítése a Jézusi „tanítás megtartása” által lehetséges. A tanítás tartalmának kifejtése nem az idézett helyeken található. Talán Ábrahám „kevés szóból is értett”, ezért Jézus a korabeli zsidókkal folytatott vitában többször is idézi Ábrahám magatartását: „Ha Ábrahám fiai vagytok, akkor tegyétek is azt, amit Ábrahám tett. De ti az életemre törtök, bár az Istentől hallott igazságot mondtam nektek. Ábrahám ezt nem tette.” (Jn 8, 40). Később pedig ezt mondja: „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy láthatja napomat. Láta és örvendezett. (Jn 8,56).

A zsidókkal folytatott vitában egy lételméleti kérdés mérgesítette el a helyzetet: „Bizony mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.”

Mi ezt a lételméleti igazságot hisszük, sőt bizonyosak vagyunk benne: Jézus isten volt, Ábrahám pedig ember.

Adódik a kérdés: Mire tehetem rá az életemet? Az Isten igazságára vagy az ember igazságára?

Az Ószövetségi Biblia embere a tárgyilagos leírás szerint nem mindig a világban tomboló erőszak kárvallottjaként tűnik elénk. Kardért, törért nekik sem kellett a szomszédba menniük, s az ötlet, a szándék és a felfurcsulások sem hiányoztak belőlük. Már Jákob is „elozta” az elsőszülöttségi áldást testvére, Ézsau elől. Ennél is nagyobb galádságot követett el Simeon és Lévi, Jákob két nagy fia, amikor Sekem városának királya, Hamór megkérte Jákobtól fia, Szihem számára annak leánya, Dina kezét. A két nagyfiú feltételként szabta az egész város férfijainak körülmetélkedését, majd amikor azok megtették és seblázban égtek, megtámadták és lemészárolták őket. Jákob annyira szégyellte az esetet, hogy elbujdosott. A fiúk azonban Dina húguk elrablására és meggyalázására hivatkoztak. Később a megszült gyermeket Jákob tudtával kitétték, sorsára hagyták, amibe szegény Dina is belehalt. Egyéb példákat is lehetne hozni, Lában újszülött fiúgyermekét falazza be a házába, hogy áldás és béke legyen a házon, hasonlóan a Kőműves Kelemen ballada asszonyához. Lában unokaöccsét, Jákobot is többször átveri a húszéves szolgálat alatt, a beígért feleséggel és fizetséggel is, amit Jákob eszéssége révén hálásan „viszonoz”, és ezáltal nagy gazdagságra tesz szert. Azután Mózes leüt egy szolgát, Dávid büszkén legyőzi Góliátot, Sámson egy szamar állkapoccsal szétveri a filiszteusokat, szóval Isten népe se ma született bárány. Persze, ellenpéldát is lehet hozni, pl. a babiloni fogságban meg ők senyvedtek.

Ezek után „nem csoda”, hogy az idézett Jn 8 fejezetében a vitatkozó zsidók képtelenek felismerni Jézus Isteni létét és Messiási küldetését: „Én azt mondom, amit Atyámnál láttam, ti azt teszitek, amit a ti atyáitoktól hallottatok, és amit atyáitok tettek.” (Jn 8, 38-40).

Talán éppen ezek a bibliai részek is igazolják az Isten és az ember közötti szövetség megújításának szükségességét Jézus Krisztus eljövetele által. Az ószövetségi ember annyit értett meg a valamikori szövetségkötésből, hogy ők „Ábrahám fiai, és nem szolgáltak soha senkinek” (Jn 8, 33), ők a választott nép, amelynek kiváltságai vannak. A hegyi beszéd igazsága nem jut el a tudatukig.

A szövetség másik pólusa, az Isten ígéret teljesítésével nincs gond. Ő folyamatosan adja az erőt és az életet a tér és idő határain túlmenően is.

A ma emberének viszont vannak gondjai, az Isten keresőknek is. A „mit?” kérdésre már úgy-ahogy választ kaptunk, a „hogyan?” és a „miképpen lehetséges ez?” kérdések viszont naponta visszatérő gondok. Ki mer itt „hasznos tanácsokat” adni?

Azért vannak biztos kiinduló pontok: pl. a szeretet mérhetetlenül többet ér a gyűlöletnél, az adás a vevésnél, a szolgálat az uralkodásnál, a simogatás a pofozkodásnál.

De az életben nincsenek vegytiszta helyzetek, pl. a szülő kénytelen megfeddni a gyermekét, igaz, nem mindegy, hogyan. Legjobb, ha érzékeltetni tudja, itt ő most nem uralkodik, hanem egy órá is kötelező érvényű, magasabb érték igazsága érvényesül.

A konfliktuskezelés a családban, közösségben és a társadalomban egyaránt neuralgikus pontok. A jól működő közösség ismérvei külön tudomány, megismerésük és gyakorlásuk nem fakultatív feladat. A jó szokások kialakítása, lelkiismeret vizsgálat, önnevelés, imaélet, tanulás, karitás stb. akár örömforrás és az élet hajtóereje is lehet.

Minden emberrel újra kezdődik az élet, a történelem. A múlt értékei, eredményei nagy erőforrás, mégis, valahol minden ember Ábrahám, akit megszólít az Isten, akinek külön szövetséget ajánl, akinek ígéretet tesz, hogy megsokasítja ivadékait és számos utód atyjává teszi, és Kánaán egész földjét adja örök birtokul ott, ahol most jövevényként tartózkodik. Egyet kér cserébe: „Járj elől és légy tökéletes!” Részleteket lásd az Újszövetségi könyvekben! Mit felelek rá?

Vincze Endre (Budapest)

2017. április 7. péntek

Jn 10, 31-42

Jer 20,10-13: „*Énekeljétek az Úrnak, dicséritek az Urat...!*” A fenti jeremiási versek közül aligha tudok többel azonosulni, mint ezzel az eggyel. Tisztelem a nagy prófétát, de a bosszúállás – amelyet vágyón emleget – nem fér össze az istenképemmel...

Az újszövetségi igeszakaszból ezt emelném ki: „*Én mondtam: istenek vagytok*”. Ez annyiból is érdekes, hogy itt valójában egy ószövetségi verset idéz be Jézus. Az ő ajkára adott ószövetségi idézetek viszonylag ritkák az evangéliumokban, és mindig valami nagyon hangsúlyos mondanivalót hordoznak. Az idézet ebben a kontextusban visszavágás azoknak, akik meg akarják kövezni, amiért – úgymond – ember létére Istenné teszi magát. Számomra ez itt és most azt üzeni, hogy Jézus szerint nem az az istenkáromlás, ha istenülő vágyaim vannak. Sokkal inkább az, ha Isten nevében teszek olyasmit, ami Tőle idegen; ami élet-ellenes, ami szeretet-ellenes. Istenülő vágyaimat úgy élhetem ki, ha a szeretni-tudás hatalmát kérem Tőle, hiszen abban Ő örömmel osztozik. És akkor megtörténhet, hogy arcomon felragyog az Isten arca!

Áldj meg minket, Uram! Áldj meg, és értesd meg velünk, hogy akkor vagyunk áldottak, ha arcunkon felragyog a TE Szent arcod!

Horváthné Bajai Éva (Paks)

2017. április 8. szombat

Jn 11, 45-57

„*Mit tegyünk? Ez az ember nagyon sok csodát tesz. Ha tovább tűrjük, mindnyájan hinni fognak benne, aztán jönnek a rómaiak, és elpusztítják szentélyünket is, népünket is.*” (Jn 11,47-48)

A főpapok és a farizeusok nagyon félnek. Elsősorban a rómaiaktól féltik a maguk politikai hatalmát és a népük sorsát. Viszont a megszállók ellen nem tudnak tenni semmit, ezért a status quo fenntartásában érdekeltek: akkor legalább rosszabb ne legyen nekünk. Aki a nép körében tekintélyre tesz szert, népszerű, az a mi tekintélyünket, hatalmunkat csorbítja. Akkor pedig legjobb, ha eltesszük láb alól. Minél hamarabb, annál jobb. – Hogy oda kéne figyelni a tanítására? Ennek a törvényszegőnek?! A tanulatlan csöcseléket elkápráztathatja a szemfényvesztésével meg azzal, hogy alaptalan reményeket éleszt bennük, de nekünk erre nincs szükségünk! Nekünk nem mondhatja, hogy „bocsánatot nyerne bűneid”, mert NINCSENEK BŰNEINK, és nem vagyunk se bénák, se vakok!

Büntelennek tartjuk-e magunkat? A leghelyesebb eljárást követjük-e testi-lelki nyavalyáink leküzdése érdekében? Akarunk-e meggyógyulni és megtérni?

(Megállították-e a krisztusi tanok terjedését azzal, hogy Jézust keresztre feszítették?)

Fiers Márta (Budapest)

2017. április 9. – Virágvasárnap – Mt 26,14-27,66 – Hűség a szenvedésben is

Jézus életének legnehezebb napja közeleg. Összegyűjti majd tanítványait, hogy a Biblia talán legtöbbet idézett vacsoráján elbúcsúzzon tőlük. Tudja, hogy most már nekik kell továbbvinniük a tanítást, amit talán még nem is értenek igazán. Amit ember megtehetett, azt ő megtette. Az elmúlt években együtt éltek, példabeszédeket mondott nekik, talán valami megmaradt az emlékezetükben a cselekedeteiből és a tanításából, pár nap múlva majd jobban megértik, hogy mit akart mondani. Tudja, hogy még nincsenek készen a feladatra, félelmében még a legkedvesebb tanítvány is meg fogja tagadni őt. Sokan – még tanítványai között is – nem értették a tanítás lényegét. Sőt van, aki pénzsóvárságból képes elárulni őt.

A búcsú után tudja, hogy innen egyedül kell mindent végigcsinálnia. Hiába kéri kedvenc tanítványait, hogy imádkozzanak vele, egyedül marad. Emberként irtózatos nagy teher van rajta, még elmenekülhetne, még megtagadhatná a tanítását, de akkor hiába jött le a földre. „*Legyen meg a Te akaratod*”, imádkozza, és ezzel túllép emberi mivoltán. Tudja, fel kell áldoznia magát, hiszen csak ezzel tudja megváltani a világot. Ő meg tudta hozni a legnagyobb áldozatot, kérdés, hogy mi mekkora áldozatot tudunk hozni mindennapjainkban.

Jézus magányos szenvedésében is tiszta ember tud maradni, nem bántja az őt támadókat, és megbocsát az ellene vétkezőknek. Az utat egyedül járja végig, és az embertársai iránti szeretetét a legnehezebb helyzetben is megőrzi, az őt bántókkal szemben is. Tudunk mi is szeretni?

Bidló András (Sopron)

2017. április 10. hétfő

Jn 12, 1-11

Jézus megkenetésének története János evangéliuma szerint egy részletes, könnyebben elképzelhető, akár még filmbe is illő jelenetet mutat be, melyben több szereplővel is könnyen tudnánk azonosulni.

Az egyik Lázár, akit Jézus csak pár héttel korábban támasztott fel. A zsidók és a főpapok ezért keresik még mindkettőjüket: a hívők, hogy reményük élő bizonyítékát láthassák, a papok pedig, hogy éppen ezt elpusztítsák. Különös érzés lehetett ilyen körülmények között Lázárnak feltámadtnak lenni, az Isten csodájának élő példájának lenni. Anélkül is jellé válni, hogy bármit is aktívan tett volna, közben pedig a mindennapjait élni... Érdemes azon elgondolkodni, hogy Isten miben támasztott fel, mire nyitotta fel a szemünket vagy mi az a börtön, amiből kiszabadított az elmúlt időszak során?

A másik Mária, Lázár testvére, aki a testvéreivel együtt vesz részt ezen a lakomán. Ahogyan felnéz mesterére, szereti és végtelen hálát érez azért, amit testvéreivel tett. Ebből a túlradó szeretet indíttatásából keni meg Jézust lábát. Jézus pedig ezt nem utasítja vissza. Olyan sokszor tanított és adott példát arról, hogy hogyan szeressünk, segítsünk, adjunk másoknak, azonban itt annak a példáját látjuk, ahogy a szeretetet fogadja. Nem flancolásnak, szükségtelen felajánlásnak tekinti, hanem értékeli. Ezzel kapcsolatban azon gondolkodhatunk el, hogy mi is az életünk kenete, amit most Jézusnak adhatunk, olyan őszintén és olyan önzetlenül, mint azt Mária tette?

A harmadik szereplő pedig Júdás, aki régóta ismerte mestere szegények iránti elkötelezettségét. Felhívja a figyelmét rá, hogy ez a tett milyen pazarlás és ezzel az „áldozattal” sokkal nagyobb jót is lehetett volna tenni a világban. Hányszor futhatunk mi is bele olyan kérdésbe, amit törvények alapján szeretnénk megítélni! Jézus erre megint frappáns választ ad, hogy legyünk rugalmasak, az emberek valódi szándékát nézzük. A konfliktus mindig is létezni fog a gazdagabb életvitel és a szegénység között, ahogy a pillanat megélése és a jövő céljai között is. Azonban ez egy *dilemma*, hogy hogyan tudunk ezek az erővonalak között mozogni, nem lehet ez alapján ítéletet mondani. Ezzel kapcsolatban pedig azon érdemes elgondolkodni, hogy mik azok a területek az életünkben, ahol szeretnénk rugalmasabbá válni?

Varga Boglárka (Budapest)

2017. április 11. kedd

Jn 13, 21-33; 36-38

Ebben az evangéliumi részben Jézus előrevetíti, miként fogja őt megtagadni két tanítványa is, Júdás és Péter. Júdás vétké jelentősen nagyobb volt Péterénél, viszont tette szükséges volt az Emberfia megdicsőüléséhez. Ezt Jézus is jól tudta, ezért is küldte el Júdást, hogy tegye meg mielőbb, amit tenni akar.

Péter ellenben olyan hibát vétett, amellyel – úgy gondolom – sokan tudunk azonosulni: egy szakrális térben, mestere mellett úgy vélte, bármit képes lenne megtenni Jézusért, viszont a gyakorlatban nem tudta ezt megvalósítani.

Jézus, bár jól tudta mit fognak cselekedni, nem ítélte el egyik tanítványát sem esendőségükért, sőt feltehetőleg már meg is bocsátott nekik még azelőtt, mint hogy tettüket elkövették volna. Hiszen mindezek ellenére társaságukban szerette volna eltölteni az utolsó vacsoráját.

Péter és Júdás között az egyik legfontosabb különbség az lehetett, hogy míg Péter bízott Isten végtelen megbocsátó szeretetében, Júdás képtelen volt együtt élni tetteivel. Ezért fontos, hogy mi is szüntelen bízunk Isten végtelen, elfogadó, és feltétel nélküli szeretetében, mert Isten saját esendőségünket is képes az ő dicsőségére fordítani. Hiszen Isten a magunk tökéletlenségében szeret minket.

Varga Orsolya (Budapest)

2017. április 12. szerda

Mt 26, 14-25

Legtöbbször értetlenül állunk az előtt, hogy Júdás elárulta Jézust. Hisz Jézus barátjának lenni jó. Mi lehetett akkor az indító ok? Nem ismerte fel, hogy mennyire jó az ő barátjának lenni?

Istenem add, hogy mindig lássam, mennyi mindent köszönhetek neked, aki minden gyermekét egyformán szereti!

Mi hajthatta Júdást? Vannak, akik azt mondják a szabad akaratot feledve: így kellett történnie, hogy beteljesedjen az ige. Felmerülhet még okként a pénzsóvárság, vagy az hogy Jézus nem váltotta be Júdás politikai reményeit. Tapasztalataim szerint azokat az embereket tudják bűnbe kísértetni az efféle vágyak, akinek valami súlyos hiányosság van az életében.

Add Uram, hogy ne pótmegoldásokat keressek életem problémáira, hanem valóságokat!

Aztán ott van a Jézus Krisztus Szupersztár értelmezése: mely szerint Jézussal elszaladt a ló, és Júdás éppen vissza akarja téríteni őt a helyes útra. Ez logikus magyarázatnak tűnik a tetre, habár nem túlságosan hű az evangéliumok leírásaihoz.

Nem tudhatom mi volt az ok, tán nem is kell. Hiszen csak Isten tud mindent, éppen ezért ő az egyedül jogos ítélőbíró.

Add Uram, hogy felismerjük tudásunk korlátait, hogy ítéleteink soha nem alapszanak a teljes tudáson, és belássuk az ítékezés nem a mi dolgunk!

Nagybán Piroska

2017. április 13. Nagycsütörtök

Jn 13, 1-15

„Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.”

Néha jó volna segíteni a másikon tisztává válni...de mondjuk még az én lábam is koszos..., ha arról leáztatom valahol - Jézusnál?- a bűnös dolgokat, talán volna esélyem egy kis lábmosásra, talán testvéreim is megengednék és nem volna nehéz elfogadniuk segítő szándékomat. Mert azt mindnyájan tudjuk, hogy adni jó, de kapni is meg kell tanulnunk a jó, sőt, a rossz dolgokat is.

„Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.”

Tehát próbálkozhatunk magunk kivakarózni a bűnből, a teljes tisztaságig még kell egy szolgálni akaró segítsége is. „Hiába fürösztöd önmagadban, / Csak másban moshatod meg arcodat.” (József Attila)
Nem árt néha elövenni bensőnk poros polcairól a régi, talán néha elcsépeletnek tűnő versek sorait. Persze, néha üresen ismételtgetjük. De nem véletlenül jön évre év, adventre advent, húsvétra húsvét – hátha az ürességet felváltja a felismerés. Ahogyan telik az idő, mindig változik a vers, ahogyan mi is változunk. Más fényt kapnak az idő során a szentírási részek is.

„Értitek, hogy mit tettem veletek?Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.”

Nincs Jézusban semmi szükségtelen szerénykedés, feljebbvalónak mondja ki magát tanítványai mellett. Ez kissé rátarti dologként hangzik, de csak azért, mert nekünk, földi dolgokban gondolkodóknak az úriasság mást jelent, mint a Mesternek.

Jézusunk arra buzdít minket, hogy váljunk alázatossá, s mindig tisztábbá, még akkor is, ha már úgy hisszük, hogy rendben vagyunk. Fogadjuk el, hogy Mesterünk látja hibáinkat. De ne feledjük: a lábmosás napi rutin kell, hogy legyen, mert naponta koszoszá válhatunk, ha egymás lábára taposunk Jézusunk keresése közben.

Drága Jézus! Te olyan türelmesen vársz, hogy megmoshasd elcsigázott lábunkat! Kérlek szépen, adj nekünk alázatosságot, hogy szívesen fogadjuk és észrevegyük egymásban segítő szándékodat!

Király Márta

2017. április 14. Nagypéntek

Jn 18, 1-19; 42

Ó, valóban áldott éj... – lesz, majd a holnapi, ahogyan azt az Exultet fogja zengeni. A mai az áldatlan; a reményvesztett; a tanácstalan és céltalan várakozással teli. No meg: önváddal, talán.

Hamis volna a valóban áldott holnapután ismeretében a jézusi tettet figyelni – ma, most, itt csak az ember cselekszik: gyilkol. Elárul, megtagad, erőszakol, gúnyol, kifoszt, retteg – és mossa kezeit. Consummatum est: beteljesedett. Mennyi hiány: isten-, élet-, értelem-, és most még ez az egyszerre alany- és tárgyaltan mondat is, amelyre csak a harmadnapi pirkadat sugarai vetnek majd némi fényt... Beteljesedett? A kereszt tövében gubbasztó fordító inkább választaná a bevégeztetett alakot – hol van itt kész mű, teljesített feladat, teljesség? Csak a parancs a teljesített; a halál; a vég. Ember végez; az Isten pedig... – amint a bárány elnémul nyírója előtt.

Izajás úgy prófétál, hogy nem takarhatjuk el arcunkat, nem moshatjuk kezeinket, hisz nem a zsidók, nem a főpapok, nem a pilátusok: a mi bűneinkért szúrták át. A – ma éjjel még – megint csak hamiskásan előre, megváltástani igazságokra mutató célhatározó pedig okot is jelölhet: a mi bűneink miatt, azok következményeként töretett össze. Mert iszonyodtunk, mert megvetettünk, nem becsültünk és Istentől megvertnek néztünk. Mert iszonyodunk, megvetünk, nem becsülünk, Istentől megvertnek nézünk. Kit is? Azt, aki pedig a mi betegségeinket viseli; akire a mi fájdalmaink nehezednek...

Lehet, hogy az izajási prófécia nemcsak a jövőre mutat, hanem a mindennapi jelenre is. Azért hal meg az Isten nap mint nap, újra és újra, mert aki sem szép, sem ékes, akit nem szívesen nézünk, aki utolsó az emberek között, akitől elfordulunk, aki tudja, mi a szenvedés – abban nem látjuk meg (ha nem is az Ő ember-arcát, de legalább) önmagunkat, a saját fájdalmainkat, saját lelkünk betegségeit. Az akármilyen, a testi-lelki-szellemi nyomorúságot. Utcán és utcasarkon, aluljáróban vagy kórházi váróban, szívügyek és horoszkópok és gyerektartások panaszait hallgatva a buszon: minden keresztülnézés és begombolkozás, minden megszorított lépés, minden iszonyattal eltakart arc, lesajnáló ajkbiggyesztés és ítélkező tekintet egy-egy kalapácsütés az istenhúsba vágó szegre. Elfelejtjük, hogy a fájdalom, a betegség, a szenvedés és nyomorúság: egy. Ő emberré lett, hogy ezt megtapasztalja – mi azt sem látjuk meg a másokban, akik magunk is vagyunk.

Ma nincs irgalom, ma nincs megváltás. Ma az Isten halott. Mert elfordítottuk arcunkat – pedig talán ott kuporgott a templomlépcsőn; vagy épp a mozgólépcső tetején mordult felénk...

Benyhe Bernát (Budapest)

2017. április 15. Nagyszombat

Mt 28, 1-10

Számomra ez a bibliai rész a csodáról szól. Arról a csodáról, hogy a szeretet győzedelmeskedik a halál felett. Arról a csodáról, hogy a szeretet győzedelmeskedik (talán) minden felett, hogy a szeretet segítségével bárkivel, bármikor képes vagyok kommunikálni ezen a világon, hogy a szeretet közelebb visz minket egymáshoz, hogy a szeretet segítségével megérthetjük egymást.

El is gondolkodtam azon, hogy mikor történt velem olyan, hogy a szeretetnek köszönhetően csodát éltem meg az életemben. Ahogy megpróbáltam felidézni ezeket az eseményeket, valahogy mindig párosult a szeretet érzése mellé az a próbálkozás, hogy megpróbáltam megérteni a másikat, megpróbáltam elképzelni,

hogy ő abban a pillanatban vajon hogy érezhet, mit gondolhat, miért ezt vagy azt tette. Nagyon nehéz ez, úgy érzem, hogy mindig csak találgatok, hogy sosem lehetek biztos abban, hogy a másik mit gondol.

Azonban hiszek abban, hogy a Jézustól tanult szeretet segítségével mégiscsak van lehetőség és mód arra, hogy itt, ezen a Földön, ennyi különböző nyelvet beszélő ember megtanuljon együtt élni. Persze csak akkor, ha megpróbálom megérteni a másikat, és a másik is megpróbál megérteni engem. Számomra ez egy feladat.

Kiss Anna (Budapest)

2017. április 16. – Húsvétvasárnap – Jn 20,1-9 – Semminek sincs vége

Pedig ez a nap csendet ígért. Megnyugvást nem, az még arrább van, de nehéz, szomorú csendet igen. És már ez is valami az elmúlt napok zaklatottsága után. Az apostolok, a barátok kimerülten virrasztanak. Megpróbálják újra és újra végigpörgetni az eseményeket. Ki, mikor, mit hibázott el? Ennek tisztázása elengedhetetlenül fontos a férfi lelkének. E nélkül remény sincs a megnyugvásra. De nem értik, mi történt. Néhányan csalódtak, mások dühösek. Az együtt eltöltött évekre gondolnak, és talán arra, hogy mennyivel hasznosabban is eltölthették volna ezt az időt, amit elvontak a családjuktól, a vállalkozásuktól.

Magdolna sem alszik. Ő sem ért semmit, de a szívével mégis megérez valamit. Nem süllyed apátiába, hanem amint lehet, elindul a sírhoz. Még sötét van. A lábai elé kell, hogy nézzen, ezért sincs esélye a távolba látásra. De neki az amúgy sem volt szokása, az a férfiak dolga: a jövő kifürkészése, stratégiák és koncepciók építgetése. Neki megmaradt a pillanat boldogsága. És ebből volt bőven az elmúlt években. Ezért nem gondolta egy percig sem, hogy elfecsérelte volna az idejét. Éppen emiatt ő az, aki elsőként megy a sírhoz, és aki látja, hogy a követ elhengerítették.

Ettől kezdve szaporábbak a pulzusok. Ettől fogva mindenki futva közlekedik: Magdolna az apostolokhoz, Péter és az a másik tanítvány a sírhoz. Az utóbbiak egyenesen versenyt futnak. Attól a másiktól, Zebedeus fiától, aki előbb ér a sírhoz, ugye, amúgy sem állt távol egy kis egészséges versengés... De azért a célnál bevárja a lassúbat, ahogy kell, ahogy tanulta. Különben is, Péter a főnök. Ő az, akinek a helyén van a szíve. Ami a szívéen, az a száján. Ő kimondja, amit a többiek csak gondolni mernek, vagy még gondolni sem.

Péter nem téovázik, azonnal bemegy a sírba, majd bemegy a szeretett tanítvány is. De most nem beszélnek, Péter sem szól. Csak néznek, a sírra, egymásra, aztán ismét a sírra. A golycsra és a kendőre, amit gondosan összehajtogatva találtak. Néznek, és látnak. Az összehajtogatott kendőnek pedig különleges jelentőséget tulajdonítanak. Sokfélét jelenthetne, de nekik csak azt jelentheti. Rablók széthajigálták volna, vagy magukkal vitték volna az értékes szövetet. De Isten világában rend van, ahol a kendőket gondosan összehajtogatják. És ez annyit tesz, hogy mégsem porlanak szét az együtt eltöltött évek, és az idő sem fut a semmibe. Az életadó víz tovább szalad, ha új mederben is. Semminek nincs vége. Láttak, és hittek.

Szabó András (Sopron)

2017. április 17. hétfő

Mt 28, 8-15

Hogyan reagálunk olyan történésekre, amit elménk nem tud, nem akar felfogni vagy ami nem fér bele a tudományok általunk biztosnak hitt törvényeibe? Például feltámad egy biztos módszerrel kivégzett, három napja halott ember, kijut sírbörtönéből, és ide-oda mászkál. Mi ez? Fantasy? Horror? Rémálom?

Reakciónk nyilván sokban függ attól, milyen viszonyban állunk az említett szuperhőssel. Az őt szerető és követő asszonyok eltelnék végtelen örömmel... és félelemmel, hiszen megtapasztalhatatlant tapasztalnak. A hatalmukat féltők álhíreket terjesztenek, nehogy kitudódjon a nép körében, hogy alul maradtak. Az átlagember pedig bedől annak a nézetnek, amelyik legkevésbé veszélyezteti biztos kis világát.

Na de kit érdekelnek a különböző kategóriák? Én milyen vagyok? Elmondom: szkeptikus. Jézussal nincs bajom, de például nemigen szeretek olvasni a szentek életéről, mert „Na persze pont az, akkor, ott és olyan módon sikerült neki.”. Nehezen hiszek el hihetetlen történeteket. Ferdítést, emberi kéz nyomát, manipulálni akarást érzek benne. És büszke vagyok hihetetlen éleslátásomra, amiért nem tudtak bepalizni. Márpedig csodák léteznek, ha nem is mindig látványosan nagyok. Ez a szakasz figyelmeztet arra, hogy nemcsak nyitott észre, nyitott lélekre is szükségem van. Vigyáznom kell, nehogy megfosszam magam a csodák, azaz Isten szeretetének és mindenem felül valóságának megtapasztalásától. Ha nem vagyok befogadóképes, a csodák el fognak kerülni. Vagy megtörténnek anélkül, hogy észrevenném.

Kitárt elme, kitárt szív, légy készen elfogadni a Mindenható mindenhatóságát!

Kőszegi Júlia (Budapest)

2017. április 18. kedd

Jn 20, 11-18

„Menj el testvéreimhez és vidd hírül nekik...”

Mária nyilván hallotta Jézus búcsúszavait, hitt és bízott benne, mégis szomorúnak és reményvesztettnek érezte magát. Ez teljesen érthető, a halál mindig az „itt maradónak” fáj. Nem tudjuk, hogy Mária miért ment a sírhoz, de ez nem is fontos. „Ott állt a sír előtt és sírt.” Fájt neki Jézus halála, de még rosszabb a bizonytalanság, hiszen nem tudja, Jézus miért nincs a sírban. Azt hiszi, a kertésszel beszél, nem ismeri fel azonnal az Urat, csak az után, hogy Jézus a nevéen szólítja Máriát.

A mi Jézussal való kapcsolatunk is hasonló lehet ehhez. Nem értünk mindent azonnal vele kapcsolatban. De ha keressük őt, akkor is, amikor reményvesztettek vagyunk, amikor nem találjuk őt vagy csak nem ismerjük fel (pedig ott áll mögöttünk), akkor biztosan találkozunk vele. Hiszen ismer és a nevünkön szólít minket és ő is keresi a velünk való találkozás lehetőségét.

Egy másik fontos mondata ennek az evangéliumi résznek, hogy „menj és vidd hírül nekik.” Mária Magdolna engedelmeskedik az Úrnak akkor is, mikor azt mondja: Ne tartóztass, engedj!, pedig Mária biztosan nagy örömeiben ölelte volna még Jézust. De megtette, amit kért, elment és hírül adta a tanítványoknak, hogy látta az urat.

Nekünk is tovább kell adnunk az örömhírt, nem elég, ha az istenkapcsolatunk jó, ha szívesen vagyunk az Úr közelében, kell, hogy ebből jó tettek szülessenek és meghalljuk Isten nekünk szóló feladatait.

Csiky Márta (Budapest)

2017. április 19. szerda

Lk 24, 13-35

Sokszor esünk mi is abba a hibába, ami az emmauszi tanítványokkal történik útjuk során. Az elkeseredettség és szomorúság elhomályosítja látásunkat, és csak egy magyarázatot látunk. Nem történt meg már sokunkkal az, hogy bárhogy próbáltunk okot, indokot találni egy-egy történésre, sehogyan sem sikerült? Hányszor hangzott el már mindnyájunkban a kérdés: „Miért éppen velem történt ez? Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?”. Lehet, hogy egy picit letértél az útról, és Isten így próbál finoman visszatartani. Lehet, hogy nem tettél semmit, mégis ahhoz, hogy fejlődj és jobb emberré válj, meg kellett az adott eseménynek történnie. És ez a felismerés talán 1 hét, talán 1 év múlva jön el, talán soha. De nem szabad ebbe bezárkóznunk, és folyton az okokat keresnünk, hanem csak egyszerűen bízunk, sőt, hinnünk kell abban, hogy Isten vigyáz ránk, és minden ami történt, okkal történt.

Sokszor megesik, hogy másokhoz fordulunk megvitatni az eseményeket, és ugyanúgy értelmetlennek tűnik a dolog, mert képtelenek vagyunk észrevenni, hogy Istennek esetleg más célja volt ezzel. Ahelyett, hogy egyszerűen magához Istenhez fordulnánk, és azt mondanánk: „Istenem, köszönöm, hogy vagy nekem, és hiszek benne, hogy vigyázol rám”. Utólag aztán, amikor értelmet nyer az egész, akkor mi is felkiáltunk, ahogyan a két tanítvány tette. Nagy dolog, amikor úgy is tudunk hinni, hogy nem látjuk a magyarázatot. Amikor erőt vesz rajtunk a gyengeség, és hitünk meginog, mert nem szembetűnő az ok, gondoljunk Jézus szavaira és merítsünk belőle erőt:

„Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek” (Jn 20, 19)

Botlik Barnabás (Budapest)

2017. április 20. csütörtök

Lk 24, 35-48

Lukács evangéliumának utolsó előtti fejezete Jézus megjelenését, és „utolsó szavait” tartalmazza. Jézus megjelenik a tanítványoknak, akik rémületükben azt hiszik, hogy szellemet látnak. Azonban a Mester kérdőre vonja őket: „Miért ijedtetek meg, s miért támad kétely szívetekben? Nézzétek meg a kezem és a lábam! Én vagyok. Tapogassatok meg és lássatok! A szellemnek nincs húsa és csontja, de mint látjátok,

nekem van.” Számomra ez a szakasz azt jelenti, hogy nekünk, embereknek mindig szükségünk van arra, hogy lássuk és megtapasztaljuk Jézust. Ugyanakkor szerintem fontosabb, hogy mások általunk lássák és tapasztalják meg a jézusi tanítást, a jézusi utat. Így, paradox módon, közelebb kerül(het)ünk a jézusi szférához. Töreksem-e arra, hogy életem példázza szeretet az Isten?

Jézus „utolsó szavai” a következőképpen hangzottak: *„[Jézus] Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni minden népnek Jeruzsálemtől kezdve.”* Jézus utolsó szavainak nagyszerűségét az univerzalitásában látom, hiszen a Mester nem akar kivételt tenni, minden ember számára szánta örökségét és legfőbb üzenetét: Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket! Azt gondolom a jézusi tanítás ezért sem veszítette el aktualitását napjainkban, hiszen erre a kivételt-nem-ismerő, feltétel nélküli szeretetre manapság is szükség lenne.

A jézusi példából kiindulva tudok-e feltételek nélkül szeretni a családomban, a munkahelyemen, közösségeimben vagy más embertársi kapcsolataimban?

Zsidi Bernát (Budapest)

2017. április 21. péntek

Jn 21, 1-14

A Jézus feltámadását követő megjelenéseiről szóló evangéliumi leírások nemigen tartalmaznak olyan erkölcsi tanításokat, mint a keresztre feszítés előtti részek. Annál inkább látjuk csodáit: váratlan felbukkanásait, eltűnéseit, vagy a mai szakaszban a csodás halfogásban való közreműködését, valamint tanítványainak megvendéglését, ami egyszerre idézi emlékezetünkbe a kenyérszaporítás esetét és az utolsó vacsorát is. A Bokorban főleg Jézus tanítására összpontosítunk, és kisebb jelentőséget tulajdonítunk a csodáinak. Mit tanulhatunk akkor Jézustól a mai szakaszban?

Vegyük csak a szájába adott rövid mondatokat: *„Fiaim, nincs mit ennetek?”* *„Vessétek ki a bárka jobb oldalán a hálót, s ott majd találtok [halat].”* *„Hozzatok a halból, amit most fogtatok.”* *„Gyertek, egyetek.”* Ha elvonatkoztatunk a leírás egyéb elemeitől, már ez a négy mondat is szépen megmutatja Jézus gondoskodó, anyai-apai szeretetét, és tettekre buzdító hozzáállását. Észleli tanítványainak küszködését, akik egész éjjel halásztak, de nem fogtak semmit. Mégsem ígér nekik „sültgalambot”, azaz ingyenkenyért, hanem felszólítja őket, hogy ha éhesek, vessék ki a hálót, és akkor lesz hal. Tegyék meg, ami rajtuk múlik, és ha megtették, bízzanak benne, hogy erőfeszítésük nem marad gyümölcstelen! Hányszor feledkezünk meg erről, amikor azt imádkozzuk: „Istenem, adj az éhezőknek!” Pedig Isten csak a mi erőfeszítéseink révén tud adni – akár nekünk, akár másoknak. Adhat tettekkészséget, adhat ötletet, de a megvalósítás felelőssége rajtunk van. S ha kifogtuk a halat, akkor jöhetünk és ehetünk – megosztva másokkal, amink van. Hallgassunk hát Jézus szavára!

Bajnok Dániel (Budapest)

2017. április 22. szombat

Mk 16, 9-15

Körülvesz minket a média, a dolgokról nem csak hallunk, meg is nézhetjük, felvehetjük a kapcsolatot pillanatok alatt bárkivel, vagy mindennek utánanézhethetünk, nem úgy mint annak idején a tanítványok. A napokban pont egy videót ajánlottak nekem, ahol keresztények, miután megtérnek, kimennek az utcára és gyógyítanak, nyelveken szólnak, épp' mint a tanítványok, ahogy ennek résznek a folytatásában írták. És nem hittem, - nem hittem pont mint a tanítványok - pedig a videón még láthattam is. De nem, ez nem lehet, ha gyógyítanak, menjenek be egy kórházba és ürítsék ki, ha nyelveken szólnak, ne halandzsázzanak, hanem beszéljenek magyarul, az úgyszólván világ legbonyolultabb nyelve. Szóval kifogás mindenre van, pedig meg kéne térni és hinni. Nem tudom miért kellett megkérdőjeleznem mások erejét és hitét. Pedig a mindennapokban azt gondolom, jó kapcsolatomban van Istennel, de ez a történet is szembesít, hogy ez nem az a hit, ami hegyeket mozgatna. Szóval a képlet ennyi: higgyetek. Térjünk meg ma és minden nap.

És végezetül a kedvenc bibliai soraimat teszem ide, ami összecseng a mai evangéliummal: *„ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen”.*

Sztraka Ági (Budapest)

2017. április 23. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Hit és hűség

A felébredt Jézus és a tanítványok előszöri mutatkozását írja le János evangéliuma. Hogy ez pontosan mikor történt, kérdéses lehet. Ha elfogadjuk Jánost, nem okoz gondot a húsvétvasárnap esti időpont, egyébként pár hetes dátum hihetőbb lenne – ennyi idő alatt már felépülhet egy tetszhalálig meggyötört test is. Ezt kétezer év távlatából már nem fogjuk tudni eldönteni. S ha a tenyeres-talpas tanítványok az akkori kor paradigmái alapján nem is ismerhették a tetszhalál állapotát, mi már tudjuk, hogy létezik ez a jelenség.

Tamás, legkedvesebb apostolom, a ráció talaján mozogva kételkedik. Neki bizonyíték kell, nem ígélet. Hogy miben, kiben hisz majd, amikor Jézus akkor is megjelenik tanítványai körében, mikor ő is ott van velük? Ezt csak ő tudja. Én Uram, én Istenem... Éppúgy lehet egy örömteli vagy csodálkozó szófordulat a hitetlenkedő, majd megbizonyosodó tanítványtól, mint ahogy mi is használjuk, ha hirtelen nem várt személlyel találkozunk.

De hogyan lehet értelmezni a Jézus ajkára adott „*boldogok, akik nem látnak és hisznek*” állítást? Azt hiszem, az állítás minden olyan Jézust követő, késői tanítványra vonatkozik, akiknek a valódi Jézus-követése, tanításának életre váltása örömet és boldogságot jelent. Az örömteli hit nem más, mint annak a hűségnek a kifejeződése, hogy Isten Országának megvalósítása Jézus példája nyomán minden nap lehetőség számunkra.

Ha csak azért kéne hinnünk (Istenben), mert Jézus csodákat művelt, halottat támasztott fel, majd maga is feltámadt a halálból, akkor nagyon sajnálnám a testvéreimet, hogy ennyire félrement tanítása a szeretetről, irgalmasságról. Jézus enélkül is Isten fia, ahogy én, és még 7,3 milliárd embertársunk.

Legyen elég enélkül is: Cselekedni, ahogy szeretnénk, hogy velünk cselekedjenek. Szeretni, azaz jót akarni embertársainknak, magunknak – az egész teremtsének. Nem egyszerű, de egyszer valaki a halált is vállalva kitarított emellett.

Horváth-Szováti György (Sopron)

2017. április 24. hétfő

Jn 3, 1-8

Nikodémus, a farizeus előljáró titokban, éjszaka felkeresi Jézust és megvallja Neki, hogy tudja ki Ő; Istentől jött tanító. Akadályozza a saját kivívott tekintélye, jóléte abban, hogy nyíltan is megvallja Jézusnak, milyen belátásra jutott.

Jézustól azt kapja, hogy felülről kell ahhoz születni, hogy valaki megláthassa az Isten királyságát.

Milyen is lehet az a „felülről születés”?

Benne van az is, hogy az ember a jelen veszteni-valóit fel meri tenni és kész elveszíteni, ha úgy alakul.

A felülről újjászületett ember:

- nem fél, ha érez is félelmet Atyja elé helyezni azt,
- szabad,
- derűs, érzi és tudja, hogy jó úton halad,
- nem tesz olyat embertársaival, amit magának sem kívánna,
- terhekkal, gondban levésekkel megrakott, mégis újra meg újra odafordul Teremtőjéhez,
- tudja, hogy a "Szellem odafúj, ahova akar",
- hálás: tisztában van a saját érdemeivel és megköszöni amit kap.

Jézusom, eléd teszem, újra meg újra megfogalmazva életem megoldhatatlannak látszó gondjait és kérdéseit. Felülről, a Jóistentől kérem a motiváló erőt mindennapjaimhoz. Hiszem, hogy a Szentlélek vigasztaló erejével újjá tudok születni bánatomból. Önvizsgálatot tartok; cselekedeteim szeretetből fakadóak-e.

Felajánlom munkálkodásaimat, erőfeszítéseimet és hálát adok az apró lépésekért!

Papp Gábor (Budapest)

2017. április 25. kedd

Mk 16, 15-20

Jézus utolsó, biztató szavai mennybevétele előtt: *"Menjete el az egész világba és hirdessétek az örömhírt!"*

Az egész világba elmenés már meglenne, de az örömhír hirdetésében elmaradtunk.

Milyen messzire megyek el az örömhír hirdetésében: földrajzilag, időben, megszokásaimtól, kényelmemtől?

Ha már földrajzilag olyan messzire, szinte mindenhova eljutottunk, mit hirdetünk? Mit hirdetünk sok-sok időráfordítással? Üzletet? Versengést? Kizsákmányolást? Csupa olyan dolgot, ami többet rombol, mint épít? Panaszkodásainkkal terheljük egyébként is fáradt embertársainkat?

Istenem segíts éppen ott, ahol vagyunk tetteinkkel hirdetni az örömhíredet, a szeretetet: odafigyeléssel, szolgálatkészséggel, derűs munkálkodással. Örömmel, ha már örömhírről van szó. Segíts, hogy ne panaszkodjunk, hanem Hozzád fordulva, Erőt kapva vigaszai lehessünk embertársainknak!

Ha elfáradtunk, legyen erőnk kapaszkodókat keresni baráti közösségben, imában, gyónásban; tudjunk hinni a megbocsátásban és újjászületni a Szeretetben!

Minden nap új lehetőség!

Minden napra: "Boldog új reggelt!"

Papp Gábor (Budapest)

2017. április 26. szerda

Jn 3, 16-21

Számomra ebben a szentírási részben a legelgondolkodtatóbb részlet az ember lelkének összetettsége. Talán úgy is meg lehetne fogalmazni ezt a részt, hogy: ... a világosság eljött a világba, de az ember jobban szerette a sötét, mint a világosságot, mert a cselekedeteit a gonosz, befelé irányuló erők mozgatták. Mert aki hagyja, hogy a cselekedeteit önzés és rosszindulat irányítsa, az gyűlölni fogja a világosságot, ami az életének hiányosságait megmutatja. Aki pedig az igazságot cselekszi, az világosságban él, mert az önzetlen adás maga a fény.

Bennem él mindkettő. Az is, aki nem merészkedik a világosságra, és az is, aki nem ismeri a sötétet.

De ki irányít engem? Hagyom-e a bennem élő Istennek, hogy irányítsa a kezeimet és a szívemet?

Néha igen, máskor nem.

Aki fáklya akar lenni, annak ki kell bírnia az égést!

És a legfontosabb feladat számomra az, hogy akkor is tudjam, hogy merre van a gyufám, amikor éppen kialudt a fáklyám.

Kecskés-Vincze Eszter (Budapest)

2017. április 27. csütörtök

Jn 3, 31-36

„Aki fölülről jön, mindenkit fölülmúl. Aki a földről való, az földies és földiekről beszél. Aki a mennyből jön, fölülmúl mindenkit.” Számomra nagyon megosztó ez az evangéliumi rész, ítélő, és nehéz összeegyeztetnem a bennem élő szeretet-Isten képével. Az üzenete nekem, épp ezért, talán eltérni látszik a témától.

Azt gondolom, hogy mindannyian az Atya gyermekei vagyunk, kivétel nélkül. Hogy ki hogy éli meg nap, mint nap a hozzá kötődést, a vele egységben létet, az azt hiszem, döntéseink és személyiségünk függvénye. Lehet a földet nézve, és lehet az égre tekintve járni. Az a kérdés, hogy hová helyezzük a hangsúlyokat az életünkben. Egy keleti közmondás szerint a tanulás útjának elején az ember központja a fejében van, majd a bölcsesség felé közeledve ez a központ leszáll a szívébe (és legvégül a gyomrába!). Eddigi életem során azt tapasztaltam, hogy akkor élhettem át a legszebb és legfelemelőbb élményeket, amikor nem az agyam, nem a pénzem vagy az időm határozott meg engem, hanem amikor könnyű voltam az önként vagy önkéntelenül (-hiszen mégiscsak ebben a világban élünk) magamra aggatott terhektől. Ekkor éreztem magam a legközelebb az Istenhez. És azt hiszem, meggyőzően beszélni az Istenről (nagy szavakkal élve: tanúságot tenni róla) is csak az ilyen pillanatokkal kapcsolatban tudok.

Ezekért a pillanatokért szeretnék most hálát adni, Istenem. És szeretnék hálát adni azokért az emberekért is, akiknek ez nem csak pillanatokra sikerül, hanem az egész életükkel tesznek tanúságot Rólad.

Garay-Kiss Dorka (Budapest)

Miután teljesen biztos vagyok abban, hogy Jézus nem varázsolta elő egyszeriben több mázsa hadtápot a népnek, ellenben megtanította osztozni a hallgatóságát, a mai nap szövegéből a magam számára az alábbi üzenetek aktuálisak:

1. A központosított megoldások nem működnek. A tömeget nem megetetni kell, hanem megmutatni nekik, hogy hogyan osszák meg egymás között azt, amijük van. A példaadáson keresztül az átformálás működik.

Egyszerűnek tűnik ez, de a gyakorlatban mégsem olyan magától értetődő. A központosított megoldások ugyanis a legtöbbször egyszerűek és kézben tarthatók, vagy másként fogalmazva: uralhatók. Nem is mernék úgy szervezni egy Bokor Nagytábort, mint Jézus, mert nem merném ilyen szinten rábízni az embereket – saját magukra. Nem is lenne hatékony. De mégis, az általam most kihallott üzenet az, hogy vékony jégen táncol az ember a központosított megoldásokkal. Ezek ugyanis kockázatokat és függőségi helyzetet teremtenek. Felmerülhet a korrupció („nálam vedd meg az ötezer ember kenyerét, itt egy nokiásdoboz!”), kockázatot jelenthet az ellátás biztonsága (vö. ipari katasztrófák), kiszolgáltatottá tesz, és leszoktatja az embereket arról, hogy megéljék az osztozás örömét. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne szolgáljuk, ill. adott esetben ne szolgáljuk ki a ránk bízottakat, csak tartsuk észben, hogy a legjobb, legtisztább szándékú központosított megoldásaink is hordozzák ezeket a veszélyeket és kihívásokat.

2. Ne hagyjunk szemetet magunk után!

Sohasem gondoltam volna, hogy az evangéliumok ezt a teljesen hétköznapi intelmet is tartalmazzák, de azt hiszem, hogy Jézusnak éppen valami ilyesmi lehetett a szándéka, amikor a maradékok összeszedésére szólította fel a tanítványait. Legyen rend! A fejünkben, a szívünkben, és ha felállunk valahonnan, maradjon rend utánunk is. Ne menjen kárba, se az ételünk, se a pénzünk, se az időnk!

3. Ha valaki nem az emberek által megszokott, normálisnak tartott reakciókat adja, az azt kockáztatja, hogy elragadják. Vagy azért, hogy királlyá tegyék, vagy azért, hogy keresztre feszítsék. És valójában a kettő között semmi különbség nincs, mindkettő a „normalitás” helyreállítását szolgálja.

Mit csinál Jézus itt, a Galileai tenger partján, ill. az utolsó vacsora éjszakáján? Elvonul imádkozni, egymagában. Elvonul, hogy az emberek hangja, a társadalom elvárása ne nyomja el az Isten hangját.

Istenem, add, hogy tudjak csak egy picit többet kettesben lenni Veled!

Bajnok Kristóf (Budapest)

„Az emberek lelkén egy Isten formájú lyuk van, amit csak Isten tud betölteni.” Viszonylag egyszerű a képlet. Ha eltávolodtam Istentől, közelítsek Hozzá. Ő alkotott, Ő ismer engem igazán, Ő tudja, mire van szükségem. Hogyan közelítsek? Tegyem azt, amit mond. Esetünkben legyen szelíd, és alázatos szívű, és vegyem magamra az Ő igáját. Még számtalan módon szól, hozzám Isten. A Biblián keresztül, más embereket felhasználva a természetén át, nem beszélve a lelkiismeretemről.

Minél távolabb vagyok Istentől, annál rosszabbul érzem magam a bőrömben. Mikor érzem magam egészen jól a bőrömben? Élő és rendszeres Istenkapcsolatban, szeretetteljes, egymásra figyelő, fejlődő házastársi-, családi-, és közösségi kapcsolatban, egészségesen, értelmes munkát jól végezve, lelkileg és szellemileg fejlődve, minden szembe jövő emberhez (beleértve a családomat is) szeretettel és segítségre készen állva, embertársaim számára példa értékűen élve. Röviden: Azt érzem, hogy harmóniában vagyok a körülöttem lévő világgal, és, hogy a helyemen vagyok benne. (Félreértés ne essék, ez nem egy nyugvó állapot. Ez egy dinamikus, világító állapot.) Pont ott és úgy, ahogy a Teremtőm elképzeli. Számomra ezt jelenti Isten igájának a viselése, amelyet nem egyszer kell csak felvenni, hanem nap mint nap.

És mitől lesz könnyű? Isten igája két férőhelyes. Tiéd a másik hely...

Kiss Csongor

2017. április 30. – Húsvét 3. vasárnapja – Lk 24,13-35 – Megújult küldetés

Az én szememben az emmauszi tanítványok találkozása az Isten által felébresztett Jézussal (34. vers: *égerthé*, vö. Mk 16,6), Lukács többszörösen „csodásító” szerkesztői igyekezete ellenére sem más, mint egy váratlan, intim baráti találkozás leírása. Melléjük szegődve és velük tartva Jézusnak nagyobb esélye volt arra, hogy elhagyja a számára túl veszélyes fővárost. Kleofás és társa kezdetben nem ismerte fel őt. Látásukat az a tudat akadályozta, hogy a néhány nappal ezelőtti jeruzsálemi történetek után (a meggyötört és a kereszten meghaltnak hitt Jézus látványát követően) lehetetlenség lett volna arra gondolniuk, hogy ő az. Számukra Jézus meghalt a kereszten. Úgy hitték. Ezenkívül a nemrég még félholtan, összetörten fekvő Jézus – gyors felépülése ellenére is – valószínűleg a felismerhetetlenségig megváltozott külsőt mutatott. Ezért tehát idegennek nézték.

Beszélgetésük egy jeruzsálemi beszámolóval kezdődik, amely beszámoló nem volt más a két tanítvány részéről, mint erős hitvallás meghaltnak hitt mesterükről: „*Prófétai férfiú volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az emberek előtt*” (19b vers). Ez a mondat világos és egyértelmű állítás. Számomra azt bizonyítja, hogy a tanítványok kezdetben semmiképpen nem gondolták és nem is hitték, hogy Jézus azonos lenne Istennel. Szentháromság-konceptiójuk ekkor még végképp nem volt. De szóban és tettben hatalmas prófétai férfiúnak tartották. Pontosan ezt, és nem többet állítanak róla.

Jézus a szent iratokról beszélgetett velük, de nem valószínű, hogy messiási voltát igyekezett volna számukra bizonyítani az írásokból, hisz egész életében tiltakozott a messiási cím ellen.

A mindkét részről nyitott, lelkes és tartalmas beszélgetés közben beesteledett. Épp amikor hazaértek Emmausba, oda, ahol a szövegben megnevezett Kleofás valószínűleg lakhatott. Kézenfekvő volt, hogy vendégként marasztalták őt éjszakára. Jézus betért hozzájuk, hogy még egy kicsit velük legyen. Megpihentek, tisztálkodtak, majd vacsorához láttak. Baráti, intim találkozás lett ez a helyzet közöttük, mert Jézus tanítása lángolóvá tette szívüket, lelküket. Mintha a Mester beszélne, hívná, vonzaná és küldené őket ismét. De hiszen ez nem is lehet más, mint ő!

– Mester, te vagy az? Ez nem lehet igaz. Te vagy az? Azt hittük, sohasem láthatunk már, hogy sohasem hallhatjuk a hangodat, a tanításodat. Fáradtak, csüggedők voltunk, azt hittük, örökre elveszítettünk, hogy soha többé nem láthatunk már téged.

– Igen, én vagyok, barátaim. Lassan búcsúznunk kell, mert az Isten Országának beteljesítése mostantól a ti küldetésetek lesz!

Csizovszki Róbert (Ágfalva)

2017. május 1. hétfő

Jn 6, 22-29

Ülök a laptop előtt, előttem aggasztóan üres word dokumentum tátong. A fejléc azért már kész. Elmélkedni kéne... Már napok óta be kellett volna fejeztem és elküldenem az illetékeseknek... Korábban már átfutottam a kijelölt szentírási szakaszt, de aztán félretettem, igyekeztem halasztani, amíg lehetett. Most viszont már tényleg nem úszom meg, ráveszem magam, újra olvasom Jánost...

Szerencsém van, szembe jön egy könnyen dekódolható üzenet, ami el is gondolkodtat: „*Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad...*”

Talán nem csak én érzem aktuálisnak ezt a jézusi tanácsot. A mai, anyagi világban egyre nehezebb dolgunk van felfedezni és megtartani az igazi, időtálló értékeket. Mondhatni erős ellenszélben éljük a mindennapjainkat. Pillanatnyi örömforrások, egyszer használatos tárgyak, még nálunk is okosabb telefonok, nem létező igényeket keltő fantasztikus berendezések, a hamis korlátlan csábítása ömlik ránk mindenhol. A lépten nyomon elének táruló reklámok is tesznek róla, hogy tudatosuljon bennünk: mindenből van szebb, jobb, nagyobb. Az így felhalmozott dolgok boldogító hatása azonban erősen megkérdőjelezhető.

Ezek a „veszendő eledel” és a velük kialakuló új szokások inkább kényelmessé, de egyben igen elfoglalttá is tehetik az embert. Sok időt pazarlunk fölöslegesen, és azon kapjuk magunkat, hogy elfoglaltak vagyunk a nagy kényelmességünkben és az azt megteremtő hajszában. Ez a kétes elfoglaltság pedig mindig jó kifogás arra, hogy miért nem érünk rá segíteni valakinek, miért vagyunk figyelmetlenek, miért halasztgatjuk a teendőinket. (Így magyarázzuk egy lélekvaró elmélkedés határidőn túli leadását is...)

Egy szó mint száz, jó mindig kicsit újra átgondolni, hogy mire szánunk időt, mi motiválja a mindennapjainkat, hogyan tudnánk kicsit jobba lenni. Itt a rügyező 2017. május, de pár vadhajtást érdemes legalább megigazítani magunkban.

Benyhe Róbert (Budapest)

2017. május 2. kedd

Jn 6, 30-35

"Én vagyok az Élet kenyere: az Atya azért küldött engem, hogy általam igazi életetek legyen" (G.A. ford.)

1. Hát itt vagyunk 2017-ben, a fogyasztói társadalomban. Válogathatunk. Kit akarunk fogyasztani? Jézust, Mohamedet, Buddhát, netalántán Marxot... És milyen módon? katolikusul, reformátusul, siitául, szalapita módon, bolsevista eszközökkel... Oly széles a paletta... És ha Jézust, akkor ki szerint? János szerint, vagy inkább Márkra esküszöl? Ő a legősibb? Nagyon tuti. Tehát választhatunk. De inkább úgy mondom, választanunk kell, és az életünk megmutatja kit, s mit választottunk. Ez a legnagyobb blama sokunk számára

2. Miért élek? A reggeltől estig való munkáért? Mit akarok gyerekeimre hagyni, pénzt, ingó és ingatlan vagyont, vagy valami mást, valamit, ami ezeken felül van? Valami istenit? Sikeres szülőnek mondhatom-e magam? (bocs a többiek diszkriminálásáért)

3 Jézus után mennek, kell nekik Ő, de csak a csodái, meg a kenyér és egyéb nagy ötletei, csak az kell belőle. Olyan kenyér, amittől soha nem éheznek meg többé (kajára sem kell már költeni). Ja, hogy csak lelki értelemben használta? Így már nem is érdekes. De hogy ez milyen beképzelt alak!? Istennek képzeli magát?!

Jézus nem akar versengeni. Amit Ő adni tud, azt feltétel nélkül adja mindenkinek, aki azt elfogadja, meghallgatja – és megcselekszi. Tudja, amit ad, az az ember számára a lehető legjobb, függetlenül kortól, nemtől, vagyoni helyzetétől és minden egyébétől. Valami újnak kell elkezdődnie. Kezdjük el végre!

Horváth János (Érd)

2017. május 3. szerda

Jn 14, 6-14

Istenhez, mint a szerető apucihoz általam juttok el – mondta tanítványainak.

Aki szeretné tudni, milyen az Isten, az véges ésszel a végtelent akarja megismerni. Nem fog menni.

Jézus Isten lényegével akar megismertetni. Azzal a lényeggel, ami számunkra eligazítás életünk dolgaiban. Minta, mérce, korlát, mentőkötél... Ez az Isten ellentétben az addig hirdetett képpel, CSAK SZERETŐ és nekünk csak jót akaró. A ragadozók világában a mindenkit szerető, mindenkinek jót akaró tud-e érvényesülni? Jézus tudott-e érvényesülni? Érvényesül-e ma? Pedig Istenről elmondható, Ő aztán tudja mi a jó, a megfelelő nekünk. Kár okoskodnunk, ez így van.

Azt gondolom, hogy bár valamennyire közösségben is gondolkodunk, az összefogásunk nagyon gyenge. Vannak az igazi húzóemberek, akik tényleg rátermettek és a legalkalmasabbság elve alapján is mondhatni, hogy a helyükön vannak. Néhányan. É persze ők maguk tudják magukról, hogy mennyire nincsenek a helyükön. És van a többé-kevésbé csendes többség. Még jó, hogy ha körbenézünk és belelátunk másnak az életébe, felfedezhetünk benne valami tiszteletreméltót, felemelőt, példamutatót, de akkor is ott van, hogy maga magában felismeri, ha fel meri ismerni, nagyon el vagyunk tévedve. Egyedül küzdünk, foggal körömmel harcolunk az étellel, a korral, a meg nem értéssel, magunkkal hogy jobbak legyünk – mondd szerinted mennyi esélyünk van? Jézus közösségben gondolkodott – ne értékeljük le gyakorlatát csak azért, mert az egy más korban volt.

Kereszténynek mondjuk magunkat. Krisztuskövetők vagy Jézuskövetők vagyunk-e? Látjuk-e az Atyát, ha Jézust látjuk? A lényegre tekintve úgy gondolom, igen. A KIO által megalapozott, a közösségeinkben forgó, alakuló gondolatok s ebből fakadó gyakorlatok megerősítenek ebben. Látjuk-e az Atyát, ha Krisztust látjuk? Ebben egyáltalán nem vagyok biztos. Bármennyire is tisztelem Pát elkötelezettségéért, halálíg menő hűségéért, nem tudom az általa fémjelzett irányzatot összeegyeztetni Jézussal. Persze tévedhetek, de akkor sem. Inkább a jézusi példamutatás. Ez sajna nehezebb, mint a megváltástan. Se a feleségem, se a gyerekeim se a környezetem nem hagyja, hogy jó Jézust követő legyek. Vagy esetleg bennem lenne a hiba? Csak nem?

Horváth János (Érd)

Aki hallgat az Atyára és tanul tőle

Jártam egy úgazdag családnál. Minden az anyagi jólétről beszélt. Aranyozott csapok, márványlépcső, perzsaszőnyeg, szobai szökőkút, bőrgarnitúra. De szellemben-lélekben az éhezők, nyomorgók, haldoklók közé tartoztak. Viták, veszekedések, alkohol, drog, kiégés. Egy miliméterrel sem láttak túl az anyagi dolgokon. Lélekben megrendülten jöttem el tőlük.

Amikor láttam a csontig soványodott éhezők képeit, akkor tudtam, hogy a gazdagok így néznek ki lélekben.

Jézus az élet kenyerét ígéri nekünk. Ezért is meg kell dolgozni, nem ingyen hullik az ölünkbe.

„Mindaz, aki hallgat az Atyára és tanul tőle, hozzám jön.” Jn 6,45

Nem könnyű az Atyára hallgatni és tőle tanulni. Életem során óriási erőfeszítembe került életszemléletemet, gondolataimat az Atyától tanultakhoz formálni, igazítani. Korszellem, örökölt eszmék, tulajdonságok, beidegződések – mindezeket legyőzni, átalakítani, sok harcot, küzdelmet jelent, jelentett.

De ha ezeket megtesszük, megérkezünk Jézus Krisztushoz. Ő az élet kenyere. A tanítás, amit mond, tanít. Mind az Atyától vannak. Letisztultan és közérthetően. Követhetően és egyszerűen.

Aki az Élet Kenyerével nem naponta táplálkozik, idő kérdése, hogy eltávolodik Jézus Krisztustól, és a korszellem divatjaiban keresi éhező lelkének táplálását, erősítését, de mindez csak illúzió, önbecsapás.

„Aki hisz, annak örök élete van.” Jn 6,47. A hitet pedig az Élet Kenyere táplálja, az a tanítás, amit Jézus is az Atyától kapott és hallott.

Az Élet Kenyere biztosított, nekünk csak élni kell vele.

Vincze József (Pér)

2017. május 5. péntek**Jn 6, 52-59**

„Aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.”

János evangéliuma sokféle képet, hasonlatot, szimbólumot és metaforát alkalmaz, amelyet többnyire közvetlenül Jézusra vonatkoztatott.

Ő az út, az igazság és élet (14,5) Ő a világ világossága (8,12), Ő a búzaszem, amely elhal, hogy sok termést hozzon (12,24). Jézus az életre vezető kapu (10,7), a jó pásztor, aki életét adja a juhokért (10,11), Ő az igazi forrás, amelyből víz fakad (4,14). Ő a szőlőtő, amelyből élet árad a vesszőkbe, hogy gyümölcsöt hozzanak (15,1). Ő az Isten küldötte, az Atya által küldött Fiú, aki nem csupán valamilyen ember vagy próféta, hanem olyan sajátos, bensőséges kapcsolat fűzi Istenhez, amelynek más nem részese.

A mai evangéliumba tökéletesen illeszkedik ez a kép is, amelyet János evangéliuma az Eucharisztikus Beszédben közöl: Jézus a mennyből alászállott kenyér (6,41), amellyel Isten táplálja a világot.

Jézus az élet kenyere. Ő olyan kenyér (valódi táplálék), amely örök életet, az Isten életét adja a világnak. Jézus azért jött, hogy az embereknek élete legyen és bőségben éljenek (10,10). Így mindaz, aki belőle táplálkozik, örökké él (6,50-51), mert e táplálék által örök élete van, és (ha meg is hal) Jézus feltámasztja az utolsó napon (6,54) Jézust az Atya küldte és általa él: ugyanígy, aki a Mennyei Kenyérrel táplálkozik, Jézussal szívében, Jézusban, és Jézus által fog élni.

A Jézussal való táplálkozás: Aki engem eszik, élni fog általam (6,57) képének jelentése érthetővé válik, ha figyelembe vesszük a János evangéliumában szereplő többi, azonos jelentésű kijelentést: aki hisz Jézusban, még ha meghal is, élni fog (11,25); aki hallgat Jézus szavára, annak Ő örök életet ad (10,28); aki követi Jézust, azé az élet világossága (8,12); aki szereti Jézust, és megtartja parancsait, azt az Atya is szereti, és Jézussal együtt lakást vesz benne (14,23), aki Jézusban él, abban Jézus él, és bő termést hoz (15,5).

Jézus a valódi, igazi táplálék – szemben a hamissal, látszólagossal – ez a táplálék jelenti Jézus odaadott, odaáldozott életének elfogadását, követését.

Aki az Élet táplálékát veszi magához, az Jézussal válik eggyé, osztozik létében és sorsában. Ez a táplálék azok életét táplálja, akik tagjai lesznek Isten országának és teszik mindazt, amit Jézustól tanultak.

Akik nem kerülnek közösségbe Istennel, azok önmagukat zárják el attól a lehetőségtől, hogy bennük Élet (örök élet) legyen. Istennel közösségekben lenni annyit jelent, mint Istennek tetsző életet élni.

Csak vágyakban élem meg, vagy tettekre is váltom az Istennek tetsző életet?

Erőt tudok-e meríteni Krisztus testének vételéből ?

Mit jelent számomra az eucharisztia?

- csak emlékezés valamire, valakire?

- csak üres szimbólum?

- lelki találkozás, amelyben Krisztus valóságos jelenlétével ajándékoz meg?

Besze Imre (Budapest)

2017. május 6. szombat

Jn 6, 60-69

Jézus Kafarnaumban hosszasan beszél az örök életről és arról, hogyan lehet eljutni oda. A hit mellett a testével és vérével való táplálkozást tartja a legfontosabbnak. A kölcsönös egymásban levés ezáltal valósulhat meg.

Ő a mennyből alászállott élő kenyér. Legbensőbb titkáról beszél, amit kemény beszédnek tart a 72 tanítvány. Vannak, akik zúgolódnak, vannak, akik megbotránkoznak rajta, vannak, akik meginognak hitükben és vannak, akik visszahúzódnak tőle és nem követik már. Nyilvános működésének elején vagyunk. Hát ez nem egy siker történet. Hányszor tapasztalja meg Jézus hitetlenségüket, hányszor próbálkozik újra, hogy megértsék tanítását és tettekre is váltsák.

Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Úgy gondolom, hogy ma sem könnyebb a helyzete. Mennyi zúgolódó ember van, aki őt teszi felelőssé minden rosszért. Hányan botránkoznak meg a boldogságról szóló tanításán. Mennyi kételkedő ember van a Szentírást illetően, és milyen könnyen fogadnak el alaptalan állításokat. Látjuk mennyi az Isten iránt közömbös ember, hányan fordítottak hátat a templomnak, zárkóznak el a gyónástól, áldozástól, feledkeznek meg az imáról. Élnek úgy, mint a világ fiai. A maguk módján vallásosak. És mi marad? Semmi. Börtönben szolgálók. Találkozok sok számító emberrel, akik karácsonykor, húsvétkor jelennek meg az ajándék reményében. De találkozok igazi megtérőkkel, akik olvassák a Bibliát, rádöbbennek bűneikre. Átélik a rokonoktól, barátoktól való fokozatos elszakítottágot és rádöbbennek, hogy egyedül Jézus marad mellettük.

Jézus a Tizenkettőhöz fordul: Ti is el akartok menni? Péter válaszol: Kihez mennénk? Az örök életet adó tanítás nálad van. Mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Isten szentje!

Jézus tőled is kérdezi: Te is el akarsz menni? Ugyan hova mehetnék? Minden csak talmi ragyogás a világban. Akire lehet számítani az Jézus. Tárd ki előtte szívedet. Engedd, hogy betöltse szeretetével! Kérd a Szentlélek ajándékát, hogy megerősödhess hitedben és lelkes keresztény lehess!

Bucsy Lajos (Fertőrákos), sopronkőhidai börtönlelkész

2017. május 7. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,1-10 – „Azért jöttem, hogy életük legyen legyen”

Régen úgy hívták e napot, hogy Jó Pásztor vasárnapja. Ma „hívások vasárnapja”. Régen egyértelmű volt, hogy imádkoztunk papi hivatásokért, jó papokért. Mára mintha túlléptünk volna ezen: a hivatásokat ünnepeljük.

A tavalyi évben a pápa azzal kezdte buzdító levelét, hogy a keresztény hivatás minden megkeresztelt ember közös küldetése. Tehát a saját területünkön mindnyájan a keresztény hit tanúi vagyunk. Azután a papi hivatás méltóságáról, a papi szolgálat szükségességéről szolt.

Mint minden közösségekben, az Egyházban is szükség van sajátos szolgálatokra, és a vezetők különös szereppel bírnak Isten népében. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal, hogy mit sem ér a pásztor nyáj nélkül. Mennyit ér, ha a pap a templomban hirdeti az ígét, de nincs mellette-mögötte a közösség, amely megtartja őt, és amelyet ő vezet, táplál?!

A mai evangélium Jézusról, a jó pásztorról szóló példázat.

Az ókori keleten ismert szereplők voltak a juhászok. Szüntelenül úton voltak, jó legelőt keresve.

Életük figyellel telt, bátrak voltak, ha védeni kellett a juhokat. És különös szeretet töltötte el őket a nyáj iránt, név szerint ismerték juhaikat. Ősidőktől kedvelt kép volt Jézusról, hogy ő a jó pásztor!

Ha elolvassuk az evangéliumban a jó pásztorról szóló részt, kiderül, hogy nem is olyan idillikus ez a szakasz. Jézust megkövezéssel fenyegették ellenségei. A példabeszédben nekik szól Jézus – a nép vezetőit, az írástudókat és farizeusokat minősíti. Ők a tolvajok, rablók.

Jézus magáról azt is mondja, hogy „én vagyok az ajtó”! A kép megértéséhez tudnunk kell, hogy a nyáját az est közeledtével karámba terelték, amelynek egyetlen nyílása volt. Ide feküdt le a pásztor. Csak rajta keresztül lehetett ki- és bemenni. Ő volt a karám „élő ajtaja” A jó pásztor védi, óvja, táplálja, tereli nyáját. Nem kihasználja...

Hivatások vasárnapján ne a papunk lelkiismeretét vizsgáljuk, ne azon töprengjünk, hogy milyen papot szeretnénk, milyen papra lenne szükségünk, hanem vizsgáljuk a magunk életét! Ha úgy éljük meg keresztény hivatásunkat, hogy öröm számunkra Jézushoz tartozni, akkor a bennünket körülvevő közönyre, önzésre a szeretet dinamikus erejével reagálunk. Ha lesznek élő, életerős közösségek, akkor biztosan lesznek – „kitermelődnek” – jó vezetők, papok is!

Horváth József (Tata)

2017. május 8. hétfő

Jn 10, 1-10

Már az Ószövetségben van előzménye a pásztor és a nyáj, a juhok kapcsolatáról. Egyrészt vonatkozik ez az ószövetségi népre és vezetőikre: királyaira, főpapjaira és prófétáira; másrészt a néperől gondoskodó Istenre. A zsoldárok is megimádkozzák a pásztor és a nyáj kapcsolatát (23. zsoltár)

Elgondolkodtató, hogy itt Jézus nem nevezi magát Jópásztornak, csak a folytatásban, a 11. verstől. A pásztoréletről veszi a hasonlatokat: pásztor, kapu, béres, rabló, tolvaj, legelő, akol. Jézus ajtó vagy kapu nyája számára. Az életre vivő kapu. Jézus szándékában, elgondolásában a pásztor és a nyáj szorosan összetartoznak. Elszakíthatatlan kapcsolat van köztük. A pásztor azonban nem zsarnokoskodhat a nyáj fölött, mert mindkettő kárát látja. A pásztor és nyája felelősek egymásért.

Közösségeinkben, családjainkban legyünk hiteles pásztorok és hiteles közösségi tagok és családtagok. Mindig szívesen olvasom és imádkozom Ezekiel próféta szavait a pásztorról és nyájáról: „Nézzétek, magam gondoskodom nyájamról és magam ügyelek rájuk. Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött meg őrködöm.” (vö. Ezekiel 34, 11-16) Ezzel a lelkülettel éljünk közösségeinkben és családjainkban.

Tóth Miklós (Fertőd)

2017. május 9. kedd

Jn 10, 22-30

Isten nyájához tartozni kegyelem, ugyanakkor ehhez szükség van készséges szívre. Az Atya az, aki a juhokat a pásztornak adja. És az Atya az, aki a szíveket Jézus felé vonzza.

1./ A zárt szívűek visszautasítják Jézust, és az Atyát. A zárt szívűek, bár látják Jézus műveit, mégis visszautasítják, és nem ismerik fel Benne a Messiást. Szívük keménysége egészen a Kálváriáig tart. Sőt, tovább folytatódik még a Feltámadás után is, amikor azt sugallják a sírt őrző katonáknak: mondják azt, hogy elaludtak és a tanítványokra foghatják, hogy ellopták Krisztus testét. Még a Feltámadás szemtanúi sem mozdítják meg azok szívét, akik visszautasítják, hogy higgyenek. Zárva volt a szívük és nem volt kapcsolatuk az Atyával. Nem engedték, hogy az Atya magához vonzza őket. Ez a zárt szív drámája.

2./ A mai olvasmányban viszont épp arról hallunk (ApCsel 11,19-26) mit jelent, ha valakinek nyitott a szíve Istenre. Sok pogány megnyílt a hitnek a Föníciáig, Ciprusig és Antióchiáig szétszéledt tanítványok igehirdetését követően. Ennek híre eljutott a jeruzsálemi egyházba is, ezért elküldték Barnabást Antióchiába, hogy ellenőrizze a híreszteléseket. Barnabás szíve azonban nem botránkozott meg a pogányok megtérését látva, elfogadta, hogy az Atya Jézus felé vonzza a pogányokat is.

Atyám, vonzz minket Jézus felé, hogy megismerjük Őt és másokkal is megismertessük. Vonz minket Jézus felé, hogy szeressük Őt és másokkal is megszerettessük. Atyám küldd el nekünk a Szentlelket, hogy kinyissa szívünket és elvigyen Jézus felé.

Horváth Imre (Sopron)

Világosság sokféleségétől Jézusig

„Világossággal jöttem a világba” – fogalmazza meg Jézus a maga küldetését. Szent, vagy kevésbé szent, de mindenképpen irigységgel tekintek Jézus magabiztosságára. Jézusra, aki a küldetést adó Atyjával ekkora harmóniát élt meg. Akinek van erős, megalapozott meggyőződése, az kellő öntudattal fogalmaz. Jézus is, néha én is. Csakhogy a magam „ars poeticája” jó, ha szerényebben fogalmazódik. Szerény istenkeresőként csak egyéni meggyőződésről beszélhetek. Amit itt és most gondolok, holnapra változhat. Főként, ha fejlődni is kész vagyok. Persze, minél többször mondom a magamét, annál inkább belelovalom magam a véleményem értékességébe. Ezen csak az tud segíteni, ha néha arra is figyelek, amit mások, testvérbarátaim képviselnek. Ha nem figyelek, akkor egymás mellett beszélünk és nem egymással. A magam véleményével való telítettségtől ments meg Uram! A tévedhetetlenség öntudatától ments meg Uram minket!

„A fény mindenütt jelen van, csak nem mindenütt jut érvényre.”(Tao). Mi minden takarhatja el, ködösítheti, bonthatja reklám ízű szín kavalkáddá! Hát nem olyanok vagyunk mi emberek, jó esetben, mint a szivárvány? A sokféle színünk szépségétől nehéz meglátni a teljességet, a fehér fényt, az egyéni színeinket magába ölelő Világosságot. Jézus a Világosság teljességének öntudatával áll elem. Ő az „egyén kiteljesedése a mindenségben”, aki a „fényt viszi a sötétségbe” (E.Fromm). Viszi? Vinné... Tudta, hogy az ember hajlamos szép, rózsaszínű vallásos ködökbe öltöztetni a világosságot. A kultusz könnyen eltereli az ember figyelmét a lényegről, ha eszközei célá válnak. Ha pl. misére jobba levésemért járok, akkor helyén van az eszköz és a cél. Talán ezért is kap Jézusnál olyan erős etikai hangsúlyt ez a világosság. Amint Istentől vannak a világító égitestek (Ter. 1,3 Iz. 45,7), úgy szeretné, ha az emberek is az Ő Lelke szerint születnének újjá. Új, szeretetet sugárzó, világító emberekké. Úgy szeretné Jézus és az ő Istene, Atyja. A Világossággá váló ember (Mt 5,14-16) az Isten fia, leánya. No, nem csak úgy általában, nem csak úgy misztikusan. De tanúságtevően! (János 5,35). Jézus követése, szóban, tettben, ez a világosságban járás (János 8,12). Ez a világító ember küldetése.

Fényszennyezett világot csinált az ember. A föld egyes területei éjjel is olyanok, mintha nappal lenne. Az ember már a fényvel is képes ölni. A Világosság helyére teszi a dolgokat. Megfogalmazza, hogy Isten szerint a fény mikor sötétség, a szeretet rendje szerint sötétség (Qumran: IQM 13,15). A kontúrok jobban látszanak, a hamisságok jobban felismerhetőek. Kár, hogy az ember sokszor belefárad a kérdőjelek megválaszolásába és hagyja magát az orránál fogva vezetni: „ez van, ők tudják, ők a papok, közösségvezetők, politikusok..., övük a felelősség”. Jézus szerint nálam a felelősség, mely át nem ruházható. Gondolataim, szavaim, tetteim és mulasztásaim kihatnak az élet rám eső kis zugára. Ha szennyeztem, takarítsak, melyet bűnbánatnak mondunk.

Lélekvárás. Várom, várod, várjuk. Várjuk elmélkedéssel, imával, mérlegkésítéssel, megvalósított jó tettekkel... A mennyei Atyától eredő Világosság Jézus és hiteles követői által hozzám, hozzánk is eljutott. Be kell állnom azok sorába, akik folytatják ezt a szent cselekményt, a Jézus szerinti VILÁGÍTÁST!

Király Náczi (Érd)

2017. május 11. csütörtök**Jn 13, 16-20**

„*Boldogok vagytok, ha megértitek ezt és így is tesztek!*”

Az evangéliumi szakasz előző sorai a lábmosásról szólnak. Úgy érzem az egybetartozás miatt igazából együtt értelmezhető.

Mint ismeretes, keleten saruban járták a poros utakat. A házak bejáratánál víztartó edény volt és belépve ki-ki a magáét, vagy – ha volt – a szolgál, ill. a rabszolga megmosta az érkező lábát. Kötelező „szertartás” volt a legszegényebeknél is.

Képzeljük el, hogy megérkeznek az úton „ki a nagyobb” témát boncolgató tanítványok. Poros lábbal... Asztalhoz ülnek /hevernek, dőlnek/. Kínos szitu! Mint mikor a nagycsalád asztalnál ül és kiderül, hogy nincs víz az asztalon. Ki álljon föl? Mindenki a másakra vár. Leginkább az édesanya lesz, aki megoldja a helyzetet, (aki egyébként is utoljára ül le)...

Jézus érzi a helyzet fonák voltát és persze ülhetett volna magába roskadva, kiábrándultan – hogy „no, ezeknek aztán beszélhettem!”... Vagy megparancsolhatta volna, hogy pl. a legfiatalabb végezze el a feladatot. De Ő nem parancsol, nem kér, hanem cselekszik. Megmossa a lábukat, elvégzi a szolgálatot.

Istenem! Mennyszer egymásra várunk... Tegye meg valaki... Legalább kezdje a másik! Miért pont én, már megint...

Nagyon fontos üzenet. Ezért kezdi így Jézus, amikor a lábmosás tanulságát fogalmazza meg: „*Bizony, bizony mondom nektek.*”

De nem pirít rá a tanítványaira, hanem a személyes szolgálatra okítja őket. Erről szól az utolsó vers: befogadás = személytől személyig érő segítség. Nem duma!

Egyszerű inkább pénzt adni, valakit megkérni, hogy adományunkat juttassa el, mint személyesen beállni a „tettek mezejére”.

Bizony, bizony boldogok vagytok ha...

Horváth József (Tata)

2017. május 12. péntek

Jn 14, 1-6

Jézus búcsúbeszédének első sorait olvashatjuk a mai evangéliumban. Kiemeltem belőle egy – számomra kedves – mondatot: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Kedves, mert közelebb vihet Krisztushoz. Mostanában gyakran felmerül az a kérdés, hogy: „Ki nekem a Jézus Krisztus?” A válasz meghatározó lehet az életünkre. Próféta? Tanító? Istenre hangolt ember? Isten Fia? A fenti sorban nem kapunk szájbarágós választ, de fontos szempontokat igen.

Ki nekem a Krisztus? – Út, mégpedig keskeny út, amely az Atyához vezet az úton-járás feltételeinek betartása esetén. Sokféle út kínálkozik számunkra a mai világban, de csak az krisztusi, ami összhangban van az Ő Lényével, az Ő tanításával. Az ember csak akkor képes ilyen úton járni, ha élő kapcsolatban van az Úttal, Krisztussal. Ha ez teljesül – az Út az Atyához vezet.

Ki nekem a Krisztus? – Igazság. Az ember igazságot kereső lény. De mi az igazság? Ahány ember annyiféle válasz. Nem is ez a baj, hiszen az igazság nem egyszerre tárul az ember elé, hanem lépésről lépésre bontakozik ki előtte. Az a baj, hogy az ember ölni is képes a maga igazságáért, melyet egyetemesnek és örök érvényűnek gondol. Krisztus nem egy tanító, aki tanítja az az igazságot – Ő maga az Igazság. Ezért az igazságot megismerni, azt jelenti, hogy a Krisztusi lényt kell megismerni, befogadni, a Krisztusi Lényel kell eggyé válni. A véges ember csak valamennyit képes a végtelen Krisztusi Lényből befogadni. Az akkori tanítvány is, a mai tanítvány is. Amilyen mértékben képes az ember eggyé válni Krisztus Lényével, az Isten Szeretet aspektusával – olyan mértékben képes az igazság megismerésére és befogadására.

Ki nekem a Krisztus? – Élet. Nem a biosz – hanem a dzoé. Nem földi élet – de már itt a földön élhető örök élet. Számptalan helyen utal arra Krisztus, hogy aki hisz, annak örök élete van. Ez az örök élet nemcsak a halál után, hanem már itt a földi életben is elérhető. Itt és most! A Krisztusi Úton járás, a Krisztusi Igazság elvezet a Krisztusi Életbe – az örök életbe. Oda, amit Pál így fogalmaz meg: „Élek, de már nem én, hanem a Krisztus él bennem. Ez az örök szellemi élet, ami reményeink szerint él bennünk. A biológiai élet nem jelenti automatikusan ezt a szellemi életet is. Ha a bennem lévő szellem alszik, nem irányítja az életem – ez a bűn állapota. Minden önzésből fakadó tett – egy kis halál a bennem lévő szellem számára, és minden önzetlen szeretetből fakadó tett – egy kis feltámadás bennem. Krisztus, aki az Igazság azt tanítja, hogy aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt – és aki elveszíti Érte az életét (biosz), megtalálja azt (dzoé).

„*Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.*” Krisztus az Atyához vezető Út, Krisztus az általunk megtalálható, megismerhető igazságok teljessége, az Igazság és Krisztus az el nem múló szellemi Élet. Az embernek pedig (az Isten-képű embernek) a Krisztusi utat kell járnia, a Krisztusi igazságokat kell megértenie és továbbadnia, és a Krisztusi élettel, a Krisztusi Lényel kell élő kapcsolatban lennie. Mit jelent ez?

- Nekem is útnak kell lennem mások számára. Kinek a számára vagyok út, amely az Atyához vezet?
- Nekem is igazságnak kell lennem mások számára. Hamisság vagyok, ha az életem nincs szinkronban a szavaimmal, ha a szavaim nincsenek szinkronban a gondolataimmal, ha a gondolataim nincsenek szinkronban Krisztussal.
- Nekem is élettel telinek kell lennem. Lehetek élő vagy halott – szellemi értelemben. És lehetek életet adó: fizikai vagy szellemi értelemben egyaránt. És lehetek éltető, másokért élő és másokat éltető – fizikai és szellemi értelemben egyaránt. Minden élet, ami bennem van, és belőlem fakad, a bennem lévő Krisztusból fakad, hiszen Ő az Élet.

Húsvétra készülve adjunk tiszta szívből hálát az Krisztusnak, hogy meghívott az Ő útjára, megismertetett az Ő igazságával és felkínálta számunkra a dzoét, az Életet. Adjunk hálát, hogy nemcsak velünk van az úton – de Ő az Út, nemcsak tanítja az igazságot – de Ő az Igazság, és nemcsak felkínálta az életet – de Ő az Élet. Éljük ezt az életet! Amen.

Mikloviczné Panni (Nőtincs)

2017. május 13. szombat

Jn 14, 7-14

„Aki engem lát, látja az Atyát is.”

Azt mondja Jézus, „Mostantól fogva ismeritek és látjátok őt.”

Elképzelhetjük a tanítványok megdöbben tekintetét. Rámerednek, fürkészik a Mester háta mögött a semmit, mert hiszen ott kell lennie az Atyának. De nincs ott. Nem látják.

- Aki engem lát, látja az Atyát is.

Így tanakodhatnak egymás között:

- Jézust látjuk, de az Atyának nyoma sincs. Itt valami nincs rendben. Vagy a mi látásunkkal van baj, vagy a Mester meghibbant. Őrajta kívül mi itt senkit nem látunk.

- Na, azért várjunk kicsit azzal a meghibbanással, ne ítéljünk elhamarkodottan. Hányszor előfordult már, hogy nem értettük őt, vagy valami esztelenségre vett rá bennünket és a végén mégis neki lett igaza. Például, mikor kérte, etessük meg a több ezer embert néhány árpakenyérrel és hallal. Lehetetlennek, örültségnek gondoltuk, mégis sikerült.

Fülöp veszi a bátorságot és kétségbeesett kísérletet tesz a helyzet tisztázására:

- Uram, ... mutasd meg nekünk az Atyát! Ez elég nekünk.

Tiszta, világos kérdés. Mai ésszel is ezt mondanánk. Ha látom, érzékelem, akkor elhiszem. Ahogy Tamás mondja a feltámadás után: „Hacsak nem látom, érintem ... nem hiszem.”

Marad még egy halvány lehetőség a feszültség feloldására. Amennyiben bizonyítékok nélkül is elhiszik az állítást. Gyermeki, őszinte, feltétlen bizalom kell ahhoz, hogy a tanítványok elhiggyék a Mester állítását. Jézus úgy érzi, elvárhatja a bizalomnak ezt a magas fokát. Éveken keresztül együtt voltak, osztottak jóban, rosszban, számtalanszor bizonyított előttük, már igazán elhihetik, amit mond. Mindezek ellenére a tanítványok kételkednek, Jézusnál pedig „elszakad a cérna”, kifakad: „Hogyan mondhatod...?” „Nem hiszed?”

A tanítványok a későbbi pályafutásuk során az életük feláldozásával is aláhúzzák a Jézusba vetett feltétlen bizalmukat, hitüket. Az évek során megérett, megerősödött a hitük, bizalmuk. Adja a Teremtő, hogy a mi hitünk is érlelődjön, erősödjön és kiállja az élet próbatételeit.

Vajon én mennyire bízok a barátaimban? És én mennyire szolgállok rá az ő bizalmukra?

Balogh Laci (Debrecen)

2017. május 14. – Húsvét 5. vasárnapja – Jn 14,1-12 – „...legalább a tetteimért higgyetek”

Érthető a nyugtalanság a tanítványokban. Most hangzott el, hogy „egy közületek elárul”, és hogy Péter meg fogja tagadni. Különben is kevés ideig lesz velük Jézus. A sok szép remény összeomlani látszik. Mindent elhagytak, és most vége?!

Jézus úgy oldja fel aggodalmukat, hogy éppen rogyadozó hitüket próbálja erősíteni. Csak az segít, ha még jobban bíznak, a reménytelenség ellenére.

Tulajdonképpen minden hívő embernek ezt kell megtanulnia: igazán hinni azt, amit hiszünk!

Nem kell nyugtalankodni, ha valaki elhagyatottan áll a világban, és kísértések, megpróbáltatások közepette nem érzi Isten közelségét. „Segítsd hitetlenségemet!” A kevéske hitet tudatosítani, megerősíteni – ez segíti a továbbhaladást.

A tanítványok további bizonytalansága, hogy nem ismerik azt a sorsot, amely a Mesterükre vár. Sem az utat, amely elvezeti Jézust az eléje szabott célhoz.

Hová megy? Hová megyünk majd, ha ebből az életből ki kell lépni? Van-e valami elgondolásunk, hogy mi történik velünk, ha meghalunk? Nem az a kérdés, hogy mit vallunk erről, hanem az, hogy a szívünk legmélyén mit hiszünk róla? Azt, hogy a halál egy nagy pont az élet végén? Vagy egy kétségbeesett kérdőjel? Hányszor halljuk: „Istent hiszem, de hogy van túlvilág...”

A sokszor nyugtalanító kérdésre Jézus választ ad: Van tovább. Az Atya hazavár.

Elbizonytalanít bennünket a „láthatatlan” Isten. A megközelíthetetlen. Aaz emberek felett való Úr. Jézus megtanította, hogy Istenről másként is lehet gondolkodni: úgy is, hogy Ő „itt lenn is van”. Benne élünk, mozgunk, és Ő mibennünk. Jézusban feltárulkozott, „láthatóvá lett”. A szavak mellett a tettek tanúskodnak Arról, akinek küldötteként a földön élt.

Engem mi nyugtalanít? Erősítenem kell a Hitemet? Tetteim miről tanúskodnak?

Horváth József (Tata)

2017. május 15. hétfő

Jn 14, 21-26

„Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.”

A János evangéliummal mindig bajban vagyok. Azt hiszen, nálamnál sokkal okosabbaknak készült. Nekem túl elméleti, nem érzem elég gyakorlatinak. Bár az első mondat a parancsteljesítésről szól; ismerni és teljesíteni. Aztán mindjárt belezavarodok. Az Atya és Jézus is akkor fog szeretni engem, ha teljesítem a parancsait. Sőt, Jézus kinyilatkoztatja magát nekem (nekünk).

Júdás – nem az iskarioti – is értetlenkedik. „Uram, hogy van az, hogy nekünk akarod magad kinyilatkoztatni, nem a világnak?”

Azt gondolhatja, hogy neki és a tanítványoknak már kinyilatkoztatta? Vagy Jézus egészen más kinyilatkoztatásról beszélt, mint, ahogyan én gondolom?

Azt várnám, mert azt tanultam, hogy Isten az, aki szeret. Először, feltétlenül, megelőlegezve a bizalmat. Kapom, kaptam a kinyilatkoztatást Jézustól – épp erről mármint Isten feltétlen szeretetéről– és hogy mit kell tennem. Aztán teljesíthetem a parancsokat, amit elvárnak tőlem (mert ráadásul ez így jó nekem és a körülöttem élőknek is.)

Ezzel persze bizonyítom, hogy Istenhez tartozom, és tanúskodok az mellett, akit szeretek.

Ez így túl sematikus?

Az is bajom, hogy János túl sokszor forgatja a személyek egymáshoz való viszonyát. Azt még csak értem, hogy azt akarja leírni ezzel, hogy Jézus és az Atya egy. És akit küld, (küldenek) a Szentlélek is „egyenrangú” velük, mert Jézus nevében jön.

A Lélek tanítását pedig tapasztaltam már, amikor úgy tudtam beszélni, ahogyan nem is gondoltam volna. És én is csodálkoztam - ezek honnan jutottak eszembe?-

János evangéliuma elvont és sokkal több előtanulmány kell hozzá, mint nekem van. Azért hogy ne belemagyarázás, félremagyarázás legyen a róla való gondolkodás.

Foglalkozom eleget az evangéliumokkal?

És Te Testvér?

Aczél Márti (Halásztelek)

2017. május 16. kedd

Jn 14, 27-31a

„... az én békémet adom nektek!”

Az utolsó vacsorán nem csak a magasztos búcsúbeszéd hangzik el, hanem érezhető egy folyamatos feszültség, nyugtalanság is. Jézus ki is mondja, hogy mélyen megrendült a szívében. Ennek oka, hogy érzi, tudja: Júdás elárulja, Péter hamarosan megtagadja, s előtte a kegyetlen halálhoz vezető út. De a tanítványok is nyugtalanok: nem értik a mestert, félnek az ismeretlentől, sejtik, hogy elveszíthetik vezetőjüket.

Ebben a szituációban ígéri Jézus a maga békéjét. Érdeemes megnézni, hogy Jézus hogyan tudja megszerezni, megőrizni belső békéjét. Az ő békéje abból származik, hogy szabadon igent mondott az Atya akaratára, az Olajfák hegyén megharcolta a nagy békétlenség árát. A kereszten is, amikor a magány iszonytatóan tört rá, Atyjához tudott fordulni, s végül kezébe ajánlotta lelkét, életét. A békesség megharcolt békesség, amelynek mindig ára van.

A békességnek semmi köze sincs a problémamentes élethez! A békesség azt jelenti, hogy nem hagyjuk magunkat kizökkenteni Isten jelenlétéből, tudjuk, hogy benne élünk. A vele való személyes kapcsolatból fakad, csak ő adhatja.

Belső békétlenségünk, aggodalmaink, a stressz legtöbbször abból adódik, hogy nem tudjuk befolyásolni a körülményeket, nem tudjuk megváltoztatni az embereket vagy önmagunkat, amikor a problémák megmagyarázhatatlannak tűnnek.

Jézus említi azt a békét is, amit a világ nyújt. Ez negatív béke, ilyenkor legtöbbször csak kábítom magamat. Szenvedélyekbe vagy a munkába menekülök, külső zajokkal, TV-vel próbálom lelkem háborgását elnyomni, háttérbe szorítani. De talán ilyenkor Isten ajándéka az, hogy ezt a felszínes nyugalmat megtöri előbb-utóbb elégedetlenségünk, ráébredünk lelki ürességünkre, s odatesszük problémáinkat, életünket az Ő tenyerébe.

Nem véletlen, hogy a mai napig Keleten gyakori a „Békével” köszöntés, minden misén is elhangzik: „Az Úr békéje legyen veletek mindenkor!” Jézus boldognak, Isten fiainak nevezi azokat, akik az ő békéjét sugározzák maguk körül, akik békesség-teremtők (eirenopoioi). Mi is kérhetjük: „tégy engem békéd eszközévé!”

Talán a tenger mélyével lehetne a legjobban jellemezni az Úr békességét: életünkben viharok dúlnak, tombolnak a hullámok, de a tenger mélye mindig csendes. Ezt a benső biztonságot kívánom mindnyájunknak, és azt, hogy rajtunk keresztül mások is részesülhessenek belőle.

Csiky Lajcsi (Budapest)

2017. május 17. szerda

Jn 15, 1-8

„Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek... Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”

Igen, olyan szerencsés vagyok, hogy hallottam az ígét sok Istennek adott testvéremtől, megkaptam a tisztánlátás kegyelmét, hogy csak a szegény, szelíd és másoknak adott élet maradandó az Isten Országára. Ha nem Jézushoz kapcsolódom szőlővesszőként, akkor csak tűzre való az egész életem. Ha az ő igazsága lenne bennem, akkor csak róla tudnék vallani a szavaimmal és tetteimmel. Értéktelen, vagy még fölösleges dolgokkal sem lehetne foglalkoznom.

Mit késlekedem hát? Pótcselekvésekkel bíbelődöm... Átható tűzzel kéne hirdetnem Őt, és gyógyítani a lelkeket, és foltozni a szíveket:

Dsida Jenő: Menni kellene házról házra

Nem így kellene hűvös, árnyas
szobából, kényelmes íróasztal
mellől szólani hozzátok, jól
tudom. Menni kellene házról
házra, városról városra, mint
egy izzadt, fáradt, fanatikus
csavargó. Csak két égő szememet,
szakadozott ruhámat, porlepett
bocskoromat hívni bizonyosságul
a szeretet nagy igazsága mellé.
És rekedt hangon, félig sírva,
kiabálni minden ablak alatt:
Szakadt lelket foltozni, foltozni!
tört szíveket drótozni, drótozni!

Benyhe Zsuzsa (Budapest)

2017. május 18. csütörtök

Jn 15, 9-11

„Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök ezzel teljes legyen.”

Az embereket az otthon elsajátított viselkedési modellel szoktuk megközelíteni. Jézus az Atya szeretetét közölte velünk. Ez a szeretet nem egyszerűen érzelmi szeretet, hanem elkötelezett szeretet. Jézus és az Atya közti szeretet annyira intenzív, hogy egy harmadik személy, a Szentlélek öröktől fogva velük van. A házasság ezért a szentháromság modelljét viseli magán.

A házasság szeretete csak akkor teljesedik ki, ha befogadja a transzcendens harmadikat. A transzcendens harmadik az Isten. Semmilyen emberi kapcsolat nem tud beteljesedni Isten szeretete nélkül. Jézus azt kéri tőlünk, hogy tartsuk meg parancsait, mert akkor az ő szeretete bennünk marad. Ez a jézusi szeretet adja meg az igazi örömet. Jézus szeretete nélkül senki nem lehet boldog a Földön.

A Szentlélek működésének is a gyümölcse az öröm. VI. Pál pápa mondta, hogy a keresztény öröm feltételezi a természetes öröm készségét. Külön recept nincs az öröm megszerzésére, de a külső körülmény ehhez nem elégséges. Alapszabály, hogy addig nem örülhetünk, amíg ebben nem segítenek bennünket mások. Ugyanakkor csak akkor leszek boldog, ha másoknak szentelem az életem.

Az örömet csak úgy tudjuk megtartani, ha egy belső szűrőt használunk, amelynek segítségével ügyelünk a gondolatainkra, benyomásainkra. Belső nyugalmunkat és örömünket csak úgy tudjuk megőrizni, ha életünket a gondviselésre bízunk.

Dr. Kéthelyi Mária (Budapest)

2017. május 19. péntek

Jn 15, 12-17

Valamiért nem szeretem a parancsot. Olyan idegen. Azért mondani, cselekedni valamit, mert azt parancsolta valaki...

Nem.

Ha mégis rákényszerülök, vonakodva teljesítem, ha nem okoz lelkiismereti problémát.

„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.” Ez a mondat Jézus ajkáról valamiért más. Talán azért, mert amit, parancsol – az olyan emberi, olyan természetes, olyan, ami belőlem is fakad, ami jó, ha én kapom és jó, ha én adom, hogy szeretve vagyok, hogy szerethetek.

A minap, ahogy kijöttem a kórházból és haladtam a téren, sírtam. Sírtam, mert fájt, hogy ott kellett hagynom a fiam kikötözve a kórházi ágyon. Úgy maradt ott – krisztuspózban a rácshoz szíjazva, borotvátlanul, szomorú tekintettel... – valahogy úgy, ahogy Te voltál a kereszten.

Barátaidnak nevezted követőidet, akiknek a parancsot adtad.

Hallom én is a parancsod, és vonakodás nélkül akarom teljesíteni.

Ma is elmegyek a kórháza, és holnap is, és mindaddig, amíg otthon szerethetem a fiam. Talán akkor barátod lehetek, s mint barátod kérhetem Atyádat:

szeretet ölelésben
ha szeretsz
hagyd magad mögött a távolságot
lépj elő a fényességből
vakítson meg hatalmas nagyságod
s legyél kicsit megértő
sárból gyúrtál de adtál szabadságot
útszélére szórt gyöngyöket
és virágkehelybe rejtett álmat
kicsi vagyok gyenge és esendő
mégis eléd büszkén kiállok
kérve atyai ölelése
hagyd hát elveszni a távolságot
ha igazán megértesz
ha szabadnak gyúrtál a föld sarából

taposd el léptem elől a göröngyöket
és szabadíts meg a perzselő mától
ha féltesz
ölelj magadhoz ha szeretsz

Várva mindannyiunk számára a Lélek eljövételét.

Habos Laci (Érd)

2017. május 20. szombat

Jn 15, 18-21

Búcsúbeszédében Jézus így szólt övéihez: *„Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg: engem előbb gyűlölt. Ha a világból volnátok, szeretne titeket a világ, mint övéit. De ti nem vagytok a világból, mert kiválasztottalak titeket a világból; ezért gyűlöl benneteket a világ. Emlékezzetek vissza tanításomra: nem nagyobb a szolgáló uránál! Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. Ha az én tanításomat megtartották, a tiéteket is megtartják. Mindezt miattam teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.”*

Jézus figyelmezteti tanítványait, hogy őmiatta gyűlölni fogja őket a világ és üldözés éri őket. Szavainak igazságát tapasztalhatjuk, hiszen az elmúlt évszázadokban világszerte érték üldözések a keresztényeket hitük miatt. Tévedés volna azonban azt gondolni, hogy ezek az idők már elmúltak, sok országban ma is üldözik, börtönbe zárják a keresztényeket, de az is előfordul, hogy papokat, missziós szerzeteseket vagy más híveket megölnék keresztény hitük miatt. (Gondoljunk csak Franciaországra vagy Egyiptomra)

Léteznek „kifinomultabb” módszerek is. Sok olyan ország van, ahol törvények ugyan biztosítják a szabad vallásgyakorlatot a hívők számára, de egyes módszerekkel mégis arra törekszenek, hogy az Egyház tevékenységét a templomok falai közé szorítsák. Ilyenkor felmerül a kérdés: közügy vagy magánügy a vallás? A liberális demokráciákban az utóbbi álláspontot hangsúlyozzák, ennek „eredményét” láthatjuk a „civilizált” Európában és az Egyesült Államokban. Magam részéről fontosnak tartom, hogy az általános iskolákban van „kötelező” hittan vagy erkölcsstanoktatás, mégis ez csak egy lépés.

Mindenkinek, aki komolyan gondolja a Jézushoz tartozást, fel kell venni mindennapi keresztjét és vinni kell azt. A világ ugyanis nem érti ezt az értékrendet, a szeretet életmódját, kihívásnak tekinti azt, mert szembesíti önmagával, s életvitele megváltoztatását várja tőle.

Vajon én értem a szeretet értékrendjét?

Élem is?

Felismerhető-e életem alapján, hogy Krisztushoz tartozom?

Frank Tibor

2017. május 21. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,15-21 – Az Igazság Lelkét kapjátok

Furcsa világban élünk. Nem könnyű eligazodni. Elterjedt a „politikai korrektség”. Vezérlő elv lett, sajnos nemcsak a politikában, hanem a mindennapi életben is. Mit jelent valójában? Tégy úgy, mintha mindent másként látnál, mint amilyen valójában, tagadd a valóságot, hazudj!

Ez az a mentalitás, amely nem néz a dolgok mélyére, nem gondolja végig a történéseket... Mondja, amit várnak tőle. A kommunikációban szinte természetes, de uralja a gazdaságot, és lassan átjárja mindennapjainkat is. Aki másként értelmezi a valóságot, aki másként gondolkodik, másként beszél, annak tartania kell attól, hogy kirekesztik. Alkalmazkodni kell, mert különben hátrányok érik a sorból kilógót.

A globalizált világállam eszménye nem egyeztethető össze a hagyományaira építő, ember léptékű világlátással. A nemzet, a család, a vallás túlhaladott fogalmak lettek. A manipulatív, irányított beszéd igyekszik elsöpörni a lokális gondolkodást.

Furcsa világban élünk! Nem könnyű eligazodni. E világ hatalmasságainak erős törekvése elfedi a helyes utat.

Jézus megígérte övéinek az Igazság Lelkét, amely elvezeti őket a teljes igazságra. A Lélek örökre velük, bennük lesz. A Lélek által lesz Jézus a tanítványokkal, ott ahol ketten-hárman együtt lesznek az ő nevében. Ez segíti világos látásukat. A Lélek ereje hatja át övéit, amikor evilágban ténykednek: bizonyosságot tesznek, küzdenek.

A Lélek által Isten állandóan az igazságot akarja közölni velünk. Ezzel szemben a világ valóságos maffiának bizonyul az igazság eltemetésében.

A Lélek eszünkbe juttatja, feleleveníti azt, amit Jézus tanított. Új tanításokat is kinyilvánít, segít az újabb problémák megoldására választ találni. A teljesség felé vezet. Az igazság mindenkor elérhető teljességét, az akkor birtokolható szintézist segíti megteremteni.

Van tehát eligazodási lehetőségünk! Csak ráfigyelés kell!

Hogyan próbálok eligazodni a világban? Figyelek a bennem élő Lélekre? Baráti közösség segít megmaradni az igaz úton?

Horváth József (Tata)

2017. május 22. hétfő

Jn 15, 26 - 16,4a

„Ti is tegyetek tanúságot rólam...” (Jn 15,27) „Ki fognak zárni titeket a zsinagógákból...” (Jn 16,2)

Jézus tanúságtételre hív. Hiteles, baráti tanúságtételre, ami abban a tudatban és élményben gyökerezik, hogy ismerjük Őt, vele vagyunk, az Ő csapatában játszunk. Nem árul viszont zsákbamacskát, nem hiteget abban a reményben, hogy így népszerűek és mindenki – főleg a hatalmasok vagy a lélektelenek – által kedveltek leszünk. A küldetés teljesítéséhez és a következmények viseléséhez erősítést nyújt a Vigasztalás, az Igazság lelke által. Ez minden, amire szükségünk van Istentől, az emberi dimenzió pedig a közösségben rejlik. A közös szívdobbanás, a szeretet-alapú bizalom, a testvérbaráti kéznyújtás, a verbális, fizikális és mentális egymást segítés viszi előre közös dolgainkat.

Tennivaló pedig mindig akad. Először önmagamban kell újra- és újra tisztázni: ismerem-e Istent és mindazt, ami Tőle való; meg tudom-e különböztetni attól, ami nem, ami csak azzal vakít, de valójában eltávolít a szeretet Istenétől?

Aztán a párkapcsolatom és a családom vonatkozásában: hogy lehetek a Szeretet-Isten követe? Itt is gyakran megtapasztalhatom már, hogy a szeretet megélése nem tesz feltétlenül népszerűvé. Főleg akkor, ha ez a megélésre és továbbadásra is buzdítani próbál, ami energiabefektetést igényel a többiek részéről is.

Megkérdezhetem magamtól: a közösségbe viszem-e azt a kis szikrát és gyújtóst, amittől loboghat a közös tűz, vagyunk-e az égő, tüzes parázs, ami szavakra, tettekre, életünk Krisztushoz igazítására, a Szeretet-Istenben létezésre sarkall?

Tágabb emberi környezetemben: megvalósul-e a tanúságtétel, a szavak igaza és a tettekkel való harmóniája? Akkor is, ha ez nem jár feltétlen közkedveltséggel.

Aztán a nagyobb közösség ügyei: eljutnak-e hozzám, megérintenek-e, én magam akarok és tudok-e bármiben segíteni, ami előbbre visz?

Ha még tovább lépek: tudok-e globálisan gondolkodni, azzal összefüggésben helyben cselekedni?

Ez az időszak alkalmas a fenti gondolatok megfogalmazására, kimondására, belső világunk és külső cselekvéseink még finomabb összehangolására. Most még van időnk, ne késlekedjünk, s míg vannak lehetőségeink, addig lépünk. A Lélek segít ebben, bátran használjuk erejét!

Pakodi Gábor (Székesfehérvár)

2017. május 23. kedd

Jn 16, 5-11

Jézus búcsúzik tanítványaitól az utolsó vacsorán. Két érzelem mozoghat benne. Egyrészt végéhez közeledik testben leélt földi küldetése és boldogan térhet haza az Atyához. Az életét leélte, megmutatta, hogy milyen az ember a Teremtő szándéka szerint, és átadta a tanítványoknak, ami átadható. Másrészt emberileg aggódik a tanítványokért, aggódik saját szenvedése miatt is. Még hátra van a lezárás – az élet lezárása, a pokolra szállás és csak utána jöhet a boldog színről színre látás az Atyával. Most még meg kell nyugtatni a tanítványokat, még egy kicsit tanítani kell őket Isten Szentháromságos életéről. Jó tudnia, hogy amikor visszatér az Atyához, továbbra is lesz segítségük a tanítványoknak, továbbra is lesz kire támaszkodjanak. Elküldi Lelkét. Ő majd tovább csiszolja a tanítványok lelkiismeretét, tovább erősíti őket az Ország építésében.

Miről tanít a Lélek? „A bűnről, az igazságról és az ítéletről.”

A bűn: Nem hittek bennem. Nagy különbség valamit elhinni és valamiben-valakiben hinni. A „valamit elhinni” mindössze annyit takar, hogy elhiszem, hogy létezik. Nem feltétlen engedem be az életembe, nem feltétlen engedem, hogy megérintsen. Ha valamiben vagy valakiben hiszek, az azt jelenti, hogy teljesen átadom magam neki, ráteszem az életem. Hiszek-e Jézusban? Ráteszem-e az életem?

Az igazság: Az Atyához megyek. Igen, Jézus elénk élte az életet, megmutatta, hogyan éli az ember az életét a Teremtő szándéka szerint. És egyben azt is megmutatta-elmondta, hogy ha vele egyek vagyunk életünkben (lét-, magatartás- és sors-azonosság), egyek leszünk az Atyával való találkozásban is. Mennyiben vállalok azonosságot Jézussal az életemben?

Az ítélet: A világ fejedelmét már elítélték. Jézus nem dualista gondolkodó. Nem hisz a jó és a rossz örökös harcában, ahol bármelyik félnek még esélye van a győzelemre. Jól tudja, hogy ez már egy eldöntött küzdelem, egy lefutott meccs. Az időben még érzékeljük a szélsőségeket, de a végén minden teremtmény Istenben egyesül. Bizonyos vagyok-e Isten végtelen szeretetében, ami a szeretetben leggyengébb teremtményt is képes magához szeretgetni?

Miklós Tibor (Székesfehérvár)

2017. május 24. szerda

Jn 16, 12-15

„Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni még. Ha azonban eljön ő, az igazság Szelleme, út-mutatótok lesz a teljes igazságban” (Jn 16, 12-13)

Jézus figyelmezteti a tanítványokat: ne higgyék azt, hogy az igazság birtokában vannak. A tanításai folytatódni fognak, csak már a Szentlélek által.

Mostanában kevésbé szeretem az igazság szót, helyette jobban kedvelem a valóságot.

Ha azt mondom: igazság, akkor önkéntelenül valami megfogalmazott szabályszerűségekre, törvényszerűségekre, a jót és a rosszat szétválasztó elvre gondolok. Ez talán annak az öröksége bennem, hogy a keresztény kultúra is a görög bölcséletbe ágyazódva élte túl a Krisztus halála utáni kétezer évet. Márpedig ott az igazság valami ilyesmit kell(ett) hogy jelentsen. Ha megmondom, mi az igazság, akkor azzal azt is megmondtam, hogy annak az ellentéte nem az.

Ha viszont a valóság szót használom, akkor ez számomra jobban kifejezi az élet összetettségét, a vágyak és szándékok sűrű szövedékét, amelyet nem lehet, és ezért talán nem is kell szétválasztani. Legalábbis a szavakban lefektetett igazságok megfogalmazásában. A valóságnak sok-sok rétege van, és ami igaz az egyik rétegben, már nem biztos, hogy igaz a másikban. Ha a valóságot (és az igazságot) meg akarjuk ismerni egyre mélyebben, akkor előbb-utóbb elfogynak a szavak. Nem véletlenül mondja Szent Pál, hogy „a Szellem hangtalan sóhajtsókkel jár közben értünk” (Róm 8,26). Pont az a Szellem, akit Jézus is említ... A keleti kultúrákban a valóságot sokszor egy színes mandala jelképezi, amelyet nem az eszünkkel kell tanulmányozni. Az indiánok jellegzetes színes rajzai, melyek az őserdő gazdag világát használják szimbólumként, szintén azt sugallják, mintha a legmélyebb valóság az élet bujasága, élni akarása lenne – már ha ezt szavakba lehet foglalni.

Ezért gondolom azt, hogy Jézus nem valamiféle logikai képességek hiánya miatt mondta ezt a tanítványoknak. Az univerzálisan megfogalmazható igazságok a legfelső réteget jelentik csak. Egy személyes beszélgetésben elhangozhat olyan mondat, ami csak ott, csak akkor igaz – és mégis, valami finomabb, mélyebb igazságot hordoz. Másik példa: egy érzés, egy élmény lehet, hogy szavakban meg nem fogalmazható mondanivalót hordoz, mégis, valaki életét gyökeresen megváltoztatja. Miért ne lehetne egy ilyen élmény is egyfajta igazság? Mária számára az igazság olyannyira nem fejben megszülető dolgot jelentett, hogy képes volt a méhében megfogant gyermekre is igazságként tekinteni. A valóság ezen síkján már nem arról szól, hogy genetikailag, biológiailag hogyan fogant meg Jézus! Vajon én képes vagyok-e arra, hogy a Lélek sóhajtozását testem minden részével felfogjam? Számomra úgy tűnik, a legnagyobb igazságok szavakban ki nem mondhatóak, csak ott és akkor, csak annak az embernek a számára érvényesek. Tarkovszkij filmjében mondja a sztalker: „Az út hol sima, hol meg összekuszálódik.” Az ember az igazságban egyedül áll, ahogyan Máriát is majdnem elbocsátotta József. Jiddu Krishnamurti ezt így fogalmazta meg: „Az Igazság törvénytelen föld, nincs kitaposott út...”

Van-e bátorságunk ehhez a metanoiához?

Tanos Gábor (Székesfehérvár)

2017. május 25. csütörtök

Jn 16, 16-20

Elválás – Viszontlátás

Akit szeretünk, azzal jó együtt lenni, élvezni a társaságát, személyiségének kincseit.

Az élet azonban számtalan olyan helyzetet produkál, amikor a szeretett személytől, helytől – baráttól, családtagtól, vagy otthontól, hazától – el kell szakadnunk.

Ha tudjuk, hogy a másik hova megy, mennyi időre, mit csinál, mi a küldetése, akkor könnyebben elengedjük. De, ha nincs meg a bizonyosság – mint ahogyan a tanítványoknál is hiányzott – akkor megjelenik az értetlenség, az aggodás. A bizonytalanság bizalmatlanságot szülhet, ezért Jézus igyekszik segíteni barátait. Utal a jövőre, a találkozásra, a viszontlátás örömét csillantja fel számukra. („rövid idő és viszontláttok engem...”)

Az elválás többnyire szomorúsággal jár, a távollét hiányt szül, de ezt enyhíti a viszontlátás reménye, és a bánat örömmre fordul.

Kérdések:

Én hova, merre tartok, mi a küldetésem?

Törődöm-e szeretteimmel, elég időt töltök-e velük?

Ragaszkodásom, szeretetem megkötöz, vagy szabaddá tesz?

Bízom-e a jövőben?

Magyar Laura (Székesfehérvár)

2017. május 26. péntek

Jn 16, 20-23a

Látom magam előtt a tanítványokat, ahogy kétségbeesve aggódnak a jövőjük miatt.

Egyébként is bizonytalanok Jézus Atyához való elmenetelének kinyilatkoztatása miatt, de most egy újabb, számukra érthetetlen adalékkal kell megküzdeniük.

Ebben a részben a remény az, ami fogódzó a tanítványok számára. Újra helyreállhat az a biztonság, az a szeretetkapcsolat, az az iránymutató együttlét, amiben jó volt Jézus közelében lenni.

A reményt igazából Jézus tudja számunkra megmutatni. Bár mondhatnám ezt tudásnak, de mégis bíznia kellett az Atyában, hogy minden úgy lesz, ahogy megígérte, és ahogy a legjobb. És még neki kell a tanítványokat is biztatnia...

Eltávozik Jézus, de rövid időn belül visszatér. De mennyi az a rövid idő? Mi fog ez alatt történni, velük? Mit tegyenek addig?

Jézus azt mondja, hogy sírni és jajgatni fognak a hiánya miatt. Ezt gondolja Jézus az eddigi tapasztalatai alapján. Nekünk – tudva a későbbi eseményeket – inkább a tevékeny várakozással kell tölteni az időnket. Nem a jajgatással kell foglalkoznunk, hanem ahogy a várva várt vendéget várjuk, úgy készüljünk a találkozásra embertársainkban Jézussal. Meg kell hogy szülessen bennünk a teremtő, alkotó szeretet, ami szabaddá tesz a félelmeinktől.

Cseh András (Székesfehérvár)

2017. május 27. szombat

Jn 16, 23b-28

Az utolsó vacsora alatt Jézus végső intelmei összefoglalásának egy kis részlete ez. A feltámadás után a tanítványok is érteni fogják Jézus megdicsőülését. Ekkor majd Krisztus nevében kérnek az Atyától, és mindent megkapnak, amit csak kérnek, azért, hogy teljes legyen az örömük. Akkor már nem képekben beszél nekik, hanem nyíltan hirdeti az Atyát. Az Atya szereti a tanítványokat, mert ők is szeretik Jézust, hisznek benne.

„de most itthagynom a világot, és visszatérek az Atyához.”

Nekünk, hívőknek szóló Evangélium ez. Örömhír! Ha ugyanis tiszta szívvel hiszünk Jézusban, tanítványaiként katolikus lélekkel élünk, akkor bármit kérünk, mi is megkapjuk azt! BÁRMIT kérhetünk,

megkapjuk! Kérhetnénk akkor akár egy új házat, autót, szép cipőt is... KérhetNÉNK! De ha igaz szívvel, Jézusi Hittel kérünk, akkor csakis és kizárólag fontos dolgokat fogunk kérni és nem ilyen földhözragadt butaságokat... Hisz a legfontosabb célja az igaz hívőnek a megdicsőülés, az örök hazába jutás, Jézussal való egyesülés. Bizony a cél felé vezető utunk nem mindig egyenes, vannak kitérők, sajnos. Hát, van mit fejlődnöm... Nekem biztosan. Persze már nem kérünk az Atyától múlandó, földi dolgokat, de nem vagyunk a célnál a Jézusi hit felé vezető utunkon. Hitünk még nem tökéletes, de jó úton járunk.

Utunkat kíséri az örömhír: „mert az Atya maga is szeret titeket, mivel ti is szeretettek, és hittétek, hogy az Atyától jöttem.” Reményeink szerint így szól majd hozzánk is Jézus!

Örömhír ez, mert törekvők vagyunk, hívők, ezért botladozó lépteinket, ami Jézus felé visz, az Atya végtelen szeretete kíséri! Megnyugtató...

Így hát Testvéreim, csak bátran előre tovább a szeretet útján!

Schindele Antal (Székesfehérvár)

2017. május 28. – Mennybemenetel – Mt 28,16-20 – „Tegyek tanítványommá minden népet”

Jézus azzal kezdte működését, hogy bejárta Galileát, körbejárta Izrael helységeit, hirdette az örömhírt, és kezdte nyájba gyűjteni a szétszéledt juhokat. Övéit, a követőit ugyanilyennek akarta. Olvashatjuk a Szentírásban, hogyan küldte övéit tanítani, az örömhírt hirdetni. Először csak a honfitársaihoz, most azonban azzal a feladattal bízta meg őket, hogy tegyenek tanítvánnyá minden népet. Nem azt mondta, hogy építsenek templomot, iskolát, és várják, hogy jöjjenek az emberek. Azt mondta, hogy menjenek utánuk, és gyűjtsék egybe őket.

Jézus küldött volt. Mi, tanítványai is küldöttek vagyunk. Amikor arról kezdünk gondolkodni, hogy mire is küld bennünket, akkor ilyen válaszokat kapunk: tanítani, örömhírt hirdetni, tanúbizonyosságot tenni, nyájba (közösségbe) gyűjteni.

Nem tudjuk, mennyi tanítvány volt jelen a missziós parancs kiadásakor. De nyugodtan feltételezhetjük, hogy nemcsak a maradék tizenegy apostol. Tehát mindazok, akik Jézushoz tartóznak, ezt a feladatot kapták!

Azt tapasztaljuk, hogy ürrülnek a templomaink, hogy egyre kevesebben vallják magukat hívőnek. Elgondolkodtató, hogy tán azért is, mert rábíztuk a szószéknél, az oltárnál állóra a hirdetést. Elszabotáltuk a tanúságtételt!

Igenám, de ki képes hirdetni, tanúságot tenni?

Az ember csak arról tud kitartóan és meggyőzően beszélni, amivel tele van a szíve. Minél jobban ismeri valaki a hitét, minél mélyebb a meggyőződése, annál jobban fog lelkesedni érte. és annál jobban lesz képes beszélni róla.

Megdöbbenő a hitbeli ismeret hiány! Nem kell csodálkozni a továbbadási hiányosságokon. A megoldás a folyamatos tanulás, ismeretszerzés (e világ is ezt várja fiaitól!), a tudatátalakítás, majd életátformálás.

Amikor megértem, hogy jó nekem Jézus útján járni, érzelmileg átmelegszik a szívem. Amikor kipróbálom, és öröm érzése tölt el, akkor fog a belső indítás megszületni... Ráhangolódás, feltöltődés, küldetésteljesítés – átjárják ezek a mindennapjaimat?

Horváth József (Tata)

2017. május 29. hétfő

Jn 16, 29-33

A tanulási folyamat kezdetén Jézus példabeszéden keresztül tudta csak szemléltetni az Istentől eltávolodott embernek, mi is földi életünk célja, miért érdemes élnünk. Mi is ez a cél? Véleményem szerint az élet szolgálata. Meg kell tanulnunk szeretni, szolgálni embertársainkat, és életterünket, a Földet, melyet a mi kultúrkörünkben gyakran „Földanyának” neveznek.

Jézus tudja, nyomorúság vár arra, ki erre az útra lép, hiszen tudja, a Sátán működése minden időben tetten érhető a világban. Az önzés, gonoszság mindenütt jelen van, ennek kivételése korunk én-központú embere is. A Teremtő ezzel szemben arra hív meg minket, hogy egymásért, s ne egymásból akarjunk élni.

A tanulási folyamat előrehaladtával, ahogy a tanítványok egyre jobban megértették Jézus gondolkodását, már nem volt szükség példabeszédekre. Mi is gyakorlással, a minket érő kísértések legyőzésével tudunk egyre közelebb kerülni Istenhez, egyre hitelesebben tudjuk megítélni, hogy amit teszünk, az jó, avagy rossz.

Varga Bence (Székesfehérvár)

2017. május 30. kedd

Jn 17, 1-11a

„Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust. Én megdicsőítettem téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem: és most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.” „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tied voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te igédet. Most tudják, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van; mert azokat a beszédeket, amelyeket nekem adtál, átadtam nekik, ők pedig befogadták azokat, és valóban felismerték, hogy tetőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél el engem. Én óértük könyörgök: nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied, és ami az enyém, az mind a tied, és ami a tied, az az enyém, és megdicsőítetem öbennük. Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek.”

Amikor ezekkel a bonyolult teológiai szövegekkel találkozom, akkor mindig felteszem magamnak a kérdést: ennyire hülye lennék? De az író is küzdhetett, mert kétszer leírja körülbelül ugyanazt. Amikor valamilyen előadáson meg kell magyaráznom a saját szavaimat, akkor valami gond van velem. Lehet, hogy én sem tudom, mit is szeretnék mondani, mert elsőre sem sikerült, ezért újra nekifutok. Tudjuk, hogy Jézus egy meglehetősen egyszerű nyelvet beszélt, amely alkalmatlan volt a már akkor is bonyolult, filozofálgató gondolkodás megfogalmazására. A görög tele van erre alkalmas cizelláltsággal, amit ma is csak a „tojásfejűek” értenek. Ismét jön az értetlenkedés, szükség van erre egyáltalán? Vagy ez csak az emberi szellem túlhajtása? Szellemi élvezkedés, hogy olyan bonyolult tudok lenni, hogy szinte már magam sem értem magamat? Szóba sem állok magammal! De Jézus nem ilyen volt, egyszerűen viselkedett, beszélt, viszonyult az emberekhez. Nem szellemileg megalázott tanítványokat nevelt. Ez a szöveg Jézustól nem hangozhatott el, a hallgatók közül ki tudta volna megjegyezni, majd évtizedek múlva görögül hitelesen visszaadni? Ha Jézus tényleg építőmester volt, akkor meglehetősen szegényes szellemi környezetben élhette le élete nagy részét. Az ilyen szövegek inkább azt sugallják, hogy vannak a kiválasztottak, meg van a tömeg, akik csak arra kellenek, hogy csodálják, imádják, kövessék a vezetőt. Biztosítsák a megfelelő közönséget, hogy legyen kinek „prédikálni”. Mert olyan jólesik megmondani a „frankót”. Az Istenről, az Ő világról beszélve tulajdonképpen magamat fényezni, tapsoltatni, csodáltatni. Ahol összeér az Ég és a Föld, ott valami nagyon felemelőt, nem pedig porba alázót kell érezni. Megérezni azt, hogy vagyok valaki, számítok, fontos vagyok. Nem csak tölteléknek kellek. Természetesen kellő alázattal tudnom kell, hogy ki vagyok, hol a helyem, Kinek és kiknek köszönhetem a léteimet, a képességeimet, a tudásomat. Honnan hallottam ezekről a dolgokról, mi módon kerülhettek ezek a mondatok elém a végtelen időnek ebben a most történéseiben. Ha már egyszer így adódott, akkor tudom-e, hogy nekem ehhez mit kell hozzáadnom? Azt hiszem, hogy a Teremtőnek és Jézusnak sem az volt a szándéka, hogy hasra essünk előttük. (A Fenséget megérezve persze kikívánczik a térdhajtás és a fejlet lehajtás!) Inkább az, hogy megértsük és meg is valósítsuk az emberiség Istentől szándékoltt működését időben és térben a Földön. Ennek az aktualizálása és a lelkesedés fenntartása a mai nap üzenete a számomra. Ha a jánosi gondolatok visszafejtésével, akkor azzal.

Cserta Gábor (Székesfehérvár)

2017. május 31. szerda

Jn 17, 11b-19

„Átadtam nekik tanításodat... Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

A Teremtő Atyához visszatérni készülő Jézus imáját közvetíti nekünk az evangélista. A tanítványokért imádkozik, azokért az emberekért, akik vele voltak életének utolsó három évében, akiknek mindent tudtul akart adni, s aiktól most búcsúznia kell.

Számvetést készít: milyen eredménnyel sikerült átadnia nekik az üzenetet, amit az Atyától hallott?

Legbelsőbb körébe, közösségébe olyan embereket válogatott, akik nagyon fogékonyak voltak az örömhíre. Mindnyájukat elkápráztatta a Jézustól hallott tanítás, amely előbb-utóbb világossá tette számukra, hogy a Teremtő Isten Országa nem ebből a világból való. Mégis itt, ebben a világban kell helytállniuk. Akkor is, ha tapasztalniuk kell, hogy ebben a világban mindig idegenek, elutasítottak, „gyűlöltek” lesznek.

Ennek a világnak - tapasztaljuk - része a Gonosz is. Vagy csak van gonosz része is? Akár így, akár úgy, ahogy a világban vagyunk mi, úgy van bennünk – a világ részeként – a gonosz is.

Jézus tudja, hogy bár idegenek vagyunk ebben a világban, mégis e világ fontos, kikerülhetetlen színtere az Életnek. A gonosztól, a világ gonoszságától azonban óvakodnunk kell! Mert a gonosz nehezen lebontható falat épít közénk és a Teremtő közé. A gonosz az örömhíre mégoly fogékony emberek szívébe is képes beköltözni (Júdás!). Hiába az elkápráztatott, a tanítást befogadó elit csapat, Jézus óvó szeretete, ha nem az Atyától kapott üzenetre figyelünk, elveszhetünk! Az Atyától kapott igazság megőrzését ápolni, óvni kell, mert bizony könnyen válhatunk mi is a kárhozott fiává.

Bajnokné Benyhe Judit (Budapest)

2017. június 1. csütörtök

Jn 17, 20-26

„Legyenek mindnyájan egyek... hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.”

János evangélista szerint Júdás távozása után Jézus összegzi addigi tanítását. Újból elhangzik a „Szeretet-parancs”, az „ismeritek oda az utat”, a „bármit kértek a nevemben”, az „én békémet adom nektek”, aztán a világ gyűlöletének megjövendölése... Majd ezután imádkozik övéiért: az apostolokért és a „hívekért”.

Tényszerűen ezekkel a szavakkal imádkozott-e Jézus, mostanra talán kevésbé fontos. A szöveg maga mindenképpen időtlen, az eltelt kétezer év óta máig is érvényes. Ma is fájdalmasan aktuális a „Legyenek mindnyájan egy”, hogy „elhiggye a világ, hogy te küldtél”, „hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen” kérése. Láthatjuk, hogy Isten milyen mértékben teljesítette a kérést. Isten – a lényegéből adódóan - nélkülünk és ellenünk nem tudja mindezeket véghezvinni. Nélkülünk nem tudja elhozni erre a világra az ő országát sem! Ránk van szüksége. „Isten országa rajtatok fordul!” (Lk 17,21)

Hogyan fordul rajtunk? Hát nem csak az aranyos kisbaba Jézuskára mosolygást és a Megváltás- sztori elhívését várja tőlünk? Hát nem vagyunk már megmentve, kifizetve? Sajnos ingyen-löncs most sincs. Nélkülünk, helyettünk sem Jézus, sem a Jóisten nem menthet meg minket. Jézus sem kért irreális lehetlent az Atyától: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.” De ugyanő adja meg a hogyanra a választ pedig a Jn 17,26-ban: „... hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.” Ennek a szeretetnek a pontos tartalmát még senki nem tudta minden élethelyzetre meghatározni. Talán, mert mindenkinek a lelkiismeretébe van írva és azt mindenki egy kicsit másképpen olvassa. De ha tényleg figyelünk a lelkünk hangjára, akkor előbb-utóbb ugyanoda érkezünk: az Erőszakmentes Békességteremtés, a Szegényeket segítő Adás és a Hatalmaskodás-mentes Szolgálat világába.

Bajnok László (Budapest)

2017. június 2. péntek

Jn 21, 15-19

A főhatalom átadása, ezt a címet adták ennek a részletnek. Valóban a főhatalom átadásáról lenne szó? Jézus háromszor kérdezi meg Pétertől szereti-e őt, és Péter egyre inkább elszomorodva, de háromszor felel határozott igennel. És Jézus mindannyiszor csupán annyit mond nekik, hogy „legeltesd juhaimat”. Nincs itt szó semmiféle hatalomról, amit átadna, legalábbis a szó megszokott értelmében, hiszen Jézus sem bírt evilági hatalommal. Kiszolgált volt, szegény és szelíd. Sokkal inkább a küldetés átadásáról van szó, hogy Péter folytassa azt, amit ő elkezdett. És ennek feltétlen feltétele, hogy szeresse őt, hogy szeressen. Mert e nélkül a szeretet nélkül az emberek borzalmas dolgokra képesek. Ha a „küldetés” lesz az egyetlen cél, az fanatizmusba csap át, a szeretet, a másik ember már nem számít. Láttuk ezt a történelem során számtalanszor, látjuk ma is. Az „egy igaz vallás” tüzzel-vassal terjesztését, a másképp gondolkodók fizikai megsemmisítését, megbélyegzését, elhallgattatását. Természetesen mi nem esünk bele az efféle csapdába, mi szeretjük az Istent, szeretjük az embereket, szelíden adjuk tovább az evangéliumot. Tényleg így van? Azt hiszem, mint oly sok mindenben, itt is olykor borotvaélen táncolunk.

Könnyen lehet belőlünk az „elvek embere”, aki csöppet sem megértő az embertársai gyöngesége iránt. Csak mondja és mondja az általa igaznak vélt evangéliumot, de ha a másoknak nincs füle rá, hát magára vessen, onnantól leveszi róla a kezét. Az elvek embere logikusan, tisztán gondolkodik, nem köntörfalaz, világosan, egyértelműen beszél, szigorú önmagával és szigorú másokkal szemben, s kevés benne a jézusi szeretet. És általában nem könnyű szeretni őt sem.

A másik hiba, a másik véglet, amikor elszabotáljuk a küldetést, relativizáljuk az igazságot. „Mindenkinek megvan a maga világnézete, meggyőződése, vallása. Egyik sem rosszabb, mint a másik.” Én azt hiszem, hogy manapság, a mi európai világunkban a fejekben van a legnagyobb káosz. Az emberek értékrendje teljesen felborult, és boldogtalanná, szerencsétlenné teszik önmagukat, a családjukat, a környezetüket. Kétségkívül van feljűk küldetésünk.

Istenem, add meg, hogy szeressünk Téged, szeressük az embereket, szeressük magunkat, és életünkkel, szavainkkal teljesítsük a küldetést!

Kissné Kosztolányi Klára (Pilisborosjenő)

2017. június 3. szombat

Jn 21, 20-25

„Amikor feltámadása után Jézus még együtt volt övéivel, Péter látta egyszer, hogy utána jön az a tanítvány, akit Jézus szeretett. Az, aki a vacsorán odahajolt hozzá, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki téged elárul?” Ennek láttára Péter Jézushoz fordult: „Uram, hát ővele mi lesz?” Jézus így felelt: „Ha azt akarom, hogy így maradjon, amíg el nem jövök, mit törődöl vele? Te csak kövess engem!” Így a tanítványok között elterjedt az a vélemény, hogy ez a tanítvány nem hal meg. Jézus azonban nem azt mondta: „Nem hal meg”, hanem: „Ha azt akarom, hogy így maradjon, amíg el nem jövök, mit törődöl vele?”

Ez az a tanítvány, aki tanúságot tesz minderről, és ezeket írta. Tudjuk, hogy igaz az ő tanúsága. Jézus még sok mást is cselekedett. Ha egyenként mind megírnák, azt hiszem, az egész világ sem tudná befogadni a könyveket, amelyeket írni kellene.”

A fenti jelenetet megelőzően Jézus elmondja Péternek, milyen sors vár rá. Péter pedig aggódik amiatt, hogy mi fog Jánossal történni. Vagy lehet, hogy féltékeny is volt rá? De Jézus felhívja a figyelmét, mi az igazán fontos: „Te csak kövess engem!”

Sok mindennel foglalkozunk, sok mindent tartunk fontosnak. Fontosak a szeretteink, fontos a munkánk, sok egyéb dolog is fontos. De tudnunk kell a sorrendet. Ha követjük Jézus tanítását, életét, minden a helyére kerül.

Ha szeretjük testvérünket, segítjük, támogatjuk, mindent megtettünk érte. Jézus követése szabadságot is ad számunkra. Nagy terhet vesz le rólunk a sokszor lélekölő, depresszióba hajló és hajtó aggodalmaskodásról szóló tanításával. „Aggodalmaskodásával ki adhat közületek az életéhez akár egy arasznyit is?” (Lk. 22, 25.) A bizonyosság nélkül, hogy Isten szeret, gondoskodik rólam is, testvéreimről is, nem tudjuk követni igazán, pedig Jézus erre hívott.

Átadtam már neki az egész életemet? Jól követem-e őt? Napról napra, minden élethelyzetben? Folyamatosan megvan bennem a törekvés erre? Nem könnyű, és sokszor hibázunk. De ha tudatosítom magamban, hogy Isten mellettem van támogató szeretetével, és testvéreimet is ugyanúgy segíti, könnyebben teszem meg, amit vár tőlem.

János tanúságot tett Jézusról egy olyan korban, amikor ez egyáltalán nem volt veszélytelen. Ő volt az egyetlen apostol, aki természetes halállal halt meg. Manapság Jézus követése, a tanúságtétel a világnak azon a felén, ahol mi élünk, kevésbé veszélyes, de kockázatos. Megszólást, lenézést, értetlenséget vált ki még egyébként „normális” emberekből is.

Úgy élek, hogy a többi ember látja rólam, Jézus tanítványa vagyok? Esetleg adandó alkalommal beszélek is róla? Vagy visszariasztanak a várható következmények? Egy gúnyos megjegyzés, pillantás, vagy pletyka lehetősége?

Ha János és a többiek nem tettek volna tanúságot, ma nem ismernénk Jézus tanítását. És akkor milyen lenne az életünk? Hiszen sokszor az is hiányt, üresség-érzést okoz, ha tudjuk, hogy nem követjük, és jelenítjük meg jól a tanításait.

Demeczki Péter és Makai Ágnes (Pilisborosjenő)

2017. június 4. – Pünkösdszombat – Jn 20,19-23 – A felülről nyitott ember küldetése

Elgondolkoztató, hogy a 4. evangélium szerzője Jézus életének csaknem minden jelentős eseményét szombathoz köti, így a gyógyításai, templomi botránya, halála és küldetésének továbbadása, vagyis a pünkösdszombat is szombatra esik.

A tanítványok értetlenül hallgatták Jézus közeledését a már-már túlzottan elkoptatott köszöntéssel: Béke veletek! Minden bizonnyal az Ószövetség békessége zümmögött a fülükben, ahogy Izaiásnál olvashatjuk: „Gyermek születik nekünk, a béke fejedelme *nekünk!* Uralmának és békéjének nem lesz vége *nekünk!*” (Iz 9,6) – Milyen jó, hogy bezárkóztunk. Ide nem jöhet be senki, még a zsidók sem. Igaz, hogy félünk tőlük, de az ajtó zárva van, és a békesség megmarad nekünk.

De vajon Jézus ezt bírta rájuk és ránk? Valami furcsa bizonytalanság lengi át a levegőt! Ez az, amit Jézus akart tőlünk? Bezárkózni és rettegni? Védeni, bebiztosítani magunkat? Aligha! De hát akkor mit?

Jézus egyre csak ismétli: „*Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket!*” – Békesség nektek! A tanítványok sem értették Jézus szavát, hiszen máskor világosan megmondta hogy nem békét, hanem kardot, tüzet akar hozni. Miféle békesség a küldetésünk? Mintha Jézus beszélt volna az ő békéjéről, amit a világ összes békéje nem adhat meg.

A Jézus szerinti béke az ember és az Isten újfajta, feltétel nélküli kapcsolatát jelenti. A béke lényege, hogy itthon vagyunk ebben azt istenes világban, békében vagyunk önmagunkkal, békében másokkal, és *ezáltal* békében Istennel! Nincs mitől félnünk, mert a hit legyőzi a félelmet, és képessé tesz a szeretetre! A jézusi béke lényege a feltétel nélküli megbocsátás hite! Jézus nem azért jött, nem azért hirdette az Isten Országát, nem azért vállalta küldetésének szörnyű következményét, a kereszthalált, mert mi bármit tettünk volna ezért. Isten szeretetének nincsen miértje! Isten Országáa a lélek békéje és öröme (Róm 14,47). Ez a béke van ránk bízva.

Nem fojthatjuk bele Jézus békéjét egy zárt szobába, elkülönített steril világba. Nekünk a megbocsátásra épülő békességet meg kell hirdetnünk, mert ez a Pünkösdszombat lényege. A mi békességünknek le kell hogy döntse a válaszfalakat és az ellenségeskedést” (Ef 2,14), akár a másik ember felé, akár Isten felé épültek azok. Ki kell nyitni magunkat, és így felülről nyitottan találunk utat Jézus békéjével mások felé.

Jézus békéje? Jézus békéje tüzet jelent (Lk 12,49), de csak akkor fog gyújtani, ha mi már égünk. El kell hitetnünk, hogy a jézusi tűz az egyedüli, amely igaz meleget tud hozni az életünkbe, és képes felmelegíteni az embereket. Küldetésünk, hogy az embereknek kedvet csináljunk körülülni a Jézus által hozott isteni tüzet, és egymástól elfogadni az isteni békejobbót.

Sulyok Gábor (Budapest)

2017. június 5. hétfő

Mk 12, 1-12

Olvasom – sokadszorra – a gonosz szőlőművészekről szóló példabeszédet. Most az lep meg, hogy a szőlő tulajdonosa is – az Isten –, és a szőlőművészek is – a világ fiai – mennyire elfogultak a saját szempontjuk iránt!

Az Isten túlzó (ezt már rég tudjuk Róla!): újra meg újra próbálkozik. Amikor újabb és újabb szolgálókat küld a termés egy részéért, akkor Saját magából indul ki, nem pedig a friss tapasztalatokból. A Fiát is csak a maga nézőpontjából, a saját szeretetével-tiszteletével képzelel el – mintha nem lenne képes behelyezkedni a szőlőművészek gondolatvilágába!

A szőlőművészek a saját önzésükben túloznak: a gazda csak a maga részét akarta volna – maradt volna nekik is a haszonból! De ők mindent akartak, és örökre = örökségként! Eszükbe se jutott, hogy így viszont mindent elveszíthetnek – kizárólag a saját, nyereségorientált logikájuk mentén tudtak gondolkodni és cselekedni.

A példabeszéddel Jézus talán éppen ezt a túlzó jóságot, ill. túlzó gonoszságot akarta szemléltetni: az esztelen jóságot és az esztelen gonoszságot.

A mindennapokban azért azt tapasztaljuk, hogy talán mégsem vagyunk ennyire gonosz szőlőmunkások! Általában képesek vagyunk egyszerre többféle szempontot is figyelembe venni: belehelyezkedni a másik gondolkodásmódjába, belegondolni a következményekbe, mérlegelni, dönteni... – és lehetőleg csak utána cselekedni. Persze ez sokkal több erőfeszítést igényel, sokkal több töprengést, felelősségvállalást. Nem sodorhatnak el az indulataink, de nem sodródhatunk a közhangulattal sem – sőt, néha éppen a közhangulattal szemben kell szót emelni, cselekedni.

Add meg, Istenem, hogy embervoltunkat ezzel a teljes felelősséggel vállaljuk – úgy, hogy lelkiismeretünkben Neked is helyet biztosítunk!

Schanda Bea (Budapest)

2017. június 6. kedd

Mk 12, 13-17

"Mester, kölcsönt vettem fel, de minden hónapban emelkedik a törlesztésem, a Bank mindent elvesz tőlem!" Ő pedig így szólt hozzájuk: "Hozzatok ide egy papírpénzt! Mi van rá írva?" "Magyar Nemzeti Bank" – felelték. Ekkor azt mondta nekik: "Adjátok meg a Banknak, ami a Banké, és Istennek, ami az Istené." És igen elcsodálkoztak rajta.

"Mester, minden hónapban félretettem, hogy legyen majd a nyugdíjas éveimre, de a pénz elvesztette az értékét, már semmit sem ér, ráadásul a Bank még kezelési költséget is kér!" Ő pedig így szólt hozzájuk: "Hozzatok ide egy papírpénzt! Mi van rá írva?" "Magyar Nemzeti Bank" – felelték. Ekkor azt mondta nekik: "Adjátok meg a Banknak, ami a Banké, és Istennek, ami az Istené." És igen elcsodálkoztak rajta.

"Mester, nincs semmim. Fölneveltem a gyermekeimet, akikkel Isten megajándékozott, ringattam az unokáimat, énekeltem az Úr nagyságáról, miközben kigúnyoltak. De nem bánom, jó nekem így. Örömöm telik a gyermekekben és unokákban, másra nem vágyom. Ő pedig így szólt hozzájuk: "Hozzatok ide egy gyermeket! Mit láttok, ha ránéztek?" "A jövőt!" – felelték. Jézus bólintott és mosolygott.

"Mester, nem találtam társat. De egész életemben fölemeltem az elesettet, ápoltam a beteget, osztoztam a nálam szegényebbel. Boldogan élek, mert mindennap adhatok valamit." Ő pedig így szólt hozzájuk: "Keressetek valakit, akit fölemelhetek, valakit, akit ápolhatsz, valakit, akivel osztozhatsz!" Ők ekkor lesütötték a szemüket és elődalogtak. Jézus halkán felsóhajtott: "Atyám, bocsáss meg nekik, mert nincsenek még készen!"

"Hát Ti – fordult tanítványaihoz – Ti is elmentek?" A tanítványok nem válaszoltak, de nem is mozdultak.

Hát én, én is elmegyek? Én válaszolok?

Botlik Benedek (Budapest)

2017. június 7. szerda

Mk 12, 18-27

Úgy tűnik, 2000 évvel ezelőtt, és azóta is ugyanolyan gondolatok, kétségek, aggodalmak, félelmek veszik körül a halál, az élet utáni lét vagy nemlét kérdését, mint ma.

Mindnyájunkat foglalkoztat időnként vagy folyamatosan, és nem tudunk szabadulni tőle.

Ha mások életéből-halálából szeretnénk tanulni, az sem segít. Látunk rendíthetetlenül hívőket, akik haláluk közeledtével kezdenek kételkedni, és olyanokat, akik - nem csupán túlvilágban nem hívőként, hanem harcos ateistaként - a haláluk közeledtével lesznek mélyen hívők.

Legszívesebben mennénk mi is Jézushoz, mint a kortársai, válaszoljon ő, mi az igazság, neki el tudnánk hinni, amit mond, és meg tudnánk nyugodni.

Ma, a 21. században csak az evangéliumok ránk maradt mondataiból próbáljuk megfejteni Jézus válaszát.

Lehet, hogy a szaduceusok olyan kérdéssel akarták sarokba szorítani Jézust, amire nem tud jó, igaz, vagy akár az Írásokkal, akár a tapasztalati világgal igazolható választ adni. Lehet, hogy a Jézust követő, hallgató

embereket akarták megosztani, azzal, hogy vajon a szaduceus féle „nincs feltámadás”t, vagy a farizeusok féle „van feltámadás”t választja-e.

Valószínű azonban, hogy a hallgatók nagy része akkor is az igazságot szerette volna tudni. Hogyan is van ez, mi van, mi lesz odaát?

Jézus válasza válasz is, meg nem is. Kár, hogy nem voltunk ott, kár, hogy nem hallhattuk a teljes választ. Mit is jelent az, hogy „Ábrahám, Izsák és Jákob Istene? Mit is jelent az, hogy „nem a halottak Istene, hanem az élőké”?

A leírt válasz nem egyértelmű, nem világos számunkra. De hátha nem értette meg a hallgatóság. Hátha nem emlékeztek rá pontosan, hátha hiányosan írták le az evangélisták, hátha mást jelentett, mint amit mi gondolunk.

Van, akinek azt jelenti, hogy hagyatkozzunk teljesen a bibliára, abban van minden válasz, hiszen Jézus is arra hivatkozik.

Van, akinek azt jelenti, hogy Jézus ügyesen, frappánsan kibújt az egyértelmű állásfoglalás alól, így minkét oldal ámulva abba hagyta a kérdezősködést, ne kérdezzünk mi se tovább.

Van, akinek azt jelenti, hogy ha Isten az élő Istene, akkor Ábrahám, Izsák és Jákob él, tehát van feltámadás.

Van, akinek azt jelenti, hogy Jézus Istene az „itt és most” Istene, az élőké, tehát nincs túlvilági élet.

Van, akinek azt jelenti, hogy Jézus sem tudta a választ, ezért terelte a szót az élő, az élet Isteneire, arról ugyanis bőven volt mondanivalója.

Van, akinek azt jelenti, hogy Jézus szerint nem érdemes ilyen hiábavaló, megválaszolhatatlan kérdéseket feltenni. Az evilági élettel kell foglalkoznunk, azt kell szebbé, jobbá tenni, azzal is lenne éppen elég dolgunk.

Választhatunk, kereshetünk újabb magyarázatokat, vagy csak elcsendesedve hallgatunk egy kicsit, ugyanúgy, mint az akkori tudni vágyók...

Polinger Ágnes (Budapest)

2017. június 8. csütörtök

Mk 12, 28b-34

A főparancs

Istent Istenhez mérhető fokon, a felebarátot emberhez illő mértékben szeretni ez az ószövetségi írások: a Törvény és Próféták tanításának lényege.

A törvények, szabályok, rendelkezések erdejéből Máténál Jézus, ill. itt és Lukácsnál az írástudó, ezt a két törvényt emeli ki, mint a legfőbbet, mely minden más törvényt, szabályt, előírást felülmúl.

Jól van ez így, gondolhatjuk. Még Jézus is helyesli a szeretetnek ezt a két szintre bontását! Csakhogy Jézus nem ezért dicséri meg a törvénytudót, hanem másért.

Tudjuk, hogy a zsidóknál (de ma is a vallásos emberek számára) a helyes önszeretet, és a vele egyenértékű embertársi szeretet kevésbé volt fontos, mint az istentisztelet és imádat, amit lehetőleg a legfényesebb épületben, a legpompásabb liturgiával és mindent felülmúló áldozatokkal fejezett ki.

Az írástudó azt fedezte fel és mondta ki Jézus előtt, hogy ez a törvényértelmezés hibás, mert a szeretet lényege nem szüntethető: az Isten és emberszeretet nem játszható ki egymás ellen, a kultusz, a liturgia az erkölcsi törvénnyel szemben!

Ezt a felismerést dicséri Jézus, erre mondja, hogy az írástudó „nincs messze az Isten országától”.

A lélekvarás idején jó lenne tudatosítanunk nekünk is ezt, amit Jézus a szamariai asszonynak Jákob kútjánál maga is megfogalmazott: „Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván. Lélek az Isten: akik imádják lélekben és igazságban kell imádniuk”(Jn. 4, 24-25).

Kovács László (Budapest)

Dávid fia

Jézus a templomban tanít és találós kérdést tesz fel hallgatóságának: Hogyan lehetséges az, hogy a Messiás Dávid fia, Dávid király mégis Uramnak szólítja őt? A fiát nem szokta senki Uramnak nevezni. Paradox helyzet, a Bibliában mégis ezt olvashatjuk. A nép furcsa módon örömmel hallgatja Jézust: talán még a szent Írást is meg lehet kérdőjelezni, és értelmes választ lehet keresni. Hogy is van ez?

Úgy gondolom, Jézus azt szeretné, ha az emberek másként gondolkodnának a Messiás mibenlétéről, mint ahogy az meg van írva. A nép Szabadítót vár, aki megalázza az ellenséget és naggyá teszi Izraelt. Az Ószövetség népének Istene a Seregek Ura, aki előbb-utóbb elküldi a Messiást, az Isten Fiát, igazságot szolgáltatni. Jézus istenképével nem egyeztethető össze egy hatalmas, erőt mutató, győzedelmes Megmentő, Messiás. Az ő Istene nem hatalommal és erővel akarja megmenteni az embert, hanem egy olyan igaz ember által, mint Jézus, aki egy közülünk, aki példájával utat mutat nekünk. Ő az Ember Fia, aki kiszolgáltató és feláldozza magát értünk. Ő azért jött, hogy megmentsen minket a szeretet által. Mindannyian Isten fiai és leányai vagyunk és nekünk is van küldetésünk. Szavainkkal és tetteinkkel hirdetni kell a szeretet örömhírét, az emberiség megmentődésének egyetlen lehetséges útját, valamennyien lehetünk messiások, elsősorban önmagunk megváltoztatásával és a körülöttünk élők életének jobbá tételével.

Jézus, a Messiás látszólag elbukott, de példája és tanítása máig él. Mai követőinek a kudarcok ellenére sem szabad feladnunk az emberiség jobbá levésének reményét.

Kovácsné Kosztolányi Mari (Karancsalja)

2017. június 10. szombat**Mk 12, 38-44**

A mai evangéliumi rész két jól ismert, rövid történetből áll, melyek kapcsán nemcsak a jézusi morál két sarokkövén, az alázaton és az önzetlenségen gondolkozhatunk el, de bepillantást nyerhetünk abba is, milyen módszerrel fogadja be Jézus a körülötte lélegző világot.

Az első részben szereplő írástudók a szent íráskönyvek tanulmányozásával foglalkoztak, s feladatuk az volt, hogy olvasmányaik és kutatásaik eredményeit hasznosítva segítsék a közösség többi tagját a helyes útteljesítésében. Jézus rávilágít, hogy milyen nagy az írástudók felelőssége – ha a segítő szerepet elhagyva mások fölé helyezik magukat, miközben kisajátítják a szellemi értékeket, ahelyett, hogy megosztanák azokat, komoly kárt okoznak a közösségnek. A második rész, azaz a szegény asszony története a képmutatásról és az adás eszményéről is szól; a gazdagok képmutatását ellenpontozza az asszony önzetlen, húsbavágó és emiatt sokkal értékesebb adománya.

Az írástudók részlet-gazdag leírása (hosszú köntösben járnak, szeretik, ha előre köszönnek nekik, amikor mások is hallják; mindig a főhelyre ülnek; kihasználják a védtelenséget; tüntetően imádkoznak) azt sugallja, hogy Jézus kiforrott gondolatai személyes tapasztaláson és megfigyelésen, egyfajta „adatgyűjtésen” alapulnak. Erre a következő versben bizonyítékot is találunk, hiszen szinte élőben követhetjük, hogyan szerzi Jézus az emberi magatartással és lélekkel kapcsolatos tudást: leül a persellyel szemben és figyel, információt gyűjt, majd levonja a tanulságot az összegyűjtött tudásból és megosztja azt a tanítványaival.

Jézus az emberi természetet tehát elmélyült megfigyeléssel ismerte meg. Aprólékosan követte a körülötte élőket, megfigyelte reakcióikat, külsőségeiket, rejtett vágyaikat, képmutatásukat és jócselekedeteiket. Ezekben az evangéliumi sorokban talán nem csak a végső üzenet fontos, hanem a jézusi módszer is. A figyelem összpontosítással és belső csenddel jár. Figyeljük mi is az embereket, gondolkodjunk el azon, amit tapasztalunk és igyekezzünk a felszín alá látni. És legfőképpen: figyeljük magunkat is olyan összpontosítással és olyan tiszta ítélettel, ahogy Jézus figyelte a perselyhez járuló népet.

Végh Veronika (Budapest)

2017. június 11. – Szentháromság vasárnapja – Jn 3,16-18 – Mi a mi isteni személyazonosságunk?

János számára jelentéktelen és súlytalan Jézus csodás, szűzi születése és származása; talán azért hagyja ki ezeket, hogy bosszantsa a zsidókat, hiszen Jézust mint az Isten küldöttét a botrányos hírű Názáretből származónak mutatja be. Názáretből származni ugyanis egyet jelentett az erkölcstelenséggel, a szodomai vagy gomorrai származással. János számára Jézus emberi voltát nem lehetett megkérdőjelezni, de bosszantotta, hogy nem tudja őt egyértelműen besorolni valamilyen kategóriába. Hol „Emberfiának”, hol „Isten fiának” nevezi, mintegy küszködve önmagával, meg korának szellemiségével, amely aligha tud mit kezdeni egy szürke názáreti tanítóval. Talán ugyanazon az úton jár, amelyen Pál szerint az Isten a semminek látszót választja ki.

De a „*megtestesülés*”, a testi, emberi valóság elengedhetetlen volt, hogy a zsidók számára Jézus „*a próféta*” lehessen, és megfeleljen a prófétai elvárásoknak: „Rügy fakad majd Jessze törzsökéből, rajta nyugszik az Úr lelke” (Iz 11,1-2). Persze a zsidó, emberi Jézus már kevésnek tűnt a kor hellenista, gnosztikus szellemiségének, ezért egy sajátos „Isten fia” jelenik meg Jánosnál. Ő az, aki az egyetlen utat és kapcsolatot hordozza testében. Ez az istenfiúság azonban nem öncélú, elsősorban nem Istenről szól, hanem rólunk, emberekről.

A jánosi evangélium egyik csúcspontja éppen a mai evangélium, amelynek nem az Isten fiának léte, emberré születése a lényege, hanem az „*egyszülöttség*”. Ez önmagában elégséges ok arra, hogy valaki evangéliumot, örömhírt adjon a kezünkbe. Nem az isteni család mikéntjéről, hanem Isten felülmúlhatatlan szeretetéről szól ez. Ki az, aki egyszülött, egyetlen gyermekénél is jobban szereti a másik embert? Egyedül az Isten, az az Isten, aki mindeneket egyszülöttjeként fogad szeretetébe. Ő az, aki azért küldte Jézust, hogy ezt a mindent felülmúló szeretetet megmutassa nekünk.

Valamiféle belső küzdelem érződik a sorok mögött; az Ószövetség haragvó, büntető ítéletével az embert sokkoló Istenét akarja jól-rosszul felülírni a mindent felülmúló szeretetű, megértő új Istennel, aki Jézusban lett jelenvalóvá közöttünk. A mai ember éppen olyan zavartan áll Istennel szemben, mint annak idején a 4. evangélium összeállítója: Melyik az igazi Jézus-arc, melyik az igazi istenarc? Jézus küldetése Isten „egyszülötti”, önmagát odaadó szeretetének világra hozása és ránk bízása.

Hogyan szeretem Istent? Mit vagyok képes feláldozni érte? Hogyan szeretem a másik embert? Mit vagyok képes feláldozni érte? Ez a mi önazonosságunk záloga!

Sulyok Gábor (Budapest)